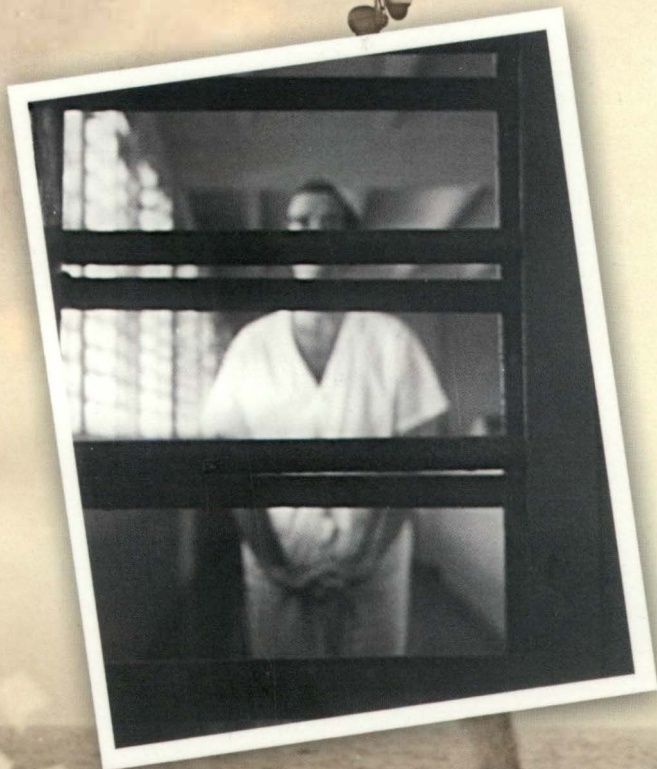

RACHETE CU BIBLIILE DEASUPRA CUBEI

Povestea lui
Tom White

Condamnat la 24 de ani închisoare pentru
introducerea clandestină de literatură
religioasă în Cuba comunistă

Living Sacrifice Book Company, USA
c/o FORUMUL CIVIC CREȘTIN • BUCUREȘTI - 2007

Rachete cu Biblii deasupra Cubei

Povestea lui Tom White

Condamnat la 24 de ani închisoare pentru introducerea
clandestină masivă de literatură religioasă în Cuba comunistă

Traducere din limba engleză
Dragoș Alexandrescu

Living Sacrifice Book Company, USA
c/o Forumul Civic Creștin
Bucureștr - 2007

God's Missiles Over Cuba

Romanian Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

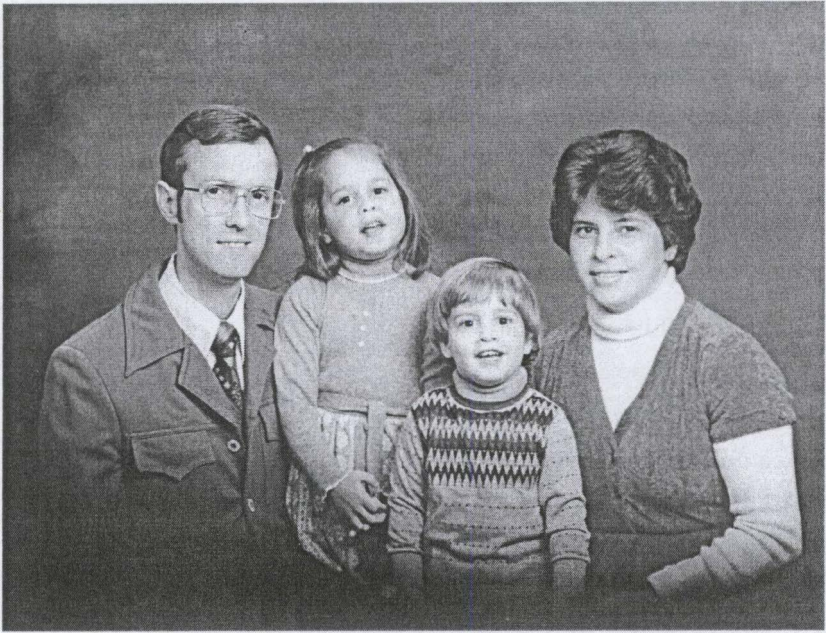
This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

Dedicație:

Unui frate în Hristos pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar care a lăsat în urma lui, în celula 44, o cruce făcută din paie de mătură. Milioanelor de ostași ai Domnului, ale caror vieți de suferință vor rămâne nepovestite pe acest pământ. Cândva, ne vom întâlni la picioarele Comandantului Suprem, Isus Hristos.

Cuprins

„Eight Zero Juliet... Mayday! Mayday!”	7
Pâine aruncată pe ape tulburi	21
În școala Duhului	37
Mană din cer, de la 3.000 de metri altitudine	57
Al treilea picior al pisicii	77
Turiști prin Havana	97
Siguranța internă	113
În școala suferologiei	123
Contrarevoluționar pentru Hristos	135
Turnurile de control – turlele Bisericii noastre	161
Fratele în credință	166
Vântul care face ocolul lumii	189

*Tom și Ofelia White
Dorothy și Daniel*

„Eight Zero Juliet¹... Mayday! Mayday²!”

Se lăsa deja noaptea în momentul în care ne-am apropiat de coasta cubaneză, în dreptul primului post de comunicații radio de deasupra orașului Punta Alegre. Mel Bailey se străduia din răspuțeri să păstreze pe ruta stabilită avionul care tremura din toate încheieturile sub rafalele năpraznice ale vântului potrivnic. O dată începuță traversarea insulei, pe un traseu ce măsoara în jur de 75 de kilometri, am deschis cu dificultate ușa din spate a avionului (un Cherokee 6), proptind-o cu niște bucăți de carton. Din cauza presiunii cu care aerul de afară împingea ușa, am abandonat repede planul conform căruia urma să arunc în fiecare minut o anumită cantitate de literatură biblică și am început să lucrez mecanic, cât de repede puteam. Aveam la dispoziție doar vreo douăzeci de minute de zbor pe deasupra pământului cubanez. După ce mi-am găsit o poziție cât mai sigură și l-am adresat o scurtă rugăciune lui Isus pentru a primi puterea necesară, m-am apucat să tai legăturile cu care erau legate cărțile și am început să le dau drumul pe ușă.

În timpul acesta, din cauză că nu reușise să comunice cu Havana, Mel schimbase frecvența pentru a intra în legătură cu Camaguey³. L-am auzit spunând:

¹ Formula de identificare a aeronavei față de organele de control al traficului aerian, în cazul de față codul de identificare citindu-se '80J' -n.tr.

² Mayday – formulă de comunicare către o stație de la sol a unei stări de dificultate în timpul zborului - n.tr.

³ Un alt oraș important al Cubei, care beneficiază de aeroport și serviciile aferente

„Centrul Camaguey, aici e Cherokee, Eight Zero Juliet. Cum este vremea deasupra Cubei?”

„... Zero Juli... Nimic semnif... vreme... vizibilitate...”, a cârâit radio-emițătorul, întrerupt de interferența curenților statici.

„Camaguey, se pare că ne apropiem de o furtună. Poți să ne dai vreo rută de zbor care s-o ocolească?,”

„Negativ... Eight... 'ro Juliet,, s-a auzit răspunsul slab al controlorului de zbor.

„Camaguey, ne vezi pe radar?”

„Negativ... Zero Juliet”, a replicat vocea.

Probabil că, fiind foarte aproape, furtuna împiedica reperarea noastră de către radarul aeroportului. Dedesubt, luminile din case, de la farurile mașinilor și de pe străzi se vedeau aidoma licării unor bijuterii ascunse undeva în întuneric. Vor fi găsite oare broșurile noastre? Le va citi cineva? Va prinde rădăcini în inimile celor de-acolo, de jos, sămânța bună a dragostei lui Dumnezeu și a speranței? Nu aveam cum să știu atunci, dar, în ciuda turbării cu care bătea, ulterior vântul s-a dovedit a fi o mare binecuvântare în planul lui Dumnezeu. Nu peste mult timp aveam să primesc răspuns la întrebările mele.

Am ajuns deasupra coastei sudice a Cubei, trecând prin apropierea turnului de control din Simone Reyes. În clipa în care pământul începea să facă loc mării, am aruncat și ultimul teanc de literatură.

„Toate broșurile au plecat spre destinatari!,, i-am strigat triumfător lui Mel.

„Aleluia!,, a strigat și el, ridicându-și brațul drept în semn de victorie.

„Uau! Mulțumesc, Isuse!,, am zâmbit satisfăcut.

Ne aflam undeva în sudul Cubei. Ținta noastră era Jamaica. Pe măsură însă ce ne apropiam de furtuna dezlănțuită deasupra apelor, avionul se zgâlțâia tot mai amenințător. M-am apucat să

curăț resturile de sfoară, carton și bandă adezivă de pe podeaua avionului. Apoi m-am așezat în spatele aparatului și am simțit cum mi se urcă stomacul în gât. *Bine, Doamne*, – m-am gândit eu, – *dacă e vorba doar să vărs puțin, poți s-o adaugi și pe asta în meniu, oricând vrei*. Mel își conducea armăsarul lui năvălaş prin mijlocul tunetelor, vântului și al fulgerelor. Doar după ce am ajuns cu greu în scaunul copilotului am realizat cât de gravă era situația. Între timp Mel stabilise legătura radio cu stația din Kingston Center:

„Eight Zero Juliet, ai echipament DME?”

„Negativ, Kingston, a replicat Mel. Dar tu ai radar?”

„Negativ, Eight Zero Juliet.”

„Kingston, cum e vremea la Montego Bay?” a strigat Mel.

Deasupra și înaintea noastră vedeam liniile frânte ale trăznetelor care se produceau între noi și Jamaica. Centrul ne-a transferat legătura la Turnul de Control din Montego Bay, în speranța ca măcar cei de acolo să ne poată ajuta. Mel a înclinat avionul spre stânga pentru a încerca să ocolească furtuna. Al doilea VOR⁴ cedase, iar pe primul nu se mai putea pune bază din cauza interferențelor cauzate de condițiile atmosferice vitrege.

În față se zărea ceva ce semăna cu o insulă, motiv pentru care Mel și-a deschis din nou microfonul:

„Montego, aici Eight Zero Juliet. Ne apropiem. Este posibil să vedem Jamaica. VOR-urile nu funcționează..”

„Roger⁵, Eight Zero Juliet. Vă semnalizăm cu luminile pista de aterizare. Ne vedeți?..”

„Negativ.” Mel și cu mine ne-am încordat privirile, stând cu nasul lipit de plexiglasul ferestrelor, scrutând cu meticulozitate noaptea întunecată și ploioasă. Nici urmă de pistă.

⁴ Aparat ce oferă asistență în navigare, aflat în dotarea oricărui avion - n.a.

⁵ Expresie folosită în aviație pentru confirmarea recepționării și înțelegerii unui mesaj radio - n.a.

„Eight Zero Juliet, aprinde luminile de aterizare! Eight Zero Juliet”, s-a auzit instrucțiunea dată de vocea calmă din stație.

Mel a răsucit un întrerupător. Deschis, închis. Deschis, închis. Și din nou. „Montego, ne vezi?,, Vocea îi trăda îngrijorarea crescândă.

„Negativ, Eight Zero Juliet.”

Motorul continua să sugă, mugind, stropi prețioși de benzină. Cele patru indicatoare de combustibil erau plasate chiar în fața mea. Două dintre cele patru ace roșii care indicau nivelul carburantului erau căzute pe „gol,,. Celelalte două erau periculos de aproape de același punct mort.

Dintr-o dată am zărit un petec de lumină undeva lângă aripa din stânga. O fi *aceea* Jamaica? Dacă da, însemna că treceam pe lângă ea și ne îndreptam spre largul mării. Aveam veste de salvare și echipament de supraviețuire pe apă, dar o aterizare forțată pe o astfel de mare, noaptea și în plină furtună, ar fi însemnat moarte sigură! Copleșiți de stres și de nesiguranță am virat spre stânga și ne-am îndreptat ca o molie spre lumină.

În următoarea clipă însă motorul a tușit și s-a oprit. Un alt ac roșu coborâse în dreptul indicatorului „gol,,. Instinctiv, Mel a comutat alimentarea la cel de-al patrulea rezervor și motorul a revenit la viață. I-am aruncat lui Mel o privire plină de îngrijorare, iar el și-a luat din nou microfonul în primire:

„Montego, ne îndreptăm spre o lumină pe care o vedem în față. Combustibilul este pe terminate,,.

„Roger, Eight Zero Juliet. Încă semnalizăm cu luminile de pe pistă. Trimitem și o mașină de pompieri la capătul pistei. Uitați-vă după lumina ei de semnalizare. Ne auziți?,,

„Afirmativ, Montego.”

„Eight Zero Juliet, când ajungeți la țărmlul insulei, urmăriți conturul coastei. Ar trebui să găsiți ușor aeroportul. Puteți coborî deja la o mie de metri altitudine,,.

Imediat ce am atins zona coastei am început să ne uităm după luminile de semnalizare promise. Tot ceea ce puteam vedea, însă, nu erau decât niște sătulețe luminate timid, care se înșirau de-a lungul malului asemenea unor mărgele.

„Eight Zero Juliet,, a răzbătut cu greutate vocea controlorului de trafic prin bruiajul furtunii, „vezi mașina de pompieri?”

„Negativ, Montego, a răspuns Mel nervos, luptându-se din greu cu manetele de control. Și ne-a mai rămas combustibil doar pentru vreo cinci minute ...,,

Acest Cherokee Six a fost folosit într-unul din zborurile cu scop evanghelistic. Este identic cu avionul care s-a prăbușit în Cuba.

„Eight Zero Juliet, aprinde din nou luminile de aterizare!”

Lumina noastră, o scânteie firavă pe cerul negru ca smoala, s-a aprins și s-a stins, iar și iar, pentru ochi nevăzuți, în timp ce noi zburam fără o țintă precisă deasupra coastei. La un moment dat emițătorul radio – bruiat continuu de curenții statici produși

de furtună – a cârâit cu violență, după care a tăcut complet în clipa în care lumina unui fulger a trecut prin fața noastră.

„Hai să aterizăm pe șoseaua aceea ... repede,, am zis eu, arătând cu degetul spre indicatoarele de benzină. Motorul se opri deja de trei ori când primele trei rezervoare se goliseră unul câte unul. Ne aflam destul de jos pentru a-i zări pe oamenii înșirați de-a lungul șoselei de la marginea mării, zgâindu-se curioși la avionul nostru care dădea semne clare că se confruntă cu dificultăți.

„Să aterizăm pe drumul acela? Uită-te numai câți oameni sunt acolo jos!,, și-a rostit Mel îndoielile cu voce tare.

„Se vor da la o parte am insistat eu cu frenezie. Aterizăm sau ne prăbușim!,,

Am început să mă rog cu ardoare în timp ce Mel făcea un ultim raid pe deasupra șoselei pentru a încerca să-i îndepărteze pe cei ce se aflau în calea noastră. În nădejdea că ar mai putea fi auzit de cineva prin radio, a comutat aparatul pe frecvența de urgență:

„Mayday! Mayday! Mayday! Cherokee Five Five, Eight Zero Juliet! Mayday!”

În sfârșit, Mel a redus puterea motorului și a așezat aparatul pe axa drumului, pentru a încerca o aterizare în siguranță. A coborât până sub nivelul luminilor de pe marginea șoselei, plănuiind să atingă solul în fața unui camion vechi care fusese parcat pe margine. Dar, în timp ce a ridicat botul avionului pentru a-l așeza în poziția de aterizare, a pierdut din vedere camionul. Am ridicat mâna pentru a-l avertiza, dar era prea târziu. Ținându-mi fața în mâini am șoptit cu pasiune cel mai puternic nume de pe Pământ – *Isus* – exact în momentul în care loveam vehiculul cu o viteză de aproape 115 kilometri la oră.

În momentul impactului, roțile avionului se aflau încă la vreo 30-40 de centimetri deasupra șoselei. Aripa dreaptă a fost smulsă, la numai câțiva zeci de centimetri de umărul meu. Avionul a început să se rotească; zguduindu-se și tremurând din toate încheieturile,

s-a mai târât de-a lungul a încă jumătate de kilometru înainte de a rămâne și fără cealaltă aripă. Geamurile de plexiglas s-au făcut zob în momentul în care ne-am răsturnat; apoi, cu o smucitură puternică ne-am oprit în loc, proptiți cu capul în jos.

„Ieși! Ieși afară repede!”, a strigat Mel cu disperare temându-se de izbucnirea unui incendiu. Smulgându-mi centura de siguranță, am împins ușa cât am putut de tare și ne-am trezit amândoi în mijlocul căldurii nopții tropicale. Oameni care vorbeau cu multă însuflețire în limba spaniolă ne-au înconjurat cu repeziciune. M-am întors îngrozit spre Mel:

„Asta nu-i Jamaica. Suntem în Cuba!”

Era ora 1 și 20, în dimineața zilei de 27 mai a anului 1979. Era ziua soției mele. Pentru un moment mi-am dorit să fi fost acasă, în Glendale, California, să fiu lângă ea, s-o strâng în brațe...

„Spectacolul nostru aeronautic”, se desfășurase în fața sediului unei unități de poliție G-2. O motocicletă rusească cu ataș și-a făcut loc prin mulțime către locul în care ne aflam. Mel și cu mine am fost urcați imediat în ea și transportați cu viteză pe străzile din Manzanillo – un mic orașel de la malul mării din provincia care în trecut purtase numele de Oriente. Am avut puțin timp la dispoziție pentru a vorbi între noi. Deși goneam pe centrul șoselei și vântul ne bătea din față, personal eram plin de recunoștință pentru că trăiam și mă aflam pe pământ solid, fără ca stomacul să-mi mai fie chinuit de acel rău teribil dat de zbuciumul avionului în mijlocul furtunii. *Ține-te strâns de Isus și întâmpină fiecare clipă, pe măsură ce sosește, încrezându-te în El*, m-am gândit în acele momente.

Ne-am oprit lângă o clădire dărăpănată și am fost duși înăuntru. Era un spital. Cubanezii încă ne tratau ca pe niște turiști, deoarece nu-și dăduseră seama care ne este naționalitatea. Am fost așezați într-un mic cabinet de consultații, unul în fața celuilalt. După ce ne-au dezbrăcat de vestele de salvare și ne-au pipăit trupul, am avut amândoi un puternic sentiment al măreției ocrotirii și

harului lui Dumnezeu. Nu aveam nici o fractură și nici măcar vreo zgârietură!

„Împăratul Universului a zburat alături de noi, Mel „, am zâmbit eu plin de bucurie. „Sunt convins că va continua să fie alături de noi, chiar și în Cuba.,,

În timp ce părăseam clădirea, am observat că holurile clădirii erau pline de oameni. *Ciudat, mi-am spus. De ce or aștepta atât de mulți oameni să fie consultați de medic, la două noaptea?* Am aflat mai târziu că de fapt așteptau acolo doar pentru a ne putea vedea.

Afară, am fost conduși spre o mașină rusească și transportați prin oraș, către o destinație necunoscută. Unul dintre pasagerii de pe scaunele din față citea o cărticică. Am realizat brusc că mai multe sute de broșuri evanghelice care fuseseră înghesuite în coada avionului, se împrăștiaseră de-a lungul șoselei, în timpul accidentului. *O citi oare vreuna dintre broșurile noastre?* m-am speriat eu. Ne-am oprit lângă o căsuță. Am fost duși înăuntru, probabil pentru a-i întâlni pe funcționarii de la imigrări și pe cei de la G-2. În timp ce așteptam în ceea ce părea o sufragerie, am mângălit repede pe un petic de hârtie numele și adresa soției mele și apoi am încercat să-i strecor notița unei femei care trebuia în bucătărie, știind că ar putea fi ultima mea șansă de a-mi contacta familia.

„Vă rog, doamnă, vă rog, trimiteți bilețelul acesta soției mele.,, i-am spus.

Și-a ridicat mâinile într-un gest de apărare. Privirea îi trăda spaima.

„Nu vi se va întâmpla nimic rău.,, mi-a șoptit ea.

„Vă rog.,, am insistat eu.

„Nu, nu! Nu se va întâmpla nimic rău.,,

„În numele lui Dumnezeu, vă rog, luați-l!,, i-am cerut, de data aceasta pe un ton aproape autoritar.

Și-a lăsat ochii în jos clătinând din cap. Înțelegându-i și acceptându-i în sfârșit temerea, m-am întors în sufragerie.

Au apărut apoi cei de la biroul de imigrări și ne-au supus unui interogatoriu lung, la care au participat nu mai puțin de opt sau nouă funcționari. Mel și cu mine stăteam pe o canapea în fața lor.

„Unde vă duceți?”, ne-au întrebat aceștia.

„Mergeam spre Montego Bay, dar ne-am rătăcit din pricina furtunii”, a răspuns Mel relaxat.

„Deci mergeți doar să vă petreceți weekendul, ca turiști, în Jamaica, hm?”, a întrebat sarcastic un bărbat mustăcios din spatele biroului. A luat în mână una dintre evangheliile învelite în plastic și a zâmbit, suflând drept înainte un fum lung de țigară. „Așadar, unele dintre aceste cărți doar s-a *întâmplat* să cadă din avion pe drum, nu-i așa?”, M-am uitat cu atenție la un bărbat care stătea în picioare lângă peretele din fața noastră. Purta o uniformă militară veche și vorbea cu multă înflăcărare la telefon cu cineva din Havana, descriind cartea pe care o ținea în mână. Inima mi-a stat în loc când am realizat că s-ar putea să rămânem în Cuba ceva mai mult timp decât am fi vrut. Un gardian m-a condus la parter, în hol, în timp ce Mel a rămas să fie anchetat mai departe. Eram efectiv epuizat, așa că mi-am sprijinit capul pe un birou și am încercat să ațipesc.

Abia închisesem ochii, când de afară s-a auzit răgetul unui leu. Lei ... în Cuba? Un nou răget. Mi-am ridicat capul și l-am întrebat pe gardian: „Este vreo grădină zoologică prin apropiere?”. A dat din cap în semn că da. Mi-am lăsat capul înapoi pe masă zâmbind. Daniel! Și el a avut câteva conflicte cu stăpânirile din acea perioadă, dar Dumnezeu a fost cu el. M-am gândit și la Daniel, fiul meu. Personajul biblic a avut întotdeauna o atitudine impecabilă și a arătat respectul cuvenit față de autorități; totuși, atunci când cei care dețineau puterea au călcat granița și au intrat în teritoriul lui Dumnezeu, Daniel a ales să I se supună lui Dumnezeu, nu oamenilor. Gândindu-mă la mărturia și la exemplul personal lăstate de profet pe paginile Scripturii, m-am simțit întărit.

Când cubanezii și-au dat seama că Mel și cu mine eram mai mult decât niște simpli turiști, ne-au separat, împiedicându-ne să ne mai vedem și să mai comunicăm. Polițiștii ne-au dus în mașini separate la un mic aeroport unde fusese adus cu un camion tot ce mai rămăsese din avionul nostru. Când, cu un zgomot asurzitor, camionul a răsturnat pe o platformă de beton „rămășițele”, avionului, am mulțumit din nou pentru harul de care Dumnezeu ne făcuse parte. În timp ce funcționarii examinau avionul și conținutul lui, m-am așezat jos pe beton, m-am rezemat de o grindă metalică și am încercat să mai fur câteva minute de somn. Țânțarii însă nu-mi dădeau pace. Îi plesneam pe unde apucam, dar probabil atmosfera umedă și rece îi avantaja, pentru că erau extrem de mulți și atacau fără încetare.

Unui gardian mai în vârstă i s-a făcut milă de mine și mi-a permis să mă așez în atașul motocicletei de poliție pe care o conducea. Avea o față plată, cu pielea aspră și o pereche de urechi proeminente care-i ieșeau de sub cascheta militară. Era un om simplu, cu un zâmbet larg și cam fără rost. Își trecea continuu degetele butucănoase și păroase peste față încercând să-și alunge somnul de pe ochii injectați.

„Știi că există Dumnezeu și că El te iubește?,” l-am întrebat în șoaptă.

El a dat din mână ca și cum ar fi vrut să se apere de cuvintele mele și a murmurat: „Știința a dovedit deja că ne tragem din acele viețuitoare primare, amoeba,,

„Dar nu ți s-a întâmplat niciodată să privești chipul copiilor tăi și să te minunezi de miracolul asemănării lor cu tine? Nu te-a uimit niciodată faptul că milioane de celule s-au strâns pentru a da nasului și ochilor o formă asemănătoare cu alor tale?,”

„Hai că-i bună! Copiii nu sunt decât un produs sexual.,” Apoi a scos un oftat plictisit și, uitându-se pe furiș spre ceilalți gardieni și-a pus degetul pe buze într-un gest prin care-mi cerea să tac.

Probabil că nu vrea să se arate prea prietenos cu mine în fața celorlalți, m-am gândit eu și am continuat să mă rog pentru el.

În același timp, Mel dădea explicații cu privire la diferitele componente ale echipamentului de salvare care erau înșirate pe platforma de beton, în jurul fuzelajului „mototolit”, al avionului. Mulți polițiști curioși, agenți G-2 și gardieni s-au strâns în jurul lui, în timp ce câțiva funcționari studiau cu atenție hârtiile pe care le aveam la bord.

„Acesta este un transmțător de poziție pentru situații de urgență”, le spunea Mel, iar ei se înghesuiu cu priviri suspicioase lângă cutiile și pachetele de pe jos. Pe fețe le puteai citi deopotrivă respectul, teama și încântarea. Unul dintre gardieni își ținea automatul rusesc ca pe o jucărie. Urmărindu-le gesturile și atitudinea mi-am amintit de povestea primelor vizite făcute de indienii Auca împreună cu Nate Saint pe barajul de nisip din Ecuador.

Rădeam din când în când împreună cu Mel, la glumele cu care acesta își împăna explicațiile. „Vedeți, se amuza el, în caz de urgență avem doar un singur aparat radio, care este atașat echipamentului meu. Dacă avionul cade în ocean, Tom ar face bine să înoate în apropierea mea.”, Eram bucuros să traduc ce spune, încercând să mai detensioneze puțin atmosfera. *Cum am putea noi oare să prezentăm vreun pericol?* „mă întrebam plin de speranță. „S-ar putea totuși să plecăm de aici ca simpli turiști!”

O dată cu răsăritul zorilor, în zonă au apărut camioane ticsite cu bărbați în vârstă și femei tinere, rulând spre culturile de trestie de zahăr. Era duminică dimineată. *Să fie oare acei ‘voluntari’ despre care auzisem că sunt luați cu forța din biserici și duși la muncă?*

Am fost lăsați să ne odihnim câteva ore înainte de a fi duși înapoi la locul accidentului. Cei ce ne escortau ne-au arătat locul în care am lovit camionul parcat și distanța pe care ulterior am parcurs-o învârtindu-ne. Vreo zece-cincisprezece elevi de școală

pășeau curioși la mică distanță în urma noastră. Am mângâiat capul cârlionțat al unui puști, întrebându-mă dacă va avea vreodată ocazia să audă mesajul despre Isus, Mântuitorul.

Când ne-am întors la hotel să mâncăm, am avut pentru prima oară de-a face cu lipsa de integritate a sistemului comunist. Ne-am așezat la una dintre mesele restaurantului și ne-a fost adus un meniu. Pe partea stângă am văzut o listă de mâncăruri scrisă pe o foaie de hârtie pătată și îngălbenită de vreme. Ofertele erau puține – în general, diferite rețete de mâncăruri cu orez. Pe partea dreaptă era proaspăt lipită o foaie nouă de hârtie bătută la mașină, conținând sortimente variate de friptură de pui, de porc și multe feluri de pește. Evident fusese adăugată în meniu special pentru noi.

Unul dintre gardienii din grupul care ne însoțea a comandat cu mare bucurie friptură de porc (fiind evident încântat că poate face lucrul acesta) și a mâncat-o cu o poftă incredibilă. Doar mai târziu am aflat că oamenii de rând obțineau cu mare dificultate câte o bucățiță de carne. În timpul pe care l-am petrecut pe insulă, au avut loc câteva demonstrații și proteste publice, cauzate în parte și de această lipsă a alimentelor.

După prânz am fost înghesuiți într-un mic Alfa Romeo, alături de câțiva polițiști. Un gardian s-a așezat între mine și Mel. Ne-a fost interzis categoric să comunicăm. Mașina a pornit cu roțile scârțâind de-a lungul serpentinelor care ne depărtau de Manzanillo, mica localitate în care aterizaserăm forțat. Ultima imagine pe care am înregistrat-o când părăseam orașelul a fost vitrina unui magazin în care atârna o singură rochie și câteva mere din plastic. Deși ochelarii mi se spărseseră în timpul accidentului de la aterizare, am putut vedea bine sărăcia care ne înconjură.

Pe parcursul distanței de circa 130 de kilometri pe care a trebuit s-o străbatem până în Holguin, șoferul a tras cât a putut de micuța mașină. Auzisem menționat cuvântul „avion,” și m-am gândit că probabil ne îndreptam spre un aeroport. Într-adevăr, așa

era. Am intrat direct pe pista aeroportului, trecând printre porțile deschise și ne-am oprit lângă un avion de pasageri rusesc cu reacție Yak-40, aparținând Linilor Aeriene Cubaneze. Mel și cu mine am fost urcați la bord, fiecare însoțit de câte un gardian G-2. După ce mi-am prins centura de siguranță, m-am întors spre Mel (care se așezase în spatele meu) și, pe un ton de glumă i-am spus: „Arătam de parcă acesta ar fi propriul nostru avion cu reacție,,.

Curând însă s-au urcat în avion și alți pasageri, care ne priveau plini de curiozitate. Din cauza noastră cursa fusese amânată cu mai bine de două ore. Mi s-a părut curios că niciunul dintre pasageri nu a protestat din această cauză. Se pare că, în acest sistem totalitar și mai ales când poliția este de față, nimeni nu îndrăznește să ia atitudine. Îmi imaginam cuvintele pe care i le-ar fi adresat pasagerii uneia dintre cursele din S.U.A. celui care le-ar fi întârziat zborul atât de mult! Libertatea cuvântului presupune și dreptul de a te plânge când ceva nu-ți convine.

În timpul zborului spre Havana, în fața mea au stat un bărbat cu soția (sau prietena) sa; ambii se purtau cu multă afecțiune unul cu celălalt. La un moment dat, atingând-o pe gât, bărbatul i-a șoptit doamnei ceva la ureche (probabil o glumă), după care amândoi au izbucnit în râs. Atunci abia am simțit durerea despărțirii, o durere aproape fizică la gândul că soția mea era singură acasă, neștiind nimic din tot ceea ce mi se întâmplă. Mi-am sprijinit capul de geam și m-am rugat pentru Ofelia și pentru copii. Nu după mult timp, în fața ochilor noștri au apărut împrejurimile Havanei, dar fără ochelari nu puteam distinge mai nimic din construcțiile orașului. Cu toate acestea gândul mi-a zburat la broșurile noastre evanghelistice: *Ce loc bun pentru a împrăștiia literatură creștină!*

Am coborât ultimii din avion. Realitatea dură a situației în care ne aflam ne-a izbit puternic în clipa în care ni s-au pus cătușe și am fost duși la sediul G-2. Am intrat pe o poartă mare, având de-o parte și de alta ziduri înalte întărite cu rânduri de sârmă

ghimpată. Odinioară aici fusese Villa Marista, o mănăstire catolică. De-a lungul timpului, mănăstirea suferise mai multe transformări, slujind acum ca sediu central de anchete al Securității Interne – poliția politică, așa-numita G-2. Mulți dintre agenții acestei poliții activează „sub acoperire„ sau, altfel spus, în haine civile.

M-am gândit că transformarea căreia îi căzuse pradă acea clădire era o manifestare fizică a războiului spiritual pe care îl duce Satan împotriva bisericii. Mi-am amintit de o poezie macabră, diavolească, pe care o scrisese Karl Marx când era student la universitate. Cu mult timp în urmă camerele clădirii slujiseră ca încăperi pentru rugăciune. Acum ele erau folosite pentru a strivi și tortura mințile și sufletele oamenilor...

Am fost dezbrăcați, apoi ni s-a făcut o percheziție corporală amănunțită, după care am fost trimiși la etajul al doilea pentru a ne lua în primire salopetele galbene, fără mâneci – fostele uniforme ale armatei lui Batista. Am fost aruncat în celula 44, iar Mel în celula 60.

Principala mea dorință era să pot, în sfârșit, să dorm puțin. M-am întins pe spate pe salteaua aspră ce fusese pusă deasupra unei banchete de lemn prinsă de perete cu lanțuri. M-am foit la nesfârșit de pe o parte pe cealaltă, dar nu am reușit nici măcar să ațipesc. Corpul nu-mi era obișnuit cu duritatea patului. Am înțeles însă cu claritate că Dumnezeu mă voia în Cuba. Aterizarea noastră forțată, neobișnuită, nu fusese un accident – cel puțin din perspectiva Lui. Dar ce fusese atunci? Care era binele ce putea ieși din detenția noastră într-o închisoare comunistă? Ce se întâmplase oare cu broșurile pe care le aruncasem din avion deasupra insulei?

Mintea mi-a zburat rapid spre o mică insulă din Caraibe, departe de celula mea întunecată și singuratică...

Pâine aruncată pe ape tulburi

Grand Cayman este o insulă mică și pitorească, cu plaje albe umbrite de palmieri, înconjurată de ape limpezi precum cristalul. Amintirea locuitorilor ei liniștiți, cu chipuri mereu zâmbitoare, alcătuind câteva familii strâns unite, mi-a încălzit inima în timp ce stăteam întins pe acel pat rigid din celula 44.

Mi-am adus aminte de micul meu apartament de pe insulă, care devenise un fel de magazie de pungi, paie de plastic pentru sucuri și gumă de mestecat. Acolo a început activitatea mea de „contrabandă”.

Într-o zi de sâmbătă m-am întâlnit cu câțiva creștini, inclusiv un profesor coleg pe nume Art Manchester, și cu mai mulți elevi inimoși, pentru a împacheta broșuri evanghelistice. Am făcut mai multe pachetele, fiecare dintre ele conținând literatură, un pai și un pachet de gumă de mestecat, sigilându-le prin încălzirea ambalajului de plastic. Guma de mestecat avea scopul de a-i atrage pe copiii de pe plajă și de a-i face să deschidă pachetele, scoțând astfel la iveală broșurile. Paiele aveau rolul de a ține pachetele la suprafața apei.

Într-o altă țară aflată sub dictatură, creștinii căutau regulat pe plajă pentru a găsi literatură trimisă pe această cale. Oare cum vor sta lucrurile în Cuba? Va fi încununată de succes operațiunea noastră de distribuire a Evangheliei pe mare? Vom cunoaște vreodată rezultatul ei? Atunci, în iarna anului 1972, eram gata să

ne facem partea și să așteptăm cu răbdare răspunsul la toate aceste întrebări.

Am înghesuit cele 50.000 de pachetele în pungi mari de plastic (folosite de regulă pentru colectarea gunoii) și le-am încărcat la bordul unei ambarcațiuni din Portul Georgetown. În acea seară cerul era senin, iar luna dansa zglobie pe suprafața apei în timp ce noi ridicam ancora. Clădirile scunde și albe ale birourilor s-au îndepărtat tot mai mult de noi pe măsură ce alunecam pe apele liniștite ale mării, până când insula nu s-a mai văzut decât ca o mică movilă de pământ de dimensiunea monedei de un dolar, undeva aproape de linia orizontului.

Contemplând această scenă de pe acoperișul cabinei pilotului, mi-am terminat sendvișul cu salam și brânză și m-am relaxat privind stelele. Era prima mea călătorie pe mare. *Nu-i rău, nu-i rău deloc*, mă gândeam în timp ce ascultam zgomotul regulat și ferm al motorului. *Este chiar frumos*. Dedesubt, în cabină, trei frați creștini încă mâncau și se amuzau împreună cu membrii echipajului.

Căpitanul Alfred Eaton stabilise un traseu paralel cu coasta Cubei, la o distanță de aproximativ douăsprezece mile de mal. Ne deplasam cu grijă în apele internaționale și, dacă totul avea să decurgă conform planului, aveam să ajungem în zona de „descărcare” abia a doua zi. Totul părea să fie perfect. Eram pe punctul să adorm în aerul cald al nopții caraibiene, când deodată ambarcațiunea a început să se legene în apa agitată. Curând șuvoaie de apă au început să vină peste mine, iar valurile se ridicau până la o înălțime de șapte metri. Refugiindu-mă jos în cabină, am aflat că traversam un „nordic”, o furtună obișnuită pentru acel anotimp. În mai puțin de treizeci de minute, toți cei ce eram neobișnuiți cu furtunile marine eram răvășiți de răul de mare. După câteva ore însă, și marinarii ne-au devenit tovarăși de suferință. Căpitanul și Art au fost singurii care au călărit acest cal sălbatic fără să simtă efectele răului de mare.

Toată noaptea mica noastră navă și-a croit cu greu drum prin furtună. Se ridica pe crestele valurilor spumegânde, după care se prăbușea în adâncuri, aruncându-ne dintr-o parte în alta, într-un tangaj zbuciumat, permanent. Toate paturile erau ocupate de oameni bolnavi. Eu stăteam întins pe o bancă de lemn prinsă în peretele de lângă masa din bucătărie. Vomitam la fiecare zece minute.

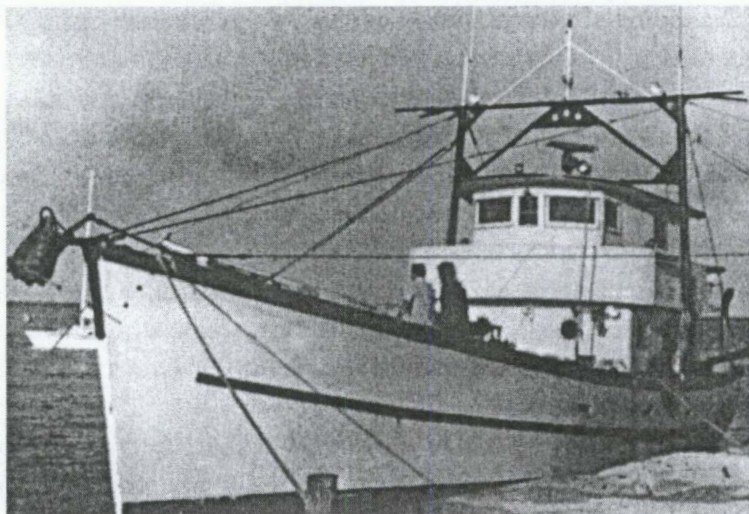
După vreo patru sau cinci ore, Art a venit în bucătărie.

„Căpitanul dorește să știe dacă vrei să ne întoarcem”, m-a anunțat el, ținându-se cu greu de masă. „Spune că este foarte probabil ca vremea să rămână la fel tot restul călătoriei. Vrea să știe ce ai de gând să faci..”

M-am ridicat cu greutate pentru a mă așeza, iar apoi, tremurând, mi-am îndreptat privirea spre el. *Totul pare o nebunie! Sunt oare un fel de Iona, într-un soi de misiune inutilă născută din încăpățănare? Probabil că nici nu vom reuși s-o ducem la capăt. Dar suntem la mijlocul drumului spre destinația noastră, iar eu nu mai am decât jumătate din credința cu care am pornit.* Am clătinat din cap, reușind printre sughituri să îngăim un simplu „Nu!”, fără să mă simt nici pe departe un erou, după care ne-am prăbușit într-un nou hău căscat între două valuri.

Când au apărut zorii, furtuna s-a mai muiat și am putut ajunge în apropierea locului în care urma să aruncăm încărcătura. Ne-am hotărât să lăsăm în apă un șir de materiale evanghelistice de-a lungul unei distanțe de vreo cincizeci de mile, urmând să descărcăm cea mai mare cantitate pe ultima parte a traseului. Ne-am așezat în partea din față a ambarcațiunii și am început să aruncăm pachetele în mare, rugându-ne ca Domnul (care simțeam că a inspirat acțiunea noastră) să binecuvânteze această mică jertfă și să o folosească spre gloria Numelui Său.

Art și Bob Johnson au venit și ei la proră și au început să împrăștie pe apă cantități sporite de pachete. După ce reușeam să le ridicăm pe balustrada vasului, ne era ușor să tăiem cutiile și pungile mari de plastic pentru a le deschide. Mii de pachete se

*Acest vas de pescuit
a purtat dragostea lui
Dumnezeu pe valurile
mării*

revărsau astfel peste bord și pluteau pe crestele valurilor, lăsând o dâră albă în urma noastră. Vântul care ne cauzase o noapte de coșmar răspândea acum literatura noastră pe o suprafață mult mai largă decât am fi reușit noi să acoperim. Puntea era încă udă, motiv pentru care ne pierdeam continuu echilibrul și cădeam; până la urmă însă am reușit să lăsăm pe mare tot ce luaserăm cu noi.

Nu am putut zări țărmlul Cubei. Era o zi cețoasă și ne aflam la douăsprezece mile de mal, dar radarul și instrumentul de navigație LORAN ne indicau cu precizie poziția. Bietul Frederick Pritchard, cel de-al treilea frate care ne însoțea, nu a reușit deloc să se ridice din pat pentru a ni se alătura în acțiunea de împrăștiere a materialului evanghelistic. Îl înțelegeam însă perfect! După ce am terminat de descărcat, m-am întors și m-am întins pe patul căpitanului; pentru următoarele treizeci și șase de ore m-am ridicat doar de câteva ori pentru a bea apă.

Pe drumul de întoarcere, ne-am intersectat cu un petrolier aflat în apele cubaneze; acesta ne-a reperat și s-a îndreptat direct spre noi. Deoarece navigam mult prea aproape de apele teritoriale, cu siguranță s-au gândit că eram cubanezi. Ne-a fost teamă că avea intenții dușmănoase, pentru că nu arbora nici un steag și nu a răspuns nici unei comunicări radio. Prora masivă a vasului s-a apropiat, tăind parcă apele mării, la mai puțin de treizeci de metri de noi. Căpitanul nostru și-a încărcat arma, probabil instinctiv, ca un ultim mijloc de apărare, deși n-ar fi avut, desigur, nici un succes împotriva acestui munte de oțel. Până la urmă însă totul s-a dovedit a nu fi fost nimic mai mult decât simplă curiozitate, din ambele părți. Tancul petrolier a trecut chiar prin spatele nostru, iar noi am trăit o emoție caldă și profundă revăzând, câteva ore mai târziu, Georgetown.

Câteva luni după această escapadă, la Grand Cayman și-au găsit refugiul treizeci și șase de cubanezi fugiți din țară cu o mică barcă de pescuit. Deși avioanele militare cubaneze i-au căutat cu

insistență, folosindu-și luminile pentru a scana suprafața mării în timpul nopții, aceștia au reușit să ajungă în siguranță. Am plecat cu mașina spre casa de pe malul mării, pe care autoritățile din Cayman o puseseră la dispoziția refugiaților. Tubal Cain, un profesor de liceu care predă limba spaniolă, fiind totodată și traducătorul meu, mă însoțea. Împreună am traversat plaja cu nisipul ei alb, pentru a ajunge la căsuța de lemn. Refugiații erau oboșiți și puțin agitați; unii stăteau de vorbă întinși pe paturile simple de lemn, iar alții se așezaseră în jurul mesei și jucau cărți.

„Dumnezeu să vă binecuvânteze”, i-am salutat prin intermediul lui Tubal. „Vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări?”

Au dat din cap că nu și ne-au invitat să luăm loc.

„Mă interesează să aflu câteva informații despre statutul creștinilor în Cuba. Ați putea să-mi spuneți ceva în acest sens?”

Lucia Reyes, o fată înaltă, subțire și cu părul închis la culoare, s-a apropiat de masa la care ședeam.

„În biserica mea ne străduiam mereu să organizăm întâlniri cu tinerii, dar autoritățile făceau totul pentru a ne împiedica”, ne-a spus ea.

„Ce vrei să spui? Aruncau cu pietre în clădire?” am întrebat eu.

„Nu, dar de fiecare dată când începea serviciul, în fața intrării clădirii în care ne aflam oprea un camion mare. Soldații intrau și solicitau voluntari pentru a ajuta la tăiatul trestiei de zahăr. Ne-am dat seama destul de repede că singurul moment în care aveau nevoie de voluntari era acela în care noi ne adunam să ne închinăm. Toți cei prezenți trebuiau să răspundă acestei solicitări pentru a nu fi etichetați drept lipsiți de patriotism și pentru a nu avea de suportat apoi consecințele unei astfel de atitudini.” După ce ne-a spus aceste lucruri, s-a așezat pe unul dintre paturile-banchetă, cu mâinile încleștate.

Apoi s-a apropiat de noi, din proprie inițiativă, un bărbat scund și rotofei, cu mustață și ochelari. Din gură a început să-i curgă un șuvoi de vorbe aspre: „Am gustat libertatea religioasă din Cuba! Libertatea regimului comunist al lui Castro a însemnat închiderea aproape a tuturor bisericilor din orașul meu!” Dr. Enrique Alvarez respira greu, reușind cu dificultate să-și rețină furia strânsă în inimă de-a lungul atâtor ani. „Singura religie este Fidel Castro. Fidel... Fidel... aceasta este tot ce se mai poate auzi astăzi în Cuba!”

„Este imposibil să deții sau să obții o Biblie în Cuba”, a izbucnit un alt refugiat. S-a șters pentru o clipă la ochi, s-a sprijinit de perete și a continuat: „Totul se duce de râpă – cărți, biserici ... – totul se duce de râpă”.

„Uite”, am replicat eu cu un aer încurajator, „cu câteva luni în urmă am făcut o călătorie pe mare. Am ajuns prin această zonă ...” și am desenat rapid o hartă chinuită pe o bucată de hârtie pe care am găsit-o în buzunar. „Ați avut vreodată ocazia să găsiți un astfel de pachet învelit în plastic, conținând literatură evanghelică?” Am privit de jur împrejur în camera întunecoasă spre chipurile deznădăjduite care ne înconjurau, sperând să zăresc măcar un zâmbet sau un mic gest al capului în semn de recunoaștere. Dar n-am primit nici un răspuns. Nimeni nu văzuse nimic de felul acesta. Au trebuit să treacă șapte ani înainte de a afla ceva despre rezultatele acțiunii noastre maritime.

În timpul vacanței de Paște din primăvara anului 1973, am zburat spre San Jose, în Costa Rica, cu câțiva elevi de la clasa de limbă spaniolă din cadrul școlii Triple C., unde eram profesor. Pe vremea aceea încă nu vorbeam nici o boabă de spaniolă, dar am mers cu ei pentru a le fi alături în calitate de profesor supraveghetor. Într-o seară, în timpul unui serviciu divin de închinare ținut într-o casă spațioasă din munți, am întâlnit-o pe Ofelia. După serviciu, le-am dat adresa mea unora dintre surorile ei care doreau să

corespondeze cu mine. În tot acest timp ea a continuat să zâmbească în tăcere, rezemată de peretele bucătăriei. Mi-am dat seama însă că în inima mea se petrecuse ceva.

Dimineața următoare, după ce m-am asigurat că erau destui profesori care să-i supravegheze pe elevi, am luat primul autobuz din San Jose înapoi spre munți. Stăteam alături de noua mea prietenă, însă nu ne puteam înțelege unul pe altul. Din fericire există atât de multe alte moduri de a comunica! Ne-am așezat pe veranda mare a casei, sub căldura plăcută a soarelui, am luat Bibliile și am început să „dialogăm” unul cu celălalt. Primele zile le-am petrecut în Psalmi și Proverbe. Ne luam Bibliile cu noi peste tot pe unde mergeam, chiar și în autobuz. Compasiunea, tandrețea și curăția prezenței Mântuitorului în inima ei I se adresau parcă direct Domnului Isus care era în inima mea. Spre sfârșitul acelei frumoase săptămâni, pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu confirma unele lucruri care se petreceau în inimile noastre, ne-am citit pasaje din poezia de dragoste atât de frumoasă, – Cântarea Cântărilor, scrisă de Solomon. Am avut parte și de momente nostime în zilele acelea! Tatăl ei, un creștin autentic, urca uneori în foișorul în care ne aflam, iar eu, stânjenit, mă opream imediat din citit. Ofelia râdea din toată inima și-mi șoptea: „Nu te opri, continuă să citești!”

Mergeam în vizită la atelierul de croitorie în care lucra și mă așezam lângă mașina ei de cusut, neluând în seamă chicotelile colegelor de serviciu. Vă asigur însă că, după doar o săptămână petrecută împreună, mi-a fost tare greu să mă întorc la Grand Cayman!

În decursul următoarelor șapte luni ne-am scris mai mult de o sută de scrisori. Când am înțeles însă că prietena ei trebuie să-i traducă mesajele mele de dragoste, am început imediat studiul limbii spaniole. Îmi imaginam cum întreaga vale, în care familia ei locuia de mai bine de trei sute de ani, se delecta auzind cuvintele romantice trimise în fiecare zi de un american îndrăgostit.

Misionarii de acolo ne-au încurajat mult relația de prietenie și apropierea. Bazându-ne pe acest lucru și pe încuviințarea care ni se părea că o primim din partea Domnului, am plănuit să ne căsătorim în decembrie 1973. Între timp, împreună cu sora ei mi-a făcut și ea o vizită de câteva săptămâni la Grand Cayman; ulterior i-am vizitat la rândul meu familia.

Îmi amintesc perfect dimineața în care am traversat râul de lângă casa ei și m-am îndreptat spre locul în care lucra tatăl ei („Hogar del Buen Samaritano” – o casă creștină de odihnă). Mama ei era director acolo. Intenționez să-i cer tatălui aprobarea de a mă căsători cu fiica lui. În timp ce mă apropiam de locul întâlnirii, mi-am repetat de nenumărate ori, plin de emoție, micul discurs. În spaniola mea (practic inexistentă) trebuia să încerc să-i explic că fiica lui urma să fie luată din Costa Rica și dusă pe o mică insulă, departe de familia ei. Acum, privind în urmă, sunt sigur că știa foarte bine de ce traversez podul. Probabil că întreaga vale știa!

În primele minute am purtat o conversație pe marginea unor subiecte neimportante, la umbra unui copac. Având în vedere vocabularul limitat pe care-l puteam folosi, cu siguranță a fost o discuție „neimportantă”. Francisco (sau Pancho, cum i se mai spunea) era însă un slujitor dedicat al Domnului. M-am mângâiat cu acest gând. Dacă urma să mă refuze, cel puțin nu avea să o facă răinindu-mă. După ce, cu mare dificultate mi-am expus intențiile, a zâmbit liniștit și mi-a răspuns: „Deși Ofelia va fi departe de mine și de mama ei, știu că va fi în mâinile Domnului”.

A spus el mai multe, dar în acel moment asta este tot ce am putut să înțeleg. I-am strâns puternic mâna și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru inima bună a viitorului meu socru.

Cu mai mulți ani în urmă, Pancho ajutase un grup de creștini menoniți să construiască această casă de odihnă. Inițial fusese unul dintre cei mai prosperi oameni din vale, dar, din cauza alcoolului și a cheltuielilor fără rost, a pierdut tot ce avea. Unul dintre creștinii

alături de care a lucrat i-a dăruit o Biblie. S-a hotărât însă ca înainte de a decide sau nu să creadă într-un mântuitor personal, să citească Scriptura din scoarță-n scoarță pentru a înțelege ce scrie acolo. După ce a venit la Domnul, i-a condus pe mulți din familia sa la picioarele lui Isus; și acum încă slujea ca pastor în localitate. Viața nouă a lui Pancho era o bună ilustrare a proverbului: „Un om bogat este rareori împlinit, dar un om împlinit este întotdeauna bogat.”

În vara lui '73 m-am hotărât să întreprind încă o călătorie pe mare pentru a răspândi încă 100.000 de pachete cu literatură. Nu era acum vremea să căutăm urmele roadelor acțiunilor trecute. Dumnezeu parcă îmi spunea: „Continuă să arunci sămânța”. Toate zilele lungi și fierbinți din iunie și iulie le-am petrecut pregătind pachete, ajutat din nou de câțiva elevi credincioși: Roy, Stan, Kim, frații Reynolds și alții. Cunoscând de acum schimbările sezoniere ale curenților oceanici, am plănuit să mă duc în același loc, însă pe o rută diferită. Pe măsură ce ne apropiam de data hotărâtă, am aflat că ambarcațiunea de care urma să ne folosim nu mai era disponibilă. Ce puteam face în această situație? În timp ce continuam să lipesc ambalajul de plastic al pachetelor, mă rugam fierbinte pentru ca Domnul să ne descopere o nouă cale de a merge mai departe.

Dumnezeu a aranjat lucrurile în așa mod încât am ajuns să întâlnesc un pilot creștin, Carlton Bodden. Acesta a acceptat să mă ducă în zbor pe deasupra Cubei, folosind coridorul aerian spre Bahamas stabilit de convențiile internaționale. M-am gândit că pot arunca o jumătate din încărcătură imediat înaintea traversării coastei sudice, iar cealaltă jumătate după traversarea coastei nordice.

Pe 12 august, dimineața devreme, Carlton și cu mine am decolat de pe micul aeroport din Grand Cayman într-un avion de tipul Beechcraft D-18 bimotor. Scosesem cele zece scaune din dotarea avionului pentru a obține spațiul de depozitare de care

Carlton Bodden (dreapta) a făcut primul transport aerian peste Cuba. Ușa s-a rupt în timpul zborului, ceea ce a dus la inspectarea de către piloții poliției aeriene cubaneze.

aveam nevoie. Am încărcat patruzeci de saci mari de plastic care conțineau în jur de 70.000 de broșuri învelite ermetic în pungi de plastic. Încărcătura umplea practic tot spațiul fuzelajului destinat pasagerilor. Lăsasem pe insulă restul de 30.000 care nu încăpuse, dar ne-am gândit că le vom răspândi cu următoarea ocazie.

În timp ce Carlton pilota avionul apropiindu-se de capătul pistei de decolare, eu m-am strecurat printre pachete până am ajuns la fereastra de urgență. Vocea operatorului din turnul aeroportului s-a auzit clar în difuzor: „Decolarea permisă spre aeroportul Congo Town din Bahamas. Păstrează ruta de 7000”.

Carlton a împins încet manșa înainte și vuietul celor două motoare Pratt & Whitney a umplut cabina. M-am ridicat și am apucat levierul ferestrei, am deschis-o și, trăgând înăuntru panoul de geam, l-am așezat lângă pachetele cu literatură. Vântul îmi flutura cămașa în timp ce priveam vacile și palmierii pe lângă care treceam. Ne-am desprins de la sol și am început să urcăm. Legile cubaneze pretind să ceri o autorizare de survol înainte de a

intra în spațiul aerian cubanez, astfel încât să fie avertizați de apropierea oricărui aparat de zbor.

„Boyerros, aici Beech Niner Seven Niner Zero Zulu”, a transmis Carlton spre turnul de control din Havana, fără să primească însă nici un răspuns. Și-a privit cu atenție ecranul radio și a verificat o dată în plus frecvența: da, era corectă, 126.9.

„Domnilor, aici Niner Seven Niner Zero Zulu, terminat...”

Radioul a continuat să tacă. Carlton a așezat avionul pe o rută circulară cu rază mare, în așteptarea contactului care să-i permită traversarea spațiului aerian cubanez. Timp de zece minute a încercat fără nici un rezultat să comunice cu Havana. Ce s-a întâmplat oare? Știau cubanezii că ne învârtim în cerc? Veneau deja să ne intercepteze? M-am uitat cu mare atenție spre orizont și spre apele mării. Tot ce am văzut era doar un cer de un albastru strălucitor și apele Caraibelor colorate în acel verde-turcoaz specific, pătat de câteva mici recife de corali în partea de sud. Într-un târziu, vocea slabă a controlorului de trafic din Havana s-a auzit printre cârâituri: „...Niner Zero Zulu, ai permisiunea să te îndrepti spre stația de control Simones, după cum ai cerut”. Am ieșit din cercul în care zburam și am pornit spre insula aflată la vreo 40 de kilometri distanță.

Am început să arunc literatura evanghelică prin fereastra de urgență. După ce tăiam puțin din învelișul sacilor de plastic le dădeam drumul pe fereastră, iar aceștia se rupeau complet sub acțiunea vântului și a curentului puternic ce se forma în jurul micului nostru aparat. Jumătate din încărcătura noastră a ajuns astfel în apele sudice ale insulei cubaneze. Alăturându-mă lui Carlton în cabină, mi-am strâns centura de siguranță și m-am așezat relaxat în scaunul copilotului. Dedesubt vedeam cu claritate fumul morilor de trestie de zahăr și terenurile verzi ale provinciei Camaguey. Carlton comunica din când în când cu controlorii de trafic cubanezi pentru a-i informa asupra poziției noastre.

Dintr-o dată am auzit un șuierat puternic. Îngrijorat, m-am întors repede și am văzut că ușa mare din spate se deschisese și atârna undeva pe sub corpul avionului. Unul dintre cele două cabluri-balama se rupsese. Așadar zburam, într-o dimineață luminoasă de duminică, cu ușa avionului ruptă și deschisă, cu fereastra de urgență scoasă de la locul ei și cu peste o mie de broșuri zburând în voie pe deasupra localităților și pășunilor cubaneze. Sacii mari de plastic se umflaseră când am luat altitudine, iar sforile cu care fuseseră prinși plesniseră. Mii de broșuri pluteau acum libere ca niște fulgi imenși de zăpadă prin spațiul destinat pasagerilor. Dacă în acel moment nu aș fi fost în cabina de comandă, aș fi avut parte de o partidă de parașutism... fără parașută!

Când Carlton a observat expresia de stupeoare de pe fața mea, s-a întors pe jumătate în scaunul său și a privit spre coada avionului, clătinând din cap cu mirare.

„Mă duc în spate, Carlton, poate reușesc să fac ceva”, m-am oferit eu.

„Nu, așteaptă! Stai să obținem mai întâi autorizarea pentru traversarea coastei nordice!”

Carlton și-a deschis calm microfonul și a continuat să comunice cu Havana. „Niner Zero Zulu, aici Havana. Mergi spre Andros cum ai cerut. Îndreaptă-te spre Stația de Control Alegre.”

Probabil că echipamentul rusesc de urmărire de la sol ne monitoriza în acest timp. Deși plasticul nu poate fi reperat de stațiile radar, ne gândeam la posibilitatea existenței unor camere de luat vederi telescopice instalate pe munți sau pe dealuri – de tipul celor folosite pentru a urmări rachetele. Lansaserăm și noi „rachetele” noastre. Le vor detecta oare autoritățile cubaneze?

În zona Moronului, pe măsură ce ne apropiam de coasta nordică și eram gata să aruncăm și cei douăzeci de saci rămași, un obiect gri a trecut ca o săgeată pe lângă noi, pe partea stângă, făcând apoi un viraj strâns undeva în fața avionului nostru.

„Uau! Fii atent!” i-am spus lui Carlton, căruia nu-i venea să creadă că vede un MIG de fabricație rusească. Un al doilea avion de vânătoare de același tip se afla la vreo osută de metri în urmă, în dreapta, urmărind exact ruta și viteza noastră de zbor.

Deși ne dădeam seama de pericolul în care ne aflam, eram plini de liniște lăuntrică. Eram chiar profund surprins de propriul meu calm. Nu era o liniște născută din ignoranță, ci din convingerea că Cineva, mult mai puternic, încerca să mă asigure: „Stai liniștit, fiule, totul se află sub controlul Meu!”

Din perspectivă omenească, lucrurile nu se puteau prezenta însă mai rău! Am încercat să mă ridic și să mă duc în spate, în dorința de a distruge câteva hârtii din servietă. „Nu, Tom, așteaptă” mi-a spus Carlton. „S-ar putea să ne continuăm drumul fără probleme. Stai să vedem ce au de gând.”

„Uite-l că se apropie din nou!” am urlat în încercarea de a mă face auzit prin hurele motoarelor noastre.

Supersonicul din partea stângă s-a apropiat atât de mult de noi încât am putut distinge cu ușurință casca albă a pilotului. Acesta și-a repetat manevra de câteva ori, încercând de fiecare dată să meargă cât mai încet posibil.

„Carlton, încearcă să vadă înăuntru avionului!”, am strigat eu. „Crezi că poate vedea ceva?”

Carlton a continuat să piloteze avionul ca și cum nu m-ar fi auzit. Cu siguranță că arătam numai bine să naștem suspiciuni, cu ușa atârând dedesubt, însă, în același timp, pilotul MIG-ului putea să vadă și cablul ei rupt.

Pachetele cu broșuri rămase încă în avion după șocul inițial stăteau acum în mod miraculos la locul lor pe podea, ca și cum un grup de îngeri s-ar fi așezat pe ele! Dacă materialele ar fi continuat să zboare prin ușa deschisă când pilotul cubanez s-a apropiat de noi, toată acțiunea noastră de răspândire a broșurilor ar fi fost foarte probabil compromisă.

Cablul rupt și ușa care atârna vizibil l-au convins probabil pe pilot că ne-am confruntat cu un accident. În timpul investigației lui aeriene nu am primit nici o comunicare radio – nici din partea lui, nici de la sol. Foarte probabil, cubanezii au comunicat între ei pe o frecvență militară.

MIG-ul a virat brusc spre stânga și s-a îndepărtat de noi. Am continuat să zburăm în tăcere preț de încă cinci minute. M-am dus apoi în compartimentul din spate și, după ce mi-am scos ochelarii, am scos capul pe fereastra de urgență. Și celălalt MIG dispăruse. Plecaseră! Slavă Domnului, eram liberi! Am descărcat rapid toate materialele rămase în avion.

Carlton a redus apoi viteza de zbor, iar eu am încercat să mă aplec prin cadrul ușii pentru a o trage la locul ei. În momentul în care am apucat de cablu, flexibilitatea lui elastică, dar și mișcările dezordonate și violente ale ușii purtate de curent în toate direcțiile au fost cât pe ce să mă atragă într-un plonjon cu capul înainte în Marea Caraibelor. Am dat rapid drumul ușii și m-am aruncat înapoi. Era însă limpede că nu vom putea ateriza cu ușa atârând pe sub corpul avionului. Mi-am proptit hotărât câte un picior pe fiecare dintre pereții ușii și mi-am înfipt capul în tavan în vederea unei noi tentative. Am reușit să trag, în sfârșit, ușa înăuntru, însă cu prețul pierderii câtorva șuvițe de păr.

Stând întins pe patul meu tare, de lemn, din celula 44, am încercat să-mi recompun în minte chipul lui Carlton. Era un bărbat tăcut, puternic, care nu se plângea niciodată și pe care nu l-am auzit certându-se vreodată. A plecat la Tatăl ceresc în anul următor escapadei noastre, alături de alți trei bărbați, îndeplinind rolul de copilot într-un zbor spre Florida.

M-am întrebat de multe ori ce s-a întâmplat de fapt cu ei, iar acum gândurile mi s-au întors, ca un posibil răspuns, spre acele secunde de tensiune și spaimă maximă prin care trecusem împreună

cu Mel cu numai câteva ore înainte, în timpul aterizării forțate pe șosea...

...Mel!! Ce s-o mai fi întâmplat cu el? Aproape uitasem că se află undeva, prin preajmă, în celula 60. De ce ne țineau separat? Oare îl voi mai întâlni vreodată?

Trupul îmi înțepenisise și mă durea. Am încercat să găsesc o poziție ceva mai comodă, dar somnul părea să fie la fel de departe ca... da, ca acea mică insulă care fusese odată căminul meu. Din nou, încet-încet, mintea mi s-a îndreptat spre vremuri mai frumoase, atunci când s-a întâmplat ca inima să îmi cadă prizonieră unui mic înger costarican, dulce, calm și nespus de frumos...

În școala Duhului

Ne aflam în luna decembrie și ziua nunții noastre se apropia cu repeziciune. Cu doar câteva zile înaintea ceremoniei, am zburat din Grand Cayman în San Jose și am luat apoi un taxi spre locuința Ofeliei. Ușa mare de lemn era deschisă, deși era seara târziu. Am intrat și am sărutat-o întâi pe mama ei și apoi pe Ofelia, cu unul dintre acele rare săruturi dinaintea căsătoriei! Aproape întotdeauna în timpul prieteniei noastre ne-am aflat sub supravegherea uneia dintre surorile ei. Dar, deși eram amândoi tineri – undeva pe la douăzeci și ceva de ani – lucrul acesta nu ne-a deranjat. Ni s-a părut normal și oarecum plăcut.

Într-o zi am urcat amândoi împreună cu mătușa ei și cu doi copii mici pe versantul unui munte din apropiere, acoperit de o livadă deasă de cafea. Doream să culegem câteva mere și să admirăm arbuștii de cafea care, în acea perioadă a anului, erau încă verzi. Ne plimbam ținându-ne de mână printre plantele înalte, ajunse deja la maturitate, cu frunze viguroase. Iarba încă strălucea sub roua dimineții, iar aerul era plin de mireasma florilor. Ne-am oprit într-un mic luminiș, lângă un copac înalt. Comunicam încă destul de greu. Cu multă delicatețe, mătușa Ofeliei a plecat mai departe în plimbare, împreună cu cei doi nepoți. Ofelia s-a sprijinit de trunchiul copacului și mi-a zâmbit ștregărește. I-am privit cu mult drag și pasiune ochii de un căprui închis și părul lung care-i mângâia gâtul.

„Ești atât de frumoasă”, i-am șoptit, simțindu-mi buzele atrase irezistibil de ale ei. Ea a râs, iar eu m-am aplecat s-o sărut.

„Thomas, Thomas”, a șoptit ea încet. Am prins-o ușor de mâini și ne-am atins vârful nasului. După puțin timp mătușa cu copiii s-au apropiat, făcând destul zgomot pentru a-i putea auzi. Copiii loveau cu bețele în copaci și strigau în timp ce se jucau – efectul fiind mai eficient decât orice sistem de alarmă. A doua zi, dimineață devreme, m-am întors singur pe munte și am gravat inițialele noastre pe trunchiul copacului cu o „macheta” (un cuțit lung folosit foarte mult în America Latină), și între ele crucea lui Isus.

În seara dinaintea nunții, familia Ofeliei a organizat o sărbătoare superbă; nu au lipsit nici serenadele. Au fost invitate toate rudele și vecinii. Misionarii Harry și Jean Nachtigall îmi explicau cu multă răbdare tot ce se întâmpla. Femeile erau în casă, în timp ce bărbații stăteau afară pe veranda spațioasă. Patru sau cinci muzicieni, amplasați în fața ușilor închise, cântau melodii care vorbeau despre dragosteamirelui pentru mireasa sa. Cântecele răsunau superb în liniștea nopții și, cu puțină mea spaniolă, am încercat și eu să cânt alături de ei. Luminile pale, degetele abile alergând peste corzile chitarei, zâmbetele, glumele și atmosfera romantică au creat realmente o seară de vis. Pentru mine însă, obiectul dorinței celei mai înfocate aștepta în spatele ușii închise.

Fereastra mică din cadrul ușii a scârțâit ușor, deschizându-se. Mi-am întins gâtul încercând s-o zăresc pe Ofelia, dar luminile din sufragerie fuseseră stinse. Tot ceea ce am putut vedea au fost șase sau șapte perechi de ochi; erau probabil femeile care se zgâiau încântate la concertul de afară, ce le fusese dedicat. Când am s-o văd oare pe Ofelia? În sfârșit, momentul mult așteptat a sosit. Ușa s-a deschis larg și Ofelia mea, toată un zâmbet, a ieșit să mă întâlnească. Ne-am sărutat. Toată lumea a scos exclamații de încântare și de aprobare. Nu mi-aș fi imaginat ceva mai romantic!

Nunta a avut loc la „Seminario Latin-Americano”, unul dintre cele mai vechi și mai respectate seminarii teologice din America Centrală. Fratele meu în credință, Alson Ebanks, a acompaniat la chitară în timp ce eu îi cântam Ofeliei. La ceremonie (și mai târziu la ospățul de nuntă care a urmat și la care s-a servit pui și orez) au participat peste 250 de invitați. După nuntă, Ofelia arăta puțin obosită. Am aflat abia mai târziu că își croise singură rochia de nuntă, ca de altfel și pe cele ale domnișoarelor de onoare, și toate acestea în ultimele săptămâni dinaintea ceremoniei! A doua zi, în avionul care ne-a dus pe insula unde urma să ne petrecem luna de miere, ne-am luat un Nou Testament bilingv, pe care îl citeam împreună. Domnul a alimentat cu generozitate răbdarea și dragostea noastră, în timp ce ne construim vocabularul de care aveam totuși nevoie.

În timpul vacanței de Crăciun am zburat împreună cu Ofelia în Cayman Brac pe un DC-3, alături de Steve și Ruby Smith. De regulă, avionul face escală pe romantica insulă Little Cayman, care are o populație de numai paisprezece persoane, folosind o pistă de iarbă. Insula are niște locuri de o frumusețe rară și se bucură de o liniște nepământească. Plajele te surprind prin succesiunea de culori alb și roz.

Am urcat pe culmile din Cayman Brac pentru a explora peșterile din zonă, apoi am coborât pe drumul principal și ne-am întâlnit cu cea mai atractivă componentă a insulei - oamenii care o locuiesc. Am stat în cele două camere din spate ale unei mici biserici din Cotton Tree Bay. În acea duminică, Ruby a cântat la pian, Steve și cu mine am predicat, iar Ofelia (care încă nu vorbea engleza) a zâmbit și I-a îngăduit Duhului Sfânt să-Și reverse dragostea prin ea, fără cuvinte.

După ce ne-am instalat, de data aceasta ca tânără familie, în sânul misiunii din Grand Cayman, m-am hotărât să continui distribuirea literaturii pe coastele Cubei, până voi ajunge (dacă

Domnul avea să o îngăduie) să aflu informații despre destinul pachetelor trimise pe apă. Alți credincioși care procedaseră în mod similar în alte zone ale lumii, deși așteptaseră ani de zile, au trăit până la urmă bucuria de a primi, prin scrisori de mulțumire și încurajare, confirmarea rodului eforturilor depuse. În anul 1974 am reușit să încredințez toată literatura evanghelică ce îmi mai rămăsese, în urma ultimelor două călătorii, în grija echipajului unui vas comercial. Înțelegerea a fost încheiată cu aprobarea agentului comercial care însoțea marfa și care a reușit să descarce pachetele în dreptul coastelor cubaneze, în cursul traseului pe care îl urma prin apele internaționale. Acesta mi-a mărturisit mai târziu că o șalupă cubaneză îl urmărise până aproape de locul în care a început să dea drumul pachetelor în apă, dar că aceasta a dispărut la timp, astfel că acțiunea nu a avut de suferit în nici un fel.

În acea perioadă, în viața mea s-au dezvoltat cu repeziciune și în egală măsură două iubiri: aceea de a preda într-o școală creștină și aceea de a cerceta pentru a cunoaște luptele duse de biserica din țările comuniste, precum și victoriile spirituale obținute de aceasta. Ce trebuia oare făcut pentru a-i ajuta pe credincioșii din aceste țări? Oare în ce direcție ne călăuzea Dumnezeu în această privință? Mă întrista enorm lipsa de sinceritate de care dădeau dovadă publicațiile creștine oficiale din lumea liberă, precum și participanții, provenind din țările comuniste, la conferințele creștine internaționale, participanți care nu spuneau adevărul despre situația din spatele Cortinei de Fier. Prin atitudinea lor, aceștia nu doar împiedicau aflarea adevărului despre persecuția existentă în aceste țări, ci proclamau chiar inexistența acestei persecuții.

Pastorii cubanezi sau ruși care veneau în vizite oficiale în Vest declarau că în țările lor oamenii se bucură de o libertate religioasă totală. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu-și aducea și familia în călătoria întreprinsă. De ce? Pentru, că lăsându-și

familia în țară, era cu mult mai greu să faci un pas „greșit” și să spună cum stau lucrurile, cu adevărat, acasă. Exilați cunoscuți, precum Soljenitîn sau pastorul baptist Georgi Vins, deși liberi, au fost foarte reținuți în ceea ce au declarat după sosirea în Statele Unite, până în momentul în care familiile lor au ieșit, în siguranță, în afara granițelor Uniunii Sovietice.

Unii dintre pastorii care ne vizitează sunt trimiși doar pentru a ne induce în eroare. În timp ce Vins era deținut într-una dintre închisorile sovietice, am avut o discuție publică cu Mihail Bicicov, care la vremea aceea era președintele Uniunii Baptiste din U.R.S.S. și, în această calitate, vizita unul dintre marile orașe americane de pe coasta de vest. L-am întrebat în fața camerelor de televiziune de ce a afirmat că Vins este închis pentru „evaziune fiscală”. Tatăl lui Vins, pastor și el, murise în închisoare. Fusese și acesta, l-am întrebat, tot un caz de „evaziune fiscală”? A evitat să răspundă la această întrebare, ca și la altele asemănătoare care i-au fost adresate de cei prezenți în sala bisericii în care a fost filmat.

„De ce mi-a fost confiscată Biblia personală în aeroportul din Moscova?” a întrebat o femeie în vârstă.

„Bibliile trebuie să fie declarate oficial”, a venit sec, răspunsul.

O tânără s-a ridicat și l-a întrebat: „De ce a fost închisă Nijole Sadunaite din Lituania, în urma tipăririi unui ziar religios?”

Niciun răspuns. Dintre cele cincisprezece întrebări care i-au fost adresate în acea zi în biserică, Bicicov a reușit să ocolească zece dintre ele. Spre sfârșit, un bărbat care vorbea cu un puternic accent slav, s-a ridicat și a început să strige: „Minciuni... minciuni... nu spui tot ce știi?” Bicicov a așteptat cu un calm imperturbabil ca ușierii să-l conducă afară pe acel bărbat nemulțumit de ceea ce auzise.

Amintindu-mi de acest incident, m-am întrebat: *N-aș putea întreprinde ceva mai constructiv pentru a contracara această înșelătorie generală?* Din păcate, timpul liber de care dispuneam

era foarte puțin. Totuși, pe măsură ce îmi creșteau responsabilitățile în cadrul școlii și al bisericii din Cayman, creștea și interesul meu cu privire la Cuba. Tensiunea acestei situații a ajuns la un punct critic exact în perioada în care familia noastră se pregătea să întâmpine un nou membru.

În iulie 1975, în timpul vacanței pe care o petreceam în acea vară alături de părinții mei în Dallas, Texas, s-a născut Dorothy Elisabeth White. Părinții Ofeliei au venit imediat pentru a putea da o mână de ajutor în acele circumstanțe. Eram absolut sigur că soția mea va naște un băiat, ceea ce mă făcea să mă simt liniștit cu privire la viitor; doar știam ce înseamnă un băiat! Când am văzut-o însă pe Dorothy, împreună cu fratele meu Jim și alți câțiva prieteni care mă însoțiseră la maternitate, m-am simțit cu totul copleșit de frumusețea acelei mici ființe. Am rămas cu toții ore în șir în preajma ei, fără să ne putem sătura privirea. Nu aș fi schimbat-o nici pentru zece băieți!

La puțin timp după naștere ne-am urcat cu prețiosul nostru bagaj în avion, pentru a ne întoarce în micuța noastră casă din Caraibe, unde urma să încep cel de-al cincilea an de profesorat. Eram o dată în plus plin de entuziasm la gândul că voi preda în școală, că voi regiza piese de teatru și mici spectacole muzicale în biserică și că îmi voi continua lucrarea în Cuba. Dar Dumnezeu avea alte planuri pentru noi. Cu numai o zi înainte de începerea școlii am fost cuprins de o slăbiciune inexplicabilă și mi-am pierdut totodată culoarea din obraji. Doctorii spitalului la care am fost dus au descoperit că aveam o hemoragie internă abundentă. Plăteam acum prețul pentru proasta administrare a propriului trup. N-am știut să-l folosesc cu înțelepciune și, ca urmare, acum se defectase. Eram mult prea slăbit pentru a putea face față unei intervenții chirurgicale. Dar Dumnezeu mi-a ocrotit plin de bunătate viața și hemoragia s-a oprit, fără nici un fel de intervenție chirurgicală. A trebuit să-mi petrec însă următoarele câteva

săptămâni în pat, unde mi-am analizat cu atenție activitățile și mi-am reconsiderat prioritățile. Plină de îngrijorare, ca de obicei, mama a luat avionul și a venit la noi pentru a ne ajuta.

În toamna anului 1975 am fost nevoit să părăsesc Cayman-ul care îmi era atât de drag, pentru a mă odihni o vreme în casa părinților Ofeliei. A urmat totuși o perioadă frumoasă. Activitatea fizică depusă în acel aer sănătos de munte, cu dimineți răcoroase, cu priveliștea vacilor mânate în zori de-a lungul străduțelor și cu familia plină de veselie a Ofeliei m-au ajutat mult să-mi recapăt vigoarea și sănătatea fizică. Ofelia însăși intona mereu în timpul trudei de peste zi cântece de laudă la adresa lui Dumnezeu.

Într-una dintre zile m-am aventurat până la seminarul în care avusese loc ceremonia nunții noastre. De ce șoc am avut parte! Panoul mare de la intrare, care servea la afișarea anunțurilor, informațiilor și noutăților de tot felul din cadrul activității Seminarului, era acoperit cu hârtie roșie. Pe ea erau prinși în pioaneze soldați înarmați, decupați din hârtie colorată, iar deasupra acestora stătea scris: „Suntem uniți cu frații noștri din Nicaragua”. M-am apropiat și am scris la rândul meu, de-a curmezișul hârtiei, un citat din Matei 26.52: „*Cei ce vor ridica sabia, de sabia vor pieri*”. În acea perioadă școala era susținută financiar de Consiliul Mondial al Bisericii.

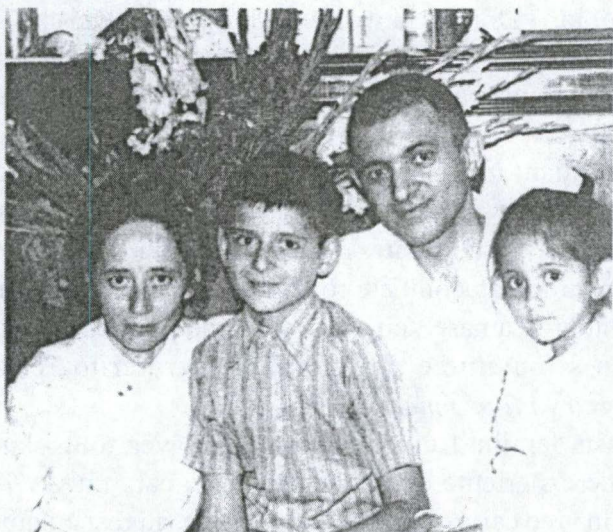
Contextul religios suferea transformări rapide. Teologia liberală care pătrundea din ce în ce mai adânc în America Latină împinsese preocuparea socială, inspirată și întreținută inițial de Evanghelie, spre un activism pur social, golit de orice motivație de natură spirituală. Din păcate mulți oameni au fost păcăliți și prinși în capcana acestei ideologii. Un profesor de la seminar mi-a spus câțiva ani mai târziu că, prin activitățile lor îndreptate cu atâta sensibilitate spre nevoile celor din jur, oameni ca revoluționarul argentinian Che Guevara sau ca indianul Mahatma Ghandi sunt mult mai aproape de Hristos decât mulți creștini!

Ceea ce nu reușea să înțeleagă acel profesor – ca de altfel nici cei pe care-i îndruma – era faptul că la adevărata dreptate și libertate socială se ajunge doar printr-o renaștere de natură spirituală. Orice încercare a omului de a realiza un progres social fără temelia unei relații corecte cu Dumnezeu, prin mijlocirea lui Isus Hristos, este sortită eșecului. De ce? Pentru că războiul în care suntem implicați nu este unul social, pământesc. Suntem angrenați într-o înclăștare titanică de natură spirituală între Dumnezeu și forțele aflate sub comanda lui Satan.

În aceste împrejurări am simțit că Dumnezeu mă atrage spre o implicare mult mai serioasă, așteptând ca eu să răspund afirmativ „chemării sub arme” pe care mi-o adresa. Prin urmare, m-am hotărât să mă dedic în totalitate lucrării spirituale.

Ne-am vândut cea mai mare parte a cadourilor primite la nuntă și am plecat cu avionul spre Glendale, în California, pentru a ne alătura „Misiunii Creștine pentru Lumea Comunistă”. Aici am avut ocazia să întâlnesc creștini vii și autentici în credința lor; aceștia proveneau fie din Cuba, fie din Europa de Est sau din Rusia. Îi priveam ca pe niște oameni care veneau direct din „cuptorul de foc”. Numărul mic al celor ce reușesc să ajungă în Vest reprezintă doar vârful aisbergului. Ceea ce auzisem și studiasem mi se confirma acum prin dovezi vii. Am avut enorm de învățat de la acei oameni liniștiți, eroi necunoscuți, care nu vor fi văzuți niciodată la televizor, nu vor fi auziți niciodată la radio și nici nu vor scrie vreo carte.

Un astfel de exemplu este familia lui Vasile Răscol, pe care am găzduit-o pentru un timp în casa în care locuiam. Ofelia plecase împreună cu Dorothy spre Costa Rica pentru a-și vizita familia. Urmau să lipsească aproximativ trei săptămâni. Nedorind să-mi petrec timpul în bucătărie, mâncam conserve și alte preparate de felul celor pe care le consumă bărbații când sunt singuri. Exact atunci a sosit în California această familie deosebită de români.

Familia Răscol în ziua în care Vasile a fost eliberat din închisoare

Mama, Elena, era o bucătăreasă extraordinară! Nu vorbeau prea bine limba engleză, dar eu eram de-acum versat cu astfel de handicapuri lingvistice, încât comunicarea nu a avut de suferit.

Vasile, tatăl, avea niște ochi de culoare închisă și un aer trist, dar zâmbetul său îi ilumina din când în când întregul chip. Abia fusese eliberat după doi ani de detenție în România, în urma unei condamnări de patru ani cauzată de răspândirea de Biblie printre creștini. Soția lui, Elena, se luptase fără odihnă pentru a-i obține eliberarea. Vasile mi-a arătat cicatricea lungă care-i cobora de-a lungul piciorului. A doua zi după ce fusese operat de varice în spitalul închisorii, cusătura i se rupsese fără ca vreun medic să mai intervină pentru a i-o reface. Singura reacție a gardienilor a fost să râdă la cererile lui după ajutor. De-a lungul timpului, problemele de circulație de care suferea la picioare s-au agravat din cauză că spațiul foarte redus din celulă nu-i permitea să facă exerciții de mers.

Copiii lor – Dorian, în vârstă de doisprezece ani și Cristiana, în vârstă de șase ani, erau la rândul lor niște copii deosebiți. Deși comuniștii interzic răspândirea literaturii creștine, de multe ori Dorian se așeza la colțul unei străzi pentru a pândi apropierea vreunui milițian, în timp ce Cristiana fugea de la casă la casă, strecurând broșuri și tractate creștine pe sub porți sau pe sub uși. Fapte ca acestea îmi aminteau de creștinii din Biserica Primară care se rugau în catacombele romane. Se supuneau Cezarului – care se autoprocلمase zeu – în probleme de natură civică, dar împlineau și cuvintele profetului Isaia referitoare la Isus: „*conducerea va fi pe umerii Lui*”.

Această familie frumoasă și modestă avea totuși la activ o mulțime de experiențe deosebite, povestiri care nu vor fi scrise niciodată în vreo carte, dar care, pentru mine, au fost aidoma citirii unei cărți a „Faptelor Apostolilor” cu întâmplări desfășurate în timpurile noastre. Ceea ce au avut de suferit apostolii a fost, de fapt, experiența unui creștinism normal. Astăzi, creștinii occidentali trăiesc sub o umbrelă specială de protecție, o binecuvântare pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o pentru o vreme, în vederea unor scopuri pe care doar El le cunoaște.

Următorul „apostol” care a stat la mine în casă a fost slujitorul baptist David Klassen, care venea după zece ani petrecuți în lagărele de muncă forțată din Uniunea Sovietică. Când se afla într-unul dintre acele lagăre și se ruga, soldații ruși i-au pus în față un tablou al lui Lenin.

„Uite!” și-au bătut aceștia joc de el, „te închini lui Lenin”.

O dată, când se afla în lagărul cu numărul 243 din nordul Rusiei, un gardian și-a asmuțit câinele ucigaș asupra lui Klassen. David a început să se roage în timp ce dobermanul alerga spre el arătându-și colții. Pe neașteptate însă, câinele s-a răsucit și a sărit nu asupra lui, ci asupra gardianului, apucând cu colții țeava armei cu care acesta încerca să se apere. Alți gardieni, martori ai scenei,

au venit în fugă pentru a-l ajuta pe tovarășul lor, care se făcuse livid din cauza spaimii.

Altă dată, într-un lagăr de muncă din Bulgaria, creștinii au fost aruncați într-o groapă mare, unde se aflau mai mulți câini dresați anume pentru a ucide. Pe câini i-a cuprins neliniștea și au început să scheaune și să zgârie pereții murdari, încercând să scape de acolo... asemenea istoriei lui Daniel în groapa cu lei. Experiențe de felul acesta sunt dese printre sfinții din închisori.

Reverendul Assen Simeonov, fost reprezentant al Bulgariei în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor, a locuit și el o vreme la mine acasă. Mi-a povestit de șocul pe care l-a trăit când, participând la o întâlnire a Consiliului în Kenya, reprezentanților blocului comunist le-a fost „sugerat” de către delegații ruși să voteze „împreună” pentru diferitele subiecte aflate în dezbateri. A fost foarte tulburat să descopere aceste regizări ale discuțiilor și manevrele din spatele „scenei”. Ulterior Simeonov s-a retras din Consiliul Mondial al Bisericilor și a deschis un seminar clandestin, în pădurile din preajma Sofiei, pentru tinerii creștini care doreau să-I slujească lui Dumnezeu.

Tot el mi-a spus că, la fel ca în celelalte țări comuniste, în seminarul bulgar preda doar un grup de profesori intelectuali, necredincioși, lipsiți de viață duhovnicească și care nu făceau altceva decât să insiste asupra unor „puncte comune” din învățătura și viața lui Marx și a lui Isus. Un alt pastor, care studiasse într-un astfel de seminar din România, povestea cum reușise să lectureze cărți despre marii sfinți și despre părinții bisericii, cărți ținute sub cheie: o persoană mai aleasă din cadrul seminarului îi dădea din când în când cheia potrivită; în acest fel se putea strecura noaptea în bibliotecă pentru a-și hrăni mintea și sufletul cu toate acele materiale.

Între anii 1975 și 1978 am avut ocazia să întâlnesc o mulțime de astfel de oameni. Istoriile lor erau publicate uneori, cu simplitate,

într-un buletin de știri al misiunii, care apărea în fiecare lună, sau în câte un articol de revistă ori de ziar creștin. Am avut însă harul de a cunoaște direct, fără intermediari, detaliile și umanitatea reală și vie din mijlocul acestor istorii. Oamenii aceștia au mâncat împreună cu mine și s-au rugat pentru mine. Întâlnirile noastre nu au avut caracterul unor proiecte turistice, care să creeze impresii planificate și regizate cu atenție; pur și simplu am trăit împreună, ca frații, timp îndelungat.

Iată și o ultimă relatare a acestor experiențe binecuvântate: o dată, într-una din zilele în care Vasile și Elena urmau să preia un transport de Biblii (Scripturi tipărite de misiunea noastră din Europa), în București ninge cu fulgi mari. Deși fusese interzisă circulația autovehiculelor, în acea zi ei aveau planificată întâlnirea cu un misionar creștin care trebuia să le înmâneze nu mai puțin de douăzeci și opt de saci cu Biblii. Vasile și Elena au pornit la drum împreună cu fratele lui Vasile, într-un autobuz gol. Croindu-și cu greu drum prin nămeții albi, au oprit, într-un final, în spatele mașinii care îi aștepta, blocând complet strada. După ce s-au bucurat de întâlnire și s-au îmbrățișat cu misionarul care îi întâmpinase, s-au apucat rapid să transfere prețioasa încărcătură. Apucaseră să încarce în autobuz douăzeci de saci când, la un moment dat, Vasile a zărit în spatele lor luminile colorate specifice ale unei mașini de poliție. Împreună cu Elena a sărit instantaneu în autobuz și s-au culcat pe burtă. Era o mașină a Securității – poliția politică din România, similară KGB-ului rusesc sau poliției G-2 din Cuba. Ofițerul din mașină a parcat în spatele autobuzului și s-a apropiat de cele două vehicule, pășind încet prin zăpada proaspătă cu cizmele sale negre, bine lustruite.

Cât ai clipi din ochi, fratele lui Vasile a dat la o parte capacul care acoperea lăcașul motorului, făcându-se că repară ceva. Toți se rugau cu intensitate, în tăcere. Polițistul nu a spus și nu a întrebat nimic. Respirația îngreunată de mersul anevoios prin zăpadă

producea nori de vapori în jurul său. A tras de ușa de la mașina misionarului, a deschis-o și și-a plimbat privirea prin interiorul vehiculului, rezemându-se de pachetele cu Biblii încă nedescărcate. Nevăzând nimic care să-i trezească suspiciuni, s-a întors brusc, grăbindu-se să urce în mașina de serviciu.

„Îți mulțumim, Doamne Isuse”, a șoptit Elena în timp ce îl urmărea cu privirea cum se îndepărta.

Au fost nenumărate situații în care Dumnezeu și-a protejat copiii în mijlocul unor pericole mari, chiar și în SUA! În data de 2 iulie 1976 conduceam pe o autostradă din zona Los Angelesului când, pe neașteptate, mi-a izbucnit o hemoragie severă. Deoarece conduceam cu viteză mare pe banda din mijloc, am încercat să mă strecor spre dreapta pentru a ieși de pe șosea, dar nu am mai avut timpul necesar. Totul a început să devină neclar înaintea ochilor mei, după care s-a făcut întuneric. Am mai apucat doar să rostesc în șoaptă un „Isuse, ai milă!”, după care mi-am pierdut cunoștința. Mașina a fost complet distrusă în accidentul care s-a produs, dar eu am scăpat doar cu o mică zgârietură pe unul dintre obraji. Ambulanța m-a dus la Spitalul California, unde medicul care m-a examinat a auzit sunetul specific făcut de aer atunci când trece prin inimă. A chemat imediat în salonul de Urgențe în care mă aflam un tânăr medic stagiar, pentru a-i oferi o lecție practică de cardiologie.

„Vino repede și ascultă inima acestui pacient. Vreau să înveți despre această afecțiune.” A așteptat până când tânărul stagiar și-a potrivit stetoscopul și a ascultat cu atenție câteva clipe. „Auzi sunetul acela ca un șuierat? Apare atunci când inima nu primește destul sânge pentru a-l pompa și-l înlocuiește în schimb cu o anumită cantitate de aer.” Stagiarul și-a potrivit în câteva rânduri instrumentul cu care îmi asculta inima, dar părea că nu reușește să audă nimic din ce-i spunea profesorul.

În urma consultului, chirurgii au găsit mai multe nereguli în corpul meu, printre care chiar și indiciile unei tumori canceroase

– un tip al bolii care însă rareori se dovedește a fi letal. Cu toate acestea, nu au reușit nicicum să găsească locația tumorii. Stăteam întins în pat în urma operației, dar îmi simțeam sufletul plin de o pace adâncă, acolo, în liniștea salonului. Draperiile groase erau întredeschise și, printre ele, o mică rază de lumină traversa timid patul. Era frumoasă, poleită parcă în aur.

Stăteam cu capul rezemat de pernă când, deodată, am început să aud ... muzică. La început am auzit sopranele care cântau - undeva foarte sus, dar deosebit de curat, dând naștere unor ecouri asemenea celor ce se aud într-o catedrală. Imediat corul și-a completat armonia prin alăturarea altistelor, a tenorilor și, în cele din urmă a timbrului grav și puternic al bașilor. Versurile imnului de laudă curgeau unul câte unul învâluindu-mi patul asemenea unei băi de lumină. Eram fascinat și n-aș fi vrut pentru nimic în lume ca muzica aceasta divină să se mai oprească. După vreo cincisprezece minute însă cântul a încetat, dar bucuria mi-a rămas.

Mai târziu i-am spus și mamei, care era acolo lângă mine, ca de obicei în momente grele, despre muzica pe care o auzisem. A început să plângă, crezând că mă apropiam de clipa morții.

„Mamă, dar nu voi muri”, am încercat eu s-o mângâi. „Doar că nu pot merge la biserică și Dumnezeu mi-a dăruit un concert special.”

De-a lungul anilor care au urmat, am primit o educație de mare valoare prin lectura și studiul multor publicații religioase și politice din întreaga lume. Zilnic meditam asupra mai multor afirmații și fotografii din diferite țări ale lumii analizând, comparând și trăgând concluzii. Astfel mi-am putut forma propriile mele opinii și convingeri, fără să rămân captiv unei anumite istorisiri a unei persoane sau unui anume context local dintr-o parte a lumii sau din alta. Una dintre cele mai puternice dovezi ale persecuției religioase care avea loc la scară națională am găsit-o chiar în ziarele rusești.

Am citit nenumărate articole în care se scria despre arestarea unor bapțiști, a unor pentecostali, ortodocși sau adventiști, precum și despre acuzațiile de „otrăvire religioasă” care li se aduceau. Am cercetat transcrierile proceselor în urma cărora fuseseră condamnați și mi-am dat seama că nu erau decât niște mascarade de împărțire a dreptății din partea justiției comuniste. Apoi citeam în publicațiile religioase din Vest afirmații rostite de liderii noștri, afirmații potrivit cărora aceste persecuții de fapt nu există. Sau, mai spuneau ei, „crimele de care sunt învinuiți acei oameni sunt de natură civilă, pentru că am fost asigurați de autoritățile comuniste că acesta este adevărul”.

Comparând tot ce știam și citeam, am început să-mi dau seama cât de valoros este pasajul biblic în care apostolul Pavel îl îndemna pe Timotei: „*Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept cuvântul adevărului*”. Nu, nu eram pe cale să devin un „Toma necredinciosul” în chestiuni spirituale, dar mă transformam cu fiecare zi care trecea într-un Toma prudent, sceptic și preocupat de studiu. Mă aflu pe un veritabil „câmp de instrucție” unde studiam tacticile războiului anti-subteran. A trebuit să învăț să recunosc viclenia morbidă cu care Satan duce zilnic de nas o omenire naivă și ignorantă. Mi-am dat seama că cei din Vest vor să vadă doar partea bună a situației, pentru a-i trata pe toți oamenii cu respect și încredere. Într-adevăr, o astfel de intenție este de admirat, dar, când este împinsă la extrem, devine doar o ignoranță voită, și deci, vinovată.

Mi-am concentrat din nou eforturile asupra Cubei. Nu primiserăm încă nici o veste, așa că ne-am gândit că toate acele cărți și broșuri au fost răspândite fără folos pe apa mării. Cu toate acestea, datorită faptului că jumătate din membrii congregației noastre erau hispanici, am continuat să fiu sensibil și preocupat de acea parte a lumii. Pastorul nostru era dr. Juan Oropesa, un

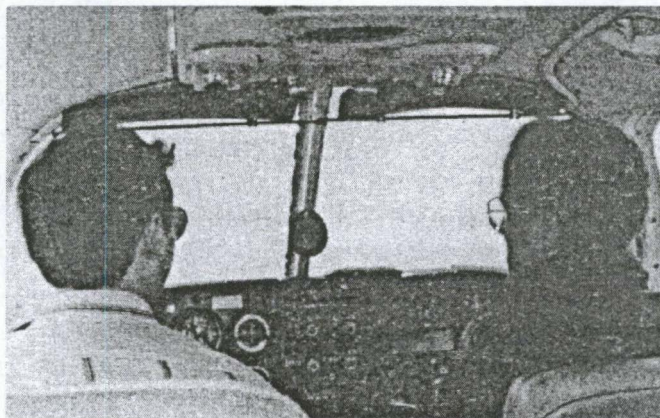
slujitor cubanez care, din cauza credinței sale, petrecuse șapte ani în închisorile lui Castro. Continuam să mă frământ din cauza lipsei literaturii creștine din Cuba și în minte îmi revenea tot mai des acea călătorie cu avionul în timpul căreia ușa de la compartimentul pasagerilor se defectase, făcând să zboare deasupra insulei mii de pachete cu broșuri. Deodată mi-a venit un gând: *De ce să nu încerc din nou același lucru, de data aceasta însă în timpul nopții?*

Înaintând prin credință, am comandat tipărirea a peste 100.000 de broșuri creștine. Am descoperit că, îmbrăcându-le prin laminare într-un plastic special, subțire dar foarte rezistent, acestea devin practic indestructibile. O cărticică astfel pregătită poate trece prin tot soiul de situații dificile fără să păstreze măcar vreo urmă, să se rupă sau să se deterioreze în vreun fel.

M-am gândit să trec broșurile prin cel mai dur test de rezistență posibil, așa că i-am dat un exemplar fiului meu, Daniel. În acea perioadă era la vârsta la care băga totul în gură, încercând să mestece, așa că se poate spune că a crescut ascuțindu-și dinții în Evanghelie! După o săptămână de smucit, tras, aruncat, mușcat și alte „intervenții” asemănătoare, nu reușise să lase decât ici-colo niște urme vagi de dințișori și câteva cute ne semnificative. În rest materialul arăta foarte bine, întreg și fără nici o ruptură.

Într-o seară, m-am dus cu mașina împreună cu Ofelia până la malul mării, în Santa Monica. Am luat cu noi o canistră goală, de douăzeci de litri. (Reiese limpede că soția mea este o femeie plină de îndelungă răbdare.) Am încărcat canistra cu apă de mare și am dus-o acasă, în vederea experienței pe care doream s-o fac. Nu puteam folosi apă normală, de la robinet; trebuia să creez condiții asemănătoare celor reale.

Am luat apoi câteva broșuri laminate, le-am tăiat în bucăți și le-am învărtit prin apa din chiuveta de la bucătărie. Dulcea mea soție, îndelung răbdătoare, n-a spus nici măcar un cuvânt la vederea nisipului, a apei sărate mirosind a motorină și a hârtiilor rupte din

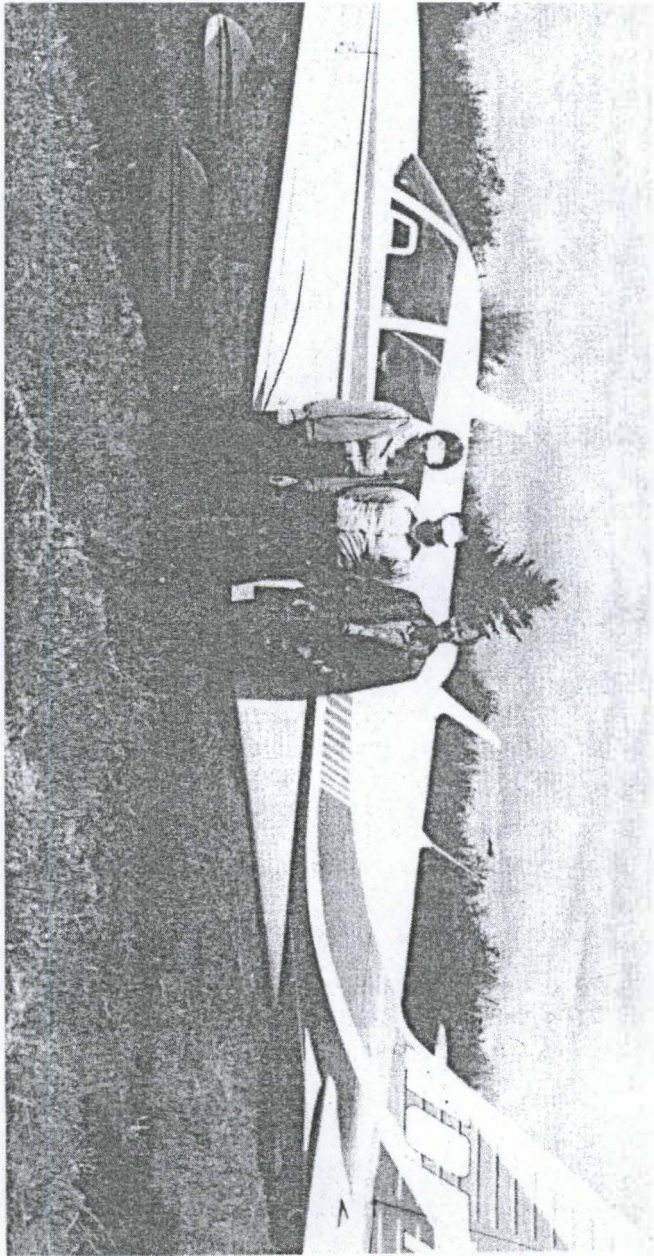
*Piloții John Lessing și Tom White
discută despre zborurile spre Cuba*

bucătăria ei, care de obicei este într-o perfectă ordine și curățenie. A doua zi dimineața, tot ce pusesem în chiuvetă plutea frumos și nici o buchiță de hârtie nu absorbise vreun strop de apă. Hârtia tipăriturilor era atât de subțire, încât plasticul laminat aproape se făcuse una cu ea, în cursul procesului de laminare.

În timpul acestor teste, un alt pilot creștin, un pastor baptist, a luat cu el cinci cutii pline cu broșuri evanghelice și le-a aruncat în apele internaționale, într-un loc care ni s-a părut cel mai potrivit. Încă nu primiserăm nici un semn din Cuba.

Într-un final, încă neștiind când sau cu ce voi merge, am început să plănuiesc un zbor de noapte deasupra Cubei. John Lessing, pilotul cu care am intrat în legătură, mi-a adus acasă o serie de hărți ale regiunii. Împreună ne-am apucat să punem la punct planul misiunii: încărcătura, viteza de zbor, distanța, combustibilul necesar. Seară de seară ne întâlneam și discutam, chibzuiam și completam dosarul acțiunii noastre. Telefonele sunau la cele mai neașteptate ore, atât într-o direcție, cât și în cealaltă. Fiecare părticică a ființei mele era conectată total la acest

proiect. Mă rugam neîncetat pentru călăuzire și pot spune că întreaga mea existență se desfășura în „umbră” lui. Mă trezeam la ora două sau trei dimineața și mă duceam în camera în care pe masă era întinsă o mare hartă aeronautică; mă rugam încercând să-mi imaginez parcurgerea distanțelor, durata zborului, opririle pentru alimentare cu combustibil și chiar momentul în care aveam să deschid ușa din spate a avionului pe care încă nu-l aveam la dispoziție. Mă simțeam de parcă întreaga mea viață de până acum fusese o minuțioasă pregătire în vederea acestui proiect, sub călăuzirea suverană a lui Dumnezeu. În luna decembrie, după un an în care am lucrat nenumărate zile și nopți pentru a pune la punct în cele mai mici detalii planul acțiunii, ne simțeam pregătiți. John nu avea calificarea de pilot care i-ar fi permis să traverseze Cuba, dar a găsit un alt pilot care să ne însoțească. Era vorba de o femeie, Linda Jackson, care a reușit să treacă examenul necesar doar cu o zi înaintea zborului!

Echipajul care a dus Evanghelia în Golful Porcilor

Mană din cer, de la 3000 de metri altitudine

Ne-am înregistrat zborul la autoritățile din Havana printr-o telegramă, așa cum cereau legile locale, comunicându-le numărul avionului, numele piloților și data traversării. Pe 7 decembrie, după ce ne-am încheiat toate pregătirile, ne-am îmbarcat și am plecat în zborul mult așteptat de survolare a Cubei, zbor care ne-a luat aproximativ paisprezece ore. Am decolat din Fort Lauderdale, Florida, am zburat apoi de-a lungul insulelor Bahamas, apoi pe la sudul Cubei spre Georgetown, pentru ca în final să aterizăm în Grand Cayman. Avionul, un Cherokee 6 cu un singur motor, era foarte potrivit pentru încărcătura pe care o transportam.

În după-amiaza acelei zile am efectuat o oprire în Georgetown, dar nu am avut prea mult timp pentru a-mi saluta prietenii. Aveam la dispoziție doar patruzeci și cinci de minute pentru a alimenta avionul înainte de a pleca mai departe spre Cuba. Aeronava nu ne-a fost inspectată, pentru că ne aflam doar în tranzit. Am urcat în fugă în turnul de control pentru a o întâlni pe Jeri Andrews, o cunoștință mai veche. Era o experiență nouă pentru mine să colaborez cu un controlor de trafic și cu un pilot – ambele femei. Neavând deloc habar de intențiile noastre, Jeri ne-a obținut autorizările necesare de la cei din Kingston, Jamaica, prin radio, aceștia la rândul lor contactând Havana pentru a ne permite dreptul

de survolare. Nu am întâmpinat nici o problemă și în câteva minute obținuserăm permisiunea de a traversa insula.

În timp ce avionul rula spre pista de decolare, m-am apucat să deschid cutiile pe care le depozitaserăm în compartimentul din spate. Căldura umedă de la tropice a făcut ca în doar câteva minute să fiu learcă de transpirație. John și Linda și-au verificat instrumentele de zbor și au decolat fix la ora planificată. Vocea lui Jeri s-a auzit în difuzorul din cabină, în timp ce avionul urca spre culoarul de zbor care ne fusese rezervat: „... ai liber, conform rezervării, spre Hollywood-Fort Lauderdale Airport. Rămâi la 3.000”.

„Roger, Georgetown”, a răsunat vocea Lindei, care era ocupată cu manevra de decolare.

În mod ironic, prima stație de verificare radio se afla la Bay of Pigs sau Giron, în Cuba – locul în care avusese loc invazia militară din anii ‘60. Primele treizeci de minute ale zborului s-au desfășurat conform planului. Cu o voce calmă, Linda i s-a adresat pentru ultima dată lui Jeri:

„Raportăm: la intersecția ATUVI nivelul este de 9.000 de picioare.”⁶

Plafonul de nori de sub noi ne împiedica să folosim vreun reper de la sol, astfel încât piloții erau obligați să navigheze folosindu-se doar de aparatura disponibilă la bord. Jeri s-a retras cu o ultimă recomandare:

„Contactați stația de radio Boyeros pe 126.9.”

Mai aveam încă vreo oră de zbor până la radiofarul din Giron, moment în care Linda a observat că acul radiocompasului trebuie să fie reșezat pe direcția acului magnetic la fiecare câteva secunde, ceea ce nu era normal. L-a privit pe John cu oarecare îngrijorare:

„Este deviat cu treizeci de grade față de direcția de zbor și abia l-am re poziționat acum un minut”, s-a plâns ea.

În acele clipe vă asigur că nu ne surâdea deloc ideea de a ne

⁶ 9.000 de picioare este echivalentul a cca. 3.000 de metri.

confrunța cu probleme de navigație. John a bătut cu un deget în cadranul radiocompasului. Acesta era pe frecvența radiofarului din Giron, care urma să ne îndrume spre zona de coastă. Clătinând din cap, John se chinuia să audă sunetul mesajelor transmise în codul Morse. Semnalul era însă mult prea slab. Peste toate acestea, un vânt puternic ne împingea mereu în afara rutei stabilite. Când în sfârșit am reușit să ajungem deasupra Giron-ului, aveam o întârziere de cincisprezece minute. Linda părea că-și pierduse răbdarea, iar John a devenit și el neliniștit la vederea unui fulger în mijlocul norilor prin care zburam. I-a fost teamă ca nu cumva să fie lumina stroboscopică a vreunui avion de vânătoare MIG.

Am trecut peste Bay of Pigs și ne am îndreptat direct spre stația de radio din partea opusă, în nordul insulei, la Veradero. „*O a doua invazie*”, m-am gândit eu, „*dar de o altă natură, de data aceasta*”. În timp ce ne apropiam de locul în care urma să încep aruncarea materialelor pregătite, mi-am amintit deodată că era ziua în care avusese loc atacul de la Pearl Harbor. M-am rugat lui Dumnezeu ca mesajul de iubire căruia îi dădeam drumul din văzduh să aibă efectul unor bombe spirituale care să i încurajeze pe creștini și să-i pună pe gânduri pe marxiști.

Aveam niște broșuri al căror text îi viza în mod cu totul special pe marxiști. Fuseseră concepute de un fost ateu, care se convertise și care acum slujea ca pastor creștin, iar mesajul lor era simplu și direct: dacă cineva dorește să-i urmeze pe Marx și Lenin, va sfârși în mormânt cu tot cu planurile și visele lui, atât timp cât pe acest drum nu există credință într-o existență dincolo de moartea fizică. Autorul afirma cu hotărâre că nici marxismul, nici capitalismul nu oferă nădejdea unei existențe veșnice așa cum o oferă Isus Hristos, dar, în schimb, orice suflet își poate găsi dragostea, pacea și nădejdea dacă crede în jertfa Mântuitorului.

Pentru a-și atinge scopul, textul broșurii trebuie să fie inteligibil și relevant, motiv pentru care trebuie să fie explicat

spre a fi înțeles de mintea unui marxist. Isus spunea în Matei 13.18,19:

„Ascultați dar ce înseamnă pilda semănătorului. Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui...”

Materialul nostru începea prin a-i identifica pe Marx și pe Lenin ca fiind niște dumnezei, pentru ca apoi să-L introducă în scenă și în gândirea cititorilor pe adevăratul Dumnezeu. Apostolul Pavel l-a folosit în timpul său pe acel „dumnezeu necunoscut” pentru a-L face cunoscut pe Isus Hristos. În acțiunile de introducere a literaturii creștine în țările comuniste, de obicei este avută în vedere Biblia. Noi am descoperit însă că, în confruntarea cu inima și gândirea împietrită a marxist-comuniștilor, lucrări ca „*Pe urmele lui Marx și Lenin*” sau alte broșuri mai simple precum „*Ce cred creștinii?*” (care a fost trimisă și în Cuba) stârnesc interes și reacții pozitive, nefiind aruncate la coșul de gunoi din primul moment. Scrieri de felul acestora au rolul de a deschide ușa și de a pregăti terenul. În pledoaria sa înaintea Sanhedrinului, Pavel s-a folosit de conceptul vieții de după moarte pentru a ajunge ulterior să vorbească despre Hristos. În același mod încercăm și noi să-L prezentăm marxiștilor pe Domnul vieții. Este vorba despre aceeași Evangheliie, despre aceeași dragoste, dar împachetate într-un ambalaj personal, specific.

După câteva minute de zbor pe deasupra pământului, am deschis ușa din spate a avionului și am proptit-o cu o bucată de cauciuc. Mi-am așezat pe urechi o pereche de căști audio (în care auzeam bătaia înregistrată a unui metronom, care indica cu precizie secunde) și am început să arunc pachetele cu literatură în ritmul pe care mi-l impunea bătaia din căști. În momentul respectiv nu știam dacă autoritățile de la sol au vreun tip sofisticat de radar cu

care să poată detecta activitatea noastră. Cu toate acestea, mă străduiam să dau drumul materialelor în „șuvoaie” cât mai subțiri, după cum îmi recomandase dr. Larry James, un profesor creștin de fizică. Acesta analizase o situație asemănătoare în laboratorul universității la care predă.

M-am bucurat când am observat că, deși nu treceam pe deasupra niciunui oraș, ținutul de provincie era mult mai populat decât aveam indicat pe hărți. Cam jumătate din timpul pe care ni l-a luat traversarea insulei am putut vedea sub noi case luminate, felinare stradale aprinse și alte indicii clare ale prezenței oamenilor. Firavele noastre rachete ale iubirii se adânceau în întunericul nopții, răsucindu-se și legănându-se în drumul lor spre pământ asemenea unor fulgi de zăpadă.

Linda a continuat să comunice pe un ton liniștit cu turnul de control din Havana, pe fondul huruitului motorului. Am depășit stația de control radio din nordul insulei exact pe cursul de zbor planificat și am aruncat cea mai mare parte a încărcăturii în dreptul orașului Matanzas, de pe Veradero Beach, cea mai faimoasă zonă de litoral din Cuba. Farul înalt de pe acea coastă își rotea raza pătrunzătoare de lumină prin întunericul nopții, înșirând miriade de mici spoturi luminoase de-a lungul nisipului și apei peste care parcă aluneca.

Am încheiat comunicarea radio cu Havana și ne-am mutat pe frecvența stației din Miami. În timp ce ne îndepărtam de țărmul Cubei încercam să-mi imaginez dimineața zilei următoare când literatura noastră avea să fie găsită peste tot pe pământ, de-a lungul traseului pe care zburaserăm. Mi-am amintit atunci pasajul din Exod 16.14-15 în care Moise scrie despre mană, acea hrană căzută din cer, hrană cu care Dumnezeu le-a potolit foamea copiilor lui Israel în pustie.

„Când s-a luat roua aceasta, pe fața pustiei era ceva mărunt ca niște grăunțe, mărunt ca bobیțele de gheață

albă pe pământ. Copiii lui Israel s-au uitat la ea și au zis unul către altul: 'Ce este aceasta?' căci nu știau ce este. Moise le-a zis: 'Este pâinea pe care v-o dă Domnul ca hrană.'"

M-am rugat ca Pâinea vieții să fie mâncată și să hrănească sufletul celor ce o vor găsi.

Aruncaserăm deasupra insulei mai mult de jumătate din broșurile pe care le pregătisem, dar restul se aflau încă în garajul meu din Glendale. Deși puteam spune că „saturaserăm” coridorul aerian al Gironului, un alt coridor aerian, numit Maya, rămânea încă neatins. Pe acest coridor de deasupra provinciei Camaguey zburasem și în anul 1973 împreună cu Carlton. Constatând că „misiunea Giron” se desfășurase fără incidente grave și considerând că am acumulat deja o doză însemnată de experiență, ne-am gândit că puteam răspândi cu un și mai mare succes restul literaturii de-a lungul coridorului Maya.

John nu ne mai putea însoți în această nouă escapadă, deoarece numele său fusese trecut în telegrama de obținere a autorizării transmisă Havanei, înaintea traversării coridorului Giron. Nu vroiam să ne asumăm nici un risc inutil, astfel că, rugându-mă și nădăjduind să găsesc un alt copilot care să mă ajute, am început să iau lecții de zbor.

Ofeliei i-a fost foarte greu să accepte noua mea inițiativă. Avusese deja parte de experiența mai puțin plăcută a spitalizării mele, apoi acceptase și așteptase cu dragoste întoarcerea mea din zborurile periculoase pe care le întreprinsesem. Acum era practic obligată să fie de acord cu noile mele aventuri: cursurile de pilotaj desfășurate într-un aparat fragil, pe care ea îl numea „jucărie”. Adevărul este că, în comparație cu un avion comercial de linie, acesta arăta exact ca o jucărie! Complet deznădăjduită, soția mea s-a așezat pe rampă în spatele lui și l-a făcut să vibreze din toate încheieturile, scuturându-l de coadă.

„Când te vei prăbuși cu ‚chestia’ asta, să știi că voi pleca acasă în Costa Rica!” s-a burzului ea la mine.

„Haide, Ofi dragă, aparatele acestea sunt sigure. Nici nu-ți închipui câtă tehnică presupune construirea unuia ca acesta!” i-am răspuns eu, deschizând ușa avionului de școală pentru a-i arăta interiorul. Din păcate n-a fost deloc impresionată.

Temându-se pentru mine și dorindu-și un climat de siguranță pentru copiii noștri, mi-a distrus efectiv hârtiile de înscriere la cursurile de zbor cu doar o seară înaintea începerii acestora. Le-am căutat peste tot și, în disperarea mea, am răsturnat chiar și coșul de gunoi pe podeaua bucătăriei. Micața Dorothy a rămas uimită în pragul ușii și m-a întrebat cu glăsciorul ei scump de copilaș de trei ani de unde este tot gunoiul acesta.

Plin de încăpățănare am continuat să răscolesc prin gunoi, bolborosind câteva cuvinte fără nici o noimă ca răspuns la întrebarea ei. După ce m-am convins că nu voi reuși să găesc nimic, indiferent cât aș căuta, am sărit în mașină și m-am dus direct la Glendale College pentru a mă înscrie din nou. În decursul următoarelor nopți, ori de câte ori mă întorceam să observ chipul Ofeliei, o surprindeam cu obrajii scăldați de lacrimi. Oricât am încercat să-i liniștesc temerile și să-i alin înfrustrarea, nu am reușit cu nici un chip să-i împlinesc nevoia de siguranță după care tânjea atât de mult.

După câteva săptămâni, Ofelia părea că s-a obișnuit cu gândul că soțul ei urma să devină pilot de avion. Dumnezeu însă gândea diferit. A trebuit să recunosc că, în mod categoric, nu sunt „construit” pentru a pilota avioane. Deși instruirea la sol și cele zece ore de practică s-au desfășurat fără incidente, am trăit mereu cu sentimentul că, într-un fel, lucrurile se vor încurca în cele din urmă. Mă gândeam că, probabil, voi lua examenele finale și voi absolvi cursurile, dar atunci când se vor ivi dificultăți și probleme neașteptate, mintea mea nu va fi capabilă să ia în doar câteva clipe acele decizii tehnice complexe care se cer a fi luate în astfel de

situații. Nedorind însă ca prestigiul să-mi fie știrbit în vreun fel, am îndepărtat gândul renunțării, motiv pentru care circumstanțele au fost cele care au decis în locul meu.

Într-o seară, după cursuri, ședeam în sufragerie când, pe neașteptate, am simțit o puternică senzație de vomă și am fugit repede spre chiuveta din bucătărie. În câteva secunde aceasta s-a umplut cu pete de sânge de un roșu aprins. Slăbit din cauza acestei vărsături am strigat cu voce stinsă:

„Ofelia... trebuie... să ajung la spital. Chiuveta este plină de sânge”.

Soția mea a chemat imediat o vecină pentru a sta cu copiii și apoi a pus rapid Volkswagen-ul nostru în mișcare, ducându-mă direct la micul spital din apropierea casei noastre.

„Oh, Tom, dacă nu ai încerca să faci atâtea lucruri... dacă ai lăsa-o puțin mai ușor”, încerca Ofelia să-mi sugereze, schimbând viteza pentru a depăși un camion care se deplasa încet înaintea noastră. Remarca ei, rostită cu timiditate, însă în același timp cu multă sensibilitate, a dărâmat instantaneu un zid înalt de tăcere care se ridicase între noi în ultima perioadă. Am rămas așa cum eram, cu capul rezemat de fereastra mașinii și cu ochii închiși.

„Mda”, am suspinat eu. „Lecțiile astea de zbor! Va trebui să... renunț,”

La spital am ajuns din nou pe unul dintre paturile salonului de urgențe. Ofelia stătea pe un taburet alături de mine, cu mâinile împreunate, uitându-se cu atenție la bărbatul cu chip blând, îmbrăcat într-un halat alb, care îmi așeza cu multă îndemânare tuburile necesare perfuziei și hrănirii artificiale. Acesta vorbea cu un pronunțat accent slav.

„De unde ești? Din Europa de Est?” am rostit eu sacadat. „Cumnata mea este din Ucraina.”

„Eu sunt din Rusia”, a răspuns el zâmbind, în timp ce îmi introducea acul în mână pentru a da drumul soluției intravenoase.

„Cum ai reușit să scapi de acolo?”

„Am avut șansa să particip la o conferință medicală în Canada. Dar a trebuit să-mi las soția și copiii în țară”, mi-a explicat, iar chipul i s-a crispat într-o expresie de tristețe adâncă. „Ea este încă acolo... soția mea atât de frumoasă! Are părul blond.”

Mi-a fost tare milă de el. Eu sângeram în interior, dar cel puțin soția mea era acolo, lângă mine. El sângera într-un mod diferit. Medicul m-a mutat la etaj pentru a mă ține sub observație în următoarele câteva zile. La un moment dat, hemoragia s-a oprit, dar apoi s-a declanșat din nou. Am fost dus înapoi la „urgență”. Mi-au introdus pe gât un tub gastroscopic, dar nu au putut vedea nimic din cauza cantității abundente de sânge care era în stomacul meu. Șuvoaie de sânge mi-au țâșnit dintr-odată din gură, temperatura mi-a scăzut brusc și picioarele au început să-mi tremure în convulsii.

„Avem nevoie de nouă unități de sânge, aici jos, repede!”, a cerut cu glas tăios unul dintre medici. Alți doi se străduiau să mă pună sub transfuzie, bâjbâind printre vene în încercarea de a-mi găsi una care să fie încă în stare de funcționare.

„Unde-i sângele pe care l-am cerut?” a strigat doctorul. „A sunat cineva după el? Am nevoie de el acum!”

O asistentă a adus o pătură pe care a înfășurat-o cu blândețe în jurul picioarelor mele. Auzeam o voce dulce șoptindu-mi: „Totul va fi bine, dragul meu”. O altă asistentă îmi ținea mâinile în timp ce eu continuam să vărs scuturat de convulsii violente.

„Oh, Dumnezeu!”, m-am rugat eu în tăcere. „Sunt un nimeni..., dar dacă îngădui, Te rog să mă ții în viață măcar de dragul lui Dorothy și al lui Daniel!... Sunt atât de mici... Nu-i lăsa să crească fără mine! Te rog, Isuse!”

Am mai simțit doar cum sunt luat din cameră, scos pe hol și apoi dus cu liftul undeva în sus. Am auzit cuvântul „operație” rostit undeva în jurul meu, după care totul s-a cufundat în întuneric...

După un timp oarecare am început să-mi revin de sub anestezie în salonul de reanimare. Mama era acolo, alături de Ofelia. Văzând că încep să devin conștient, mi-a șoptit în ureche: „Voi avea eu grijă de copii”.

Am fost diagnosticat din nou cu cancer, localizat de data aceasta la stomac. Din fericire a fost o tumoare de dimensiuni mici, pe care de altfel chirurgul a și extirpat-o. Mă simțeam asemenea unei balene eșuate pe țarm. Eram din nou întins în pat, străbătut de tot felul de tuburi și conectori, legat în permanență la monitoarele de pe raftul de lângă mine. Fratele meu Jim a venit din Dallas împreună cu celălalt frate al nostru care locuia în New York, și astfel ne-am găsit în mijlocul unei fericite și neplanificate reuniuni în familie, acolo, în rezerva spitalului. Pentru un scurt timp ni s-au alăturat și Jorge Garcia și reverendul Larry Swain, care s-a rugat împreună cu noi. Au urmat câteva săptămâni de odihnă în spital, iar convalescența a decurs extraordinar.

Mi se făcuse un dor nebun după copii, astfel că, într-o seară, Ofelia a reușit să-i strecoare până la mine la etaj. Asistentele care erau de gardă nu dădeau semne că s-ar opune vizitei, iar tubul care-mi drena stomacul era scos momentan și lăsat să atârne cu celălalt capăt prins în nas. Am petrecut câteva momente de cer în rezerva în care eram îngrijit, ținându-l pe micuțul Daniel în brațe și avându-le alături pe soția mea și pe Dorothy. Daniel era extaziat de tubul meu. Îl balansam în fața lui, iar el îl apuca cu mânuțele încercând să-l mestece, spre disperarea Ofeliei care sărea de fiecare dată să îl scoată din dințișorii lui.

Stând acolo, singur, în toată această perioadă de refacere, am avut mult timp la dispoziție pentru a mă ruga și a mă gândi la viitor. Îmi țineam manualul de pilotaj împreună cu Biblia pe noptiera de lângă pat. Am deschis la Psalmul 139.9-10 și am citit: „*Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca...*”.

„Oh, Doamne, ce să fac în continuare? m-am rugat. Din punct de vedere fizic îmi este imposibil să continui ceea ce am început.”

Apoi mi-a venit în minte versetul : „*Pot totul în Hristos care mă întărește*”. (Filipeni 4.13).

Într-o seară am zărit un bărbat care spăla dușumeaua și care părea să fie de origine latino-americană. Am intrat în vorbă cu el și la un moment dat discuția noastră a alunecat spre Cuba, iar el mi-a destăinuit că este chiar cubanez. Plin de încântare datorită interesului pe care îl arătam față de țara lui natală, s-a dus și a chemat, pentru a mi-o prezenta, o femeie care lucra și ea la curățenie. Era de asemenea cubaneză. Ochiul amândurora erau înlăcrimați datorită recunoștinței pe care o simțeau față de preocuparea pe care un american din California o arăta pentru insula și poporul care le erau atât de dragi.

Într-un târziu ne-am despărțit, iar eu mi-am târșăit papucii de-a lungul holului, rostind în sinea mea plin de entuziasm: *Ce fortăreață tare este Dumnezeuul nostru!* Se făcuse deja noapte, târziu. Nu puteam cânta pentru că mușchii stomacului erau încă în proces de refacere după intervenția chirurgicală, dar nimic nu-mi putea împiedica mintea și inima să-și trăiască bucuria lăuntrică. Povara, grija și dragostea pentru cubanezi – un popor căruia îi era foame după cuvântul dragostei, al dragostei lui Dumnezeu – mi-au inundat ființa. M-am oprit în dreptul unui telefon instalat într-o nișă a peretelui și am început să plâng:

„Oh, Dumnezeule iubit, mai dăruiește-mi, Te rog, încă un zbor deasupra Cubei, doar unul.”

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Știam că nu pot să renunț și să uit tot ce fusese până aici. Și El știa însă la fel de bine acest lucru. Dacă ne deschidem inima înaintea Lui, Dumnezeu devine trecutul și viitorul nostru. În aceeași măsură El Se bucură să nască dorințe în inimile noastre, după cum găsește plăcere și în a le împlini.

Câteva săptămâni mai târziu i-am scris lui Mel Bailey, un creștin credincios, fost căpitan în armată și pilot de încercare pe elicoptere, care avea însă și o bogată experiență în pilotarea aparatelor cu aripi fixe. Am stabilit împreună ca ziua în care vom încerca să survolăm Cuba pe coridorul Maya să fie în weekendul dinaintea sărbătorii „Memorial Day”⁷.

Mel a început căutările în vederea închirierii unui avion pe coasta estică, deoarece el provenea din Virginia, iar eu am început să calculez timpul cel mai potrivit în care voi putea să răspândesc literatura pregătită. Trupul îmi era încă slăbit în urma operației; prin urmare am intrat într-un program intensiv de vitaminizare, de hrănire sănătoasă și de exerciții fizice. În aceeași perioadă am început să leg broșurile în pachete de două kilograme fiecare pentru a le putea mânui mai ușor. Tot în acest scop am folosit mănușile de bucătărie ale Ofeliei, pentru a le putea apuca mai bine.

Exersam de trei ori pe zi. Luam câte un pachet de două kilograme în fiecare mână, iar apoi le ridicam de câteva sute de ori pentru a-mi dezvolta tonusul muscular. Trebuia să fiu în stare ca, folosindu-mi mâna stângă, să arunc din avion, în doar douăzeci de minute, pachetele de câte două kilograme depozitate în șaptesprezece cutii mari, după ce în prealabil le voi fi tăiat legăturile. Aceasta însemna să mănuiesc câteva sute de kilograme, într-o sincronizare perfectă a mișcărilor. Ne mai despărțeau doar trei luni până la momentul acțiunii propriu-zise, dar aveam credința neclintită că Dumnezeu ne va da tot ajutorul.

În seara premergătoare plecării din California pentru a-l întâlni pe Mel pe coasta de Est, Ofelia m-a ajutat să încarc microbuzul. Acesta urma să fie cel mai lung și mai periculos zbor de până acum. Deși obținuserăm din partea autorităților de la Havana permisiunea pentru survolarea teritoriului cubanez, urma totuși

⁷ Ultima zi de luni a lunii mai – sărbătoare națională în Statele Unite ale Americii, zi în care sunt comemorați toți americanii care au murit în slujba națiunii

să zburăm cu un avion dotat cu un singur motor de-a lungul a câtorva sute de kilometri, pe deasupra apei, în timpul nopții.

În dimineața zilei în care urma să plec spre Florida, m-am așezat pe patul lui Daniel. Abia împlinise un an. Mi-am pus mâna deasupra micuței ființe ce dormea sub plapumă și m-am rugat: „Oh, Isuse, știi că și Daniel îți aparține. Ai grijă de El, Doamne”. Apoi am intrat pe vârfuri în camera lui Dorothy și m-am rugat și pentru ea, după care am sărutat-o pe Ofelia în fața ușii de la intrare. Amândoi ne străduiam să ne reținem lacrimile.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, Ofelia”, i-am spus în șoaptă.

„Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, iubitul”, mi-a zâmbit ea. „Mă voi ruga pentru tine...”

Ne-am desprins mâinile și m-am avântat spre viitorul necunoscut.

Deși inima îmi era captivă nevoii spirituale a cubanezilor, trăiam în același timp la intensitate maximă agonia despărțirii de Ofelia și de copii. Dacă nu aș fi crezut în cuvintele lui Isus rediate în Matei 10.37-39, n-aș fi putut să rămân statomic în hotărârea mea de a porni în acest zbor. Mântuitorul spusese:

„Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.”

Îmi iubesc mult familia. Cu toate acestea, în lumina dragostei Lui de nepătruns, plină de puterea unui sacrificiu care mistuie totul, cum aș fi putut să procedez altfel decât să Îl așez pe El pe locul întâi? Dragostea Lui a fost de-a lungul timpului peste mine și peste familia mea; în același timp tot ea a fost cea care m-a mișcat, m-a motivat și mi-a dat resursele necesare pentru a întreprinde această călătorie.

Eram probabil singurul pasager al companiei „National Airlines” care transporta șaptesprezece bagaje în cala avionului de linie. O dată ajuns în Orlando, în după-amiaza aceleiași zile l-am întâlnit pe Mel și am rămas peste noapte la Ronald și Barbara Stansfield. După ce am revăzut până în cel mai mic detaliu planul călătoriei noastre, ne-am rugat și am citit din Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu Ronald. Unul dintre texte spunea: „*Nici o armă care se va ridica împotriva ta nu va izbuti*”. Un alt text citit se afla în pasajul în care se vorbește despre prorocul Ilie, și anume despre felul în care apele Iordanului s-au despărțit înaintea lui în momentul în care le-a lovit cu mantaua. Am avut harul să înnoptăm într-un cămin de o deosebită frumusețe, un veritabil lăcaș al credinței și al puterii în Isus Hristos. Familia Stansfield nu și-a construit doar o casă, ci o adevărată biserică, iar acest lucru a fost o mare mângâiere și încurajare pentru noi.

Zorii au adus cu sine glorioasa dimineață de 26 mai. În timp ce Mel și cu mine rulam pe pista Aeroportului Internațional din Orlando în avionul nostru Cherokee Six, cerul era complet senin. Starea noastră de spirit era în ton cu vocea controlorului de trafic, care ne-a transmis prin radio: „Să aveți o zi frumoasă în drum spre Bimini! Numai bine, Eight Zero Juliet”.

Ruta de zbor trecea mai întâi pe deasupra lui Bimini – o insuliță din arhipelagul Bahamas, apoi prin Nassau, tot în Bahamas, unde aveam să aterizăm pentru puțin timp înainte de a porni în zborul pe deasupra Cubei, spre Montago Bay, în Jamaica. După ce părăseam Nassau, urma să ne ghidăm doar cu ajutorul instrumentelor de bord.

În Nassau, datele meteo primite nu au fost deloc favorabile, întrucât anunțau prezența unei furtuni chiar în zona prin care urma să zburăm. Nu părea foarte puternică, dar putea crea oricând probleme. Mel și cu mine ne-am uitat unul la altul cu priviri întrebătoare. Hărțile și graficele afișate ofereau imaginea unei situații riscante, dar cât de mare era oare riscul?

Fără să dramatizăm prea mult, am continuat să pregătim zborul. Dacă nu plecam atunci, trebuia să așteptăm zile în șir pentru a primi o nouă autorizare din partea Cubei, iar în tot acest timp puteau apărea tot felul de complicații. Dintr-unul din magazinele aeroportului Mel a cumpărat un tricou care purta inscripția: „Este mai bine în Bahamas”. Comparativ cu locul în care urma să zburăm noi, *era* într-adevăr mult mai bine în Bahamas.

Și iată-ne din nou în aer! Era destul de cald în acea după-amiază târzie a lunii mai, când am decolat de pe pista din Nassau. În timp ce Mel a poziționat avionul pe o pantă ascendentă, intenționând să atingă rapid altitudinea de 3000 de metri, eu am reușit să deschid și să pregătesc cele șaptesprezece cutii cu broșuri.

Când am atins zona de coastă a Cubei și am început traversarea coridorului aerian Maya se lăsa deja întunericul...

Un zgomot puternic de metal m-a adus la realitate. M-am ridicat în picioare în timp ce zăvorul metalic era tras în lăcașul lui, iar ușa celulei mele, făcută din oțel masiv, se deschidea. Am fost dus la parterul clădirii unde se aflau câteva mici camere folosite pentru interogatorii. La fiecare colț trebuia să mă opresc și să mă întorc cu fața spre perete, fiind împiedicat în felul acesta să văd chipul vreunui alt detinut. Gardianul care mă escorta a ciocănit la una dintre uși, după care am intrat în camera respectivă și m-am așezat înaintea unui birou ce se afla acolo.

În spatele biroului se găsea un bărbat cu care urma să petrec sute de ore de aici înainte – căpitanul Antonio Santos Salazar – foarte posibil ca acesta să nu fi fost numele său adevărat). Afișa un aer de mulțumire de sine, în uniforma lui verde, cu stele argintii pe epoleți. Ședea într-o poziție evident studiată, stând cu brațele încrucișate, zâmbind asemenea unei pisici care a reușit, în sfârșit, să prindă șoarecele pe care-l urmărea. Din cauză că eram foarte obosit, nu-mi amintesc prea multe amănunte ale conversației pe

care am purtat-o atunci, dar am reținut faptul că dorea de mult timp să mă prindă. Când m-am întors în celula 44, aflându-mă încă într-o dispoziție lăuntrică destul de confuză, m-am întins pe pat și am început din nou să mă întorc de pe o parte pe alta în încercarea de a adormi.

La un moment dat am simțit cum ceva îmi pătrunde printre firele de păr din cap. Am întins mâna încercând să gonesc ceea ce bănuiam a fi un păianjen sau o altă viețuitoare și am dat peste un fir ce atârna de lanțul cu care era prins patul de perete. M-am ridicat imediat și, uitându-mă cu atenție am văzut acolo, în lumina sărăcăcioasă a celulei, o cruce făcută din două paie legate împreună. Crucea atârna de un alt pai împletit cu un fir de păr.

„Un frate a stat aici, în celulă, înaintea mea. Slavă Domnului!” am șoptit surprins, dar cu maximă încântare.

În acel moment mi s-a părut că am pătruns într-un soi de comuniune mistică și totuși foarte reală în Isus cu acea persoană. Nu mai eram singur! Dumnezeu îmi purta de grijă. Și alții pășiseră exact pe aceleași cale pe care Domnul mă conducea și pe mine acum. Nu era doar o simplă încurajare și înviore. O simțeam ca pe o legătură spirituală puternică între mine, Dumnezeu și acest alt credincios. Poate într-o zi voi avea harul să-l întâlnesc și să-l cunosc.

După câteva ore în care reușisem să ațipesc puțin, m-am sculat să mănânc bucata de pâine albă și tare și să beau „laptele” care tocmai îmi fusese adus. Mai târziu am aflat că acest lapte vine de fapt sub formă de pudră din China, iar pe pachete stă scris că este „destinat doar consumului animal”. Deseori mă încerca temerea că erau amestecate în el și anumite droguri.

Lumina care începuse să se strecoare prin fereastră m-a invitat parcă să explorez puțin locul în care mă aflam. Ceea ce gardienii numesc fereastră erau de fapt două orificii lăsate în zid, prin care era imposibil să vezi ceva afară sau înăuntru. Sub aceste orificii

cineva săpase în zid cuvântul „milagro”, care în spaniolă înseamnă miracol. M-am întrebat ce soi de miracol ar putea să-mi readucă libertatea și, în același timp, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că eram încă în viață.

Am observat doar atunci că celula în care mă aflam avea patru paturi-banchete. În lemnul patului de pe peretele opus patului meu era gravat cuvântul Dios – Dumnezeu. „Ei bine, Doamne”, am spus cu voce tare, „Tu potrivești tare bine lucrurile”. Nu aveam doar crucea lui Isus făcută din paie, ci și numele inscripționat în lemn al lui Dumnezeu Tatăl.

La puțin timp după aceste descoperiri mi s-a ordonat să ies pentru o altă sesiune de interogatoriu. Mel dispăruse cu totul. Nu mai știam absolut nimic despre el. Am pătruns din nou în biroul lui Santos. Zâmbea și-și freca mâinile extrem de satisfăcut.

„Ei bine, domnule Thomas, bănuiesc că-ți dai seama că misiunea ta a dat greș de data aceasta, nu? Da, n-a mai mers! Anul trecut ai șters-o pe la Matanzas, dar de data aceasta iată-te aici!”

„Căpitane, cu toate că ni s-a întâmplat acest accident nefericit, misiunea noastră nu a eșuat defel”, i-am replicat, privindu-l drept în ochi. „Toată literatura a fost răspândită, după cum ne-am dorit, nu? Cât despre ce-mi veți face mie, prea puțin îmi pasă... probabil mă veți împușca...”

A izbucnit în râs, a clătinat din cap și a lăsat să-i scape un „Nu”. Încerca să mă ia cu binișorul și evita, cel puțin pentru moment, amenințările sau alte mijloace dure.

„Voi, cei de la CIA, vorbiți mereu despre pilule cu otravă și alte chestii de genul acesta, dar în realitate noi știm că nu-i decât teatru... de fapt, nu le înghițiți niciodată”, a rostit el ușor ironic. „Vă place prea mult viața. Nu vă este chiar așa ușor să muriți precum pretindeți. Și nici noi n-avem de gând să vă împușcăm.”

Santos ținea în mâini una dintre cărțicele noastre. Am fost de-a dreptul încântat, pentru că acea broșură conținea unul dintre

mesajele noastre evanghelice scrise special pentru unul ca el, un marxist.

„Îți dai seama că vom găsi toate exemplarele, nu?” a continuat el rapid, de data aceasta pe un ton mai sobru. „De ce? Pentru că oamenii de aici au o conștiință revoluționară adâncă și le predau poliției din proprie inițiativă. Le găsesc pe acoperișurile caselor, pe stradă, peste tot..., dar până la urmă toate ajung la noi.” (Mai târziu am aflat că aceasta era o mare minciună. Literatura noastră fusese bine primită de cubanezi).

„Chiar dacă le-ați confiscat pe toate, cu excepția uneia singure, și anume cea pe care o țineți acum în mână și tot ar fi o misiune reușită”, am punctat din nou. „Pentru mine este deosebit de important faptul că dumneata citești această broșură. Dacă într-o bună zi Îl vei lăsa pe Dumnezeu să intre în inima și în viața dumitale, înseamnă că a meritat să fac tot drumul acesta.”

Părea impresionat și puțin descumpănit la auzul acestor cuvinte. Și-a aplecat privirea uitându-se cu atenție sporită peste textul din mâna lui. Apoi, ascunzându-se în spatele terminologiei marxiste pe care o stăpânea atât de bine, a rostit verdictul: „diversionism”.

„Căpitane, vouă vă place să vorbiți despre pace, despre pacea mondială, nu-i așa? Permite-mi atunci să-ți pun o întrebare.”

„Bine, spune!” A schițat un zâmbet și s-a aplecat peste birou cu interes, sperând probabil să mă atragă într-o conversație mai puțin oficială și să încerce astfel să-mi smulgă câteva informații.

„Lumea este alcătuită din diverse națiuni, corect?” am început eu. „Cetățenii acestor națiuni trăiesc în diferite state sau provincii.”

Și-a ridicat sprâncenele într-o mimică ce trăda nedumerirea.

„Statele și provinciile au, la rândul lor, orașe. Orașele au străzi, iar pe aceste străzi, în diferite clădiri locuiesc familii de oameni. Prin urmare, unitatea de bază a unei națiuni și implicit obiectivul central al unui guvern este familia, nu-i așa?”

Și-a ridicat mâna în semn de protest: „Nu. Comunismul nu are ca preocupare principală familia; comunismul este o mișcare de mase”.

„Căpitane Santos, te certî vreodată cu soția dumitale?”

Amuzat de această aluzie la viața personală, a zâmbit și s-a lăsat pe spătarul scaunului său tapițat cu vinilin roșu. „Ei bine, avem și noi disputele noastre, desigur. Bănuiesc că ele au loc în orice familie”.

„Atunci, am insistat eu, „cum poți vorbi despre pacea lumii când nu o ai nici măcar în propria familie? Ea trebuie să se instaleze mai întâi în propria dumitale inimă”.

„Oh, nu!” a sărit imediat în picioare, plin de furie.

„Isus Hristos poate schimba o societate întreagă dacă I Se permite să aducă dragostea și pacea în inima fiecărui individ în parte și în familii, în fiecare casă și pe fiecare stradă. El mă umple de o pace dumnezeiască chiar acum, când stau aici, înaintea dumitale.”

Ușa s-a deschis violent, pe neașteptate, și un maior a dat buzna în birou.

Se pare că asculta întotdeauna sau cel puțin urmărea înregistrarea întâlnirilor mele cu Santos. Fiecare discuție era înregistrată. Maiorul s-a încruntat amenințător la mine.

„Termină cu toată gargara asta despre Isus. Lucrezi pentru CIA!” a strigat el, gesticulând nervos.

Aș fi vrut să-i atrag atenția că armata pe care o reprezentam era cu mult mai numeroasă și infinit mai abilă decât CIA. Luptătorii lui Isus folosesc o armă mult mai eficientă decât soldații armatelor acestei lumi, o armă care nu amenință carnea și sângele omului, ci domniile, puterile și răutatea din locurile cerești. Aș fi vrut să-i spun că acea armă este dragostea plină de putere a lui Dumnezeu. În loc de toate acestea însă mi s-a ordonat să mă întorc în celulă.

După primele două zile, sentimentul unei izolări totale, sentiment pe care Santos încerca să mi-l creeze, a început să-și

facă din plin efectul. „Familia ta crede că ai murit”, îmi spunea ori de câte ori avea prilejul. Era, bineînțeles, o minciună, deoarece Mary, soția lui Mel, sunase la Paza de Coastă din Miami și aflate că suntem deținuți pe teritoriul cubanez. „Putem să vă ținem aici ani de zile. Nimeni nu știe unde vă aflați.”

Având în minte această perspectivă sumbră, am fost cuprins brusc de un val de disperare. Apoi mi-am amintit că în cartea Apocalipsa se găsește o promisiune minunată: numele celor care-L vor fi proclamat pe Isus vor fi scrise în Cartea Vieții. Am rostit cu voce tare: „Numele meu este scris în Cartea Vieții!” și m-am simțit puțin mai ușurat. Fără să-mi dau seama, mânuiam sabia Duhului – Cuvântul lui Dumnezeu – pentru a respinge atacurile celui rău.

Repetam fără încetare: „Numele meu este scris în Cartea Vieții”. Nu reușeam să meditez la conceptul spiritual din spatele acestor cuvinte, dar simpla lor repetare își făcea deja efectul. Rostirea acestui adevăr a îndepărtat întinericul spiritual și am început să simt cum o putere nouă mă pătrunde și mă umple. Am sărit din pat, mi-am împreunat mâinile și m-am rugat: „Oh, Îți mulțumesc, Dumnezeule iubit, Îți mulțumesc! N-au decât să facă ce-or vrea cu mine atât timp cât sufletul meu este scump înaintea Ta. Știu că numele meu este scris în Cartea Vieții Mielului”.

Prezența puterii Lui mi-a umplut ochii cu lacrimi de bucurie. Lauda și mărturisirea Cuvântului Său sfărâmasă unul dintre multele lanțuri cu care Satan voia să mă lege. Eram copleșit de gândul că pot nu doar să fiu „liber” în închisoare, ci să fac și ceva pentru care, din păcate, alocasem mult prea puțin timp înainte: puteam învăța să mă bucur de Dumnezeu și de prezența Sa.

Al treilea picior al pisicii

În timpul acelor prime zile mai destinate de interogatoriu obișnuiam să fac plimbări prin celula lungă de trei metri. Cunoscând experiențele prin care trecuseră alți prieteni care fuseseră închiși de-a lungul ultimilor doi ani pentru credința lor în Hristos în România, Bulgaria și Rusia, am realizat faptul că celula mea – proiectată pentru a „găzdui” patru deținuți – era imensă. La fiecare patru pași făcuți numeam câte un personaj biblic, revăzând cu ochii minții unele dintre circumstanțele vieții lui.

„Daniel... doi, trei, patru, cinci. Rahav... doi, trei, patru, cinci. Sadrac... doi, trei, patru, cinci. Pavel... doi, trei, patru, cinci.”

Mi-am amintit de Vasile Răscol, a cărui celulă era atât de mică încât s-a îmbolnăvit de varice din cauza lipsei de mișcare, de Sabina Wurmband, care mânca iarbă și-și pierdea adesea cunoștința din cauza slăbiciunii, de soțul ei Richard, care a stat întins pe o banchetă de lemn mai mult de un an de zile, într-o cameră destinată muribunzilor.

La sfârșitul fiecărei săptămâni îi auzeam pe gardieni declamând lozinci politice în timpul „serviciului lor religios”. Oricine susține că ideologia comunistă exclude religia, dovedește că nu a trăit într-o țară comunistă și nici nu a cunoscut vreodată, cu adevărat, acest fenomen. Mă intrigă permanent preocuparea școlilor biblice și a seminariilor din lumea liberă de a-i instrui pe studenți cum să mărturisească Evanghelia budiștilor sau hindușilor, în timp ce nu au nici o programă de studiu în vederea evanghelizării

marxiștilor. La urma urmei, la ora actuală aceștia constituie una dintre cele mai numeroase comunități „religioase”. Oare o doctrină – fie ea și a materialismului dialectic – predată sistematic și impusă în preocupările „credincioșilor” înaintea soției, a copiilor și chiar a propriei vieți, nu este o „religie”?

Zilele se scurgeau într-un soi de „joc al nervilor”. Într-o zi Santos mi-a spus: „Amintește-ți că nu trebuie neapărat să vorbești, dar că în tot acest timp lumina din camera ta va rămâne aprinsă continuu, zi și noapte. Cât vrei să mai aștepți? Un an? Nu, nu va dura atât de mult. Te vom rezolva’ mult mai rapid.”

În aceeași zi, în vreme ce stăteam întins pe pat și mă gândeam la cuvintele lui, am auzit pe cineva fluierând melodia de la „Star Spangled Banner”. Am sărit în picioare și mi-am lipit urechea de ușa metalică. Să fie oare un cubanez? Să mai fie și alți americani pe aici? Am fluierat la rândul meu câteva măsuri din același imn al Marinei americane și am așteptat. Câteva secunde mai târziu, de-a lungul holului a răsunat cealaltă parte a melodiei! Deci mai erau și alți americani închiși aici. Din păcate, vechiul proverb „numărul aduce cu sine siguranța” nu se aplica și în cazul nostru.

Îi menționasem căpitanului Santos că legile internaționale interzic închiderea persoanelor fără o judecată prealabilă, dar el mi-a răs în nas, replicându-mi acid: „Nu avem de ce să ne supunem vreunei legi internaționale. Unde crezi că te afli? Ești în Cuba, amice!”

Mai târziu am întâlnit un american, Lester Perry, care fusese ținut în închisoare zece ani până să fie judecat. Când în sfârșit Lester a ajuns la tribunal, a fost condamnat la zece ani. În săptămâna care a urmat, comuniștii au aflat că fusese deja închis zece ani, astfel că i-au mai dat doar un an de detenție suplimentară.

Aproape de sfârșitul primei mele săptămâni de închisoare, căpitanul, cu un aer puțin teatral, mi-a promis că-mi va arăta ceva. În dimineața următoare a scos din buzunar o mică legătură de piele și, cu mare încântare mi-a spus: „Am găsit ceva ce-ți aparține.

Îți amintești? Ți-am promis că-ți voi face o mică surpriză!” A despăturit cu multă grijă bucățița de piele, lăsând să cadă pe masă crucea de paie. Apoi, cu un aer triumfător, s-a lăsat pe spate pentru a-mi urmări cu atenție reacția. Mi-a părut tare rău pentru el. Nu era nici o putere în crucea de paie sau în orice altă relicvă. Puterea este în Isus, a Cărui prezență este zilnic împrăștiată în noi de Duhul Sfânt.

„Crucea aceasta nu este decât un simbol”, am încercat să-i explic. „Nu are valoare în ea însăși. Mai mult decât atât, nu eu am confecționat-o, ci un alt frate în Hristos. Eu am făcut alta ieri și am agățat-o în același loc de unde ați luat-o pe asta”.

Reacția lui m-a luat prin surprindere. Santos a fâșnit din scaun ca și cum ar fi fost catapultat, m-a apucat cu brutalitate de braț și m-a tras aproape alergând până sus la mine în celulă. A găsit rapid cealaltă cruce, a smuls-o și a strigat cu ură: „Statele Unite vor plăti multe mii de dolari pentru asta!”

Mintea i se blocase într-o gândire de tip frică-ură, concepută cu grijă pentru funcționarii comuniști de Marx și Lenin. Marx, vocea muncitorului (despre care se știe însă că nu a muncit nici măcar o zi din viață, ci din contră, a trăit pe spinarea altora), făcuse apel la abolirea religiei, considerând-o „opiul popoarelor”. Dar acest căpitan, cuprivirea rece ca de gheață, care stătea înaintea mea țipând și zdrobind în pumn o mică cruce de paie, mă ajuta să înțeleg cu claritate care dintre ideologii avea cu adevărat efectul opiului.

Frustrarea lui devenea tot mai evidentă. Într-una dintre discuțiile ulterioare i-am spus că Dumnezeu poartă de grijă fiecărei nevoi pe care o avem și că El asigură tot ce este necesar celor care-L iubesc, chiar și în situații mai puțin obișnuite. I-am vorbit despre prorocul Ilie, care fusese hrănit prin intermediul corbilor. Căpitanul s-a încruntat, dar nu a spus nimic. În seara aceea, ducându-mă spre celulă, a strigat de față cu gardienii de pe hol: „Lucrezi pentru CIA, e mâna lor în toată povestea asta!” Am avut

impresia că a făcut acest mic spectacol mai curând pentru a se încuraja pe sine însuși decât pentru a mă intimida pe mine. Ajungând în celulă, a intrat și a luat tava cu mâncare care mă aștepta pe patul-banchetă, după care a ieșit.

Dimineața următoare, când am revenit în cabinetul său pentru a continua interogatoriul, s-a aplecat spre mine și m-a întrebat ironic: „Ei bine, te-au hrănit păsările aseară?”

„Nu”, i-am răspuns liniștit, „dar Dumnezeu mi-a dat să mănânc o carne despre care dumneata habar nu ai.”

Răspunsul meu l-a nedumerit, astfel că a început să glumească pe seama mea ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. I-am vorbit despre festinul de dragoste și bucurie pe care Domnul mi l-a dăruit în celulă. Cred că în realitate a fost dezamăgit din cauză că nu avusese loc nici o „minune”. Era asemenea împăratului Irod, trist și înfometat spiritual în același timp. După vreo săptămână, conversațiile noastre spirituale, pe care le privea ca pe o confruntare ideologică „în cerc”, fără cap și fără coadă, au ajuns să-l obosească, astfel că a început cu o nerăbdare crescândă să-și reia metodele primitive de intimidare.

„Ai observat că devii tot mai palid?” m-a întrebat sarcastic. Cu o privire pretins îngrijorată, îmi studia chipul și îmi vorbea despre cancer care, după spusele lui, își arăta din nou colții. Nu aveam la îndemână nici o oglindă.

„Căpitane, cred că am parcurs mai multe cursuri de psihologie decât dumneata. Nu mă poți păcăli cu chestia asta cu cancerul”, i-am răspuns iritat.

Ridicându-și furios mâinile, Santos s-a ridicat și a venit amenințător spre mine. Fusese jignit profund în mândria sa. A început să strige referindu-se la pielea mea albă și m-a acuzat că-l tratez cu superioritate și că sunt bigot.

„Asta-i o afirmație fără sens!” i-am răspuns. Soția mea este din Costa Rica, iar colegii mei de cameră sunt africani”. Pledam

însă degeaba. Pusese mâna pe o altă unealtă a urii, și anume diferența de rasă. A apăsat un buton alb de pe biroul său și ușa de pe peretele din spate s-a deschis imediat; prin ea a pătruns maiorul cel scund și musculos.

„Nu ai voie să vorbești despre lucrurile astea... despre Isus Hristos... despre toată religia asta...” mi s-a adresat acesta pe un ton răstit. „De fapt, unde crezi că te afli? Crezi că aici ai de-a face cu poliția obișnuită? Nici gând, aici discuți cu ofițeri ai G-2. G-2!”

S-a oprit o clipă pentru a-și șterge saliva de pe buze. A scos mai apoi un obiect din buzunar și l-a aruncat pe birou, în fața mea. L-am privit cu adâncă uimire. Era un pachetel din cele aruncate pe mare, în anul 1973.

„Mii de pachete de felul acesta au ajuns pe plajele noastre”, mi-a reproșat supărat maiorul. „Ai vreo explicație pentru faptul că aceste pachete conțin broșuri similare celor pe care le-ați aruncat din avion?”

Nu m-am obosit să-i răspund. Și la urma urmei ce-aș fi putut să-i spun? Eram de-a dreptul fascinat. Am întins mâna și am luat pachetul cu broșuri, îndepărtând cu degetul câteva fire de nisip prinse în cutele lipiturii. Maiorul a continuat să se răstească la mine și să-mi dovedească cât de multe lucruri știa, încercând astfel să mă intimideze; eu însă nu mai auzeam nimic din ce-mi spunea. Trecuseră șapte ani fără să știu dacă eforturile noastre de atunci avuseseră vreun impact, dar iată că în cele din urmă am aflat!

În furia lui nestăpănită, maiorul Alvarez continua să-mi ofere informații prețioase. Se părea că mulți oameni intraseră în posesia literaturii noastre. Poliția reușise să pună mâna pe câteva exemplare. „*Excelent. Înseamnă că au citit și ei*”, mi-am spus. Deși nu eram deloc sigur că îi voi mai întâlni vreodată pe ce dragi, trăiam sentimentul unei adânci mulțumiri lăuntrice la gândul că pâinea lui Dumnezeu se întorsese la mine după ce o aruncasem cu mult timp în urmă pe ape.

Dar maiorul nu-și încheiase numărul. Văzând expresia de satisfacție și mulțumire de pe fața mea, a deschis ușa din spatele camerei și mi-a arătat cu degetul: „Vrei să jucăm baseball? Am dincolo o bătă și niște mănuși. Vino! Hai să mergem să jucăm!”

Respirația îi era agitată, iar ochii injectați. Baseball-ul la care se referea nu era chiar un joc! Am clătinat din cap. În drum spre celulă, căpitanul Santos a continuat să mă împroaște cu aceleași acuzații:

„Ești un spion de la CIA. Dă-i drumul și vorbește sau nu-ți vei mai vedea în veci familia”, mi-a strecurat el printre dinți.

Dumnezeu însă continua să mă întărească prin lucruri aparent fără însemnătate. Probabil că acesta este secretul acelor puțini oameni privilegiați, care învață să facă linișite în lăuntru lor și să observe cu atenție detaliile din jur. Am avut și eu multe de învățat în acea perioadă. Am reușit să aud păsărelele cântând. Ce muzică! Mi-am amintit că același Dumnezeu care le poartă de grijă vrăbiilor este Cel care veghează și asupra mea.

O dată am observat o cochilie albă mică în placa de marmură roz de pe biroul anchetatorului. Două sau trei zile am stat fără grai înaintea lui Santos studiind acea cochilie mică, în timp ce el parcurgea cu fidelitate întreg rozariul lui ideologic, ornamentându-l ici și colo cu ironii și amenințări. Frumusețea lucrului ieșit din mâinile lui Dumnezeu era minunată și fascinantă. Ce fericit trebuie să fi fost Domnul când a creat această operă de artă!

Într-o după-amiază, dându-și seama că nu sunt atent la el, căpitanul s-a oprit din „predica” lui și m-a întrebat: „La ce te zgâiești așa?”

„La cochilia aceea.”

Căpitanul s-a aplecat peste birou să vadă la ce anume mă refeream, apoi și-a ridicat sprâncenele cu uimire, ca și când ar fi zis: „Și ce-i cu asta?”

Stând pe marginea scaunului tare, de lemn, cu mâinile încrucișate, după cum cerea regulamentul, i-am explicat pe un ton contemplativ:

„Vezi dumneata, sunt foarte uimit și încântat de acest lucru frumos. Linia spiralelor este atât de desăvârșit lucrată! Este o lucrare de artă fără egal. În tot ce clădește, Dumnezeu este un arhitect de o mare sensibilitate.”

Căpitanul a mormăit ceva în barbă și s-a strâmbat auzind mica mea predică. Mi-am continuat discursul:

„Probabil că Dumnezeu prețuiește cu mult mai mult frumusețea decât o facem noi. Probabil că El poate implanta frumusețe chiar și în sufletul nostru.”

Santos a ridicat din umeri, dându-mi de înțeles că nu-l impresionează discursul meu.

Înainte interogatoriului din ziua următoare, căpitanul și-a schimbat biroul. Cochilia dispăruse, dar Făcătorul ei era încă acolo. Am început să realizez că, deși nu eram un maestru al confruntării ideologice și nici un expert în expunerea adevărilor spirituale înaintea unui ateu, Duhul Sfânt mă putea folosi uneori, pe căi mai puțin sofisticate, pentru slava Sa.

Căpitanul își folosea tot arsenalul de logică, de cunoștințe științifice, de psihologie și de materialism pe care-l avea la dispoziție, în timp ce eu mă țineam strâns de Creatorul universului. Răspunsurile mele nu erau impresionante din perspectivă intelectuală, dar izvorau dintr-o inimă hrănită cu dragoste, motiv pentru care am avut senzația că atacurile lui Antonio Santos încep să slăbească.

Căpitanul a adoptat atunci altă metodă. În zilele care au urmat, din dorința de a mă face să sufăr, Santos a început să folosească numele copiilor mei. Nu-i dădusem niciodată numele lor, dar era evident că se făcuseră investigații cu privire la familia mea aflată în Statele Unite.

„Așadar, oare ce face Daniel astăzi? Dar Dorothy?” Santos mă privea cu un zâmbet răutăcios pe buze, în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului cu mâinile împreunate la ceafă.

Probabil că a observat durerea întipărită pe chipul meu. Săgeata lui înveninată lovise drept la țintă.

„Copiii mei sunt în mâna bună a lui Dumnezeu”, i-am răspuns cu vocea aproape stinsă. „Sunt sigur că într-o zi îi voi reîntâlni sus în cer.”

„Dar dumneata ești în mâinile noastre și cu siguranță nu-i vei mai revedea pe acest pământ. Ce se va alege de ei peste ani de zile? Vor crește singuri, fără tată!” Aici a făcut o pauză pentru a savura efectul, după care a continuat: „Nu crezi că-ți vor duce dorul?”

Îmi este greu să descriu chinul lăuntric prin care treceam. Nu-mi place nici măcar să-mi amintesc de acele momente. A fost, cred, cea mai nefericită zi din viața mea.

Auzisem înainte cum în alte închisori din țări comuniste, de exemplu în România, erau aduși copiii în celula de lângă cea a deținutului anchetat și biciuiți până începeau să plângă și să strige. Deținutului i se spunea că sunt copiii lui, pentru a-l arunca astfel în cea mai adâncă disperare. În clipa în care l-am văzut pe Santos folosindu-se cu cruzime de numele copiilor mei pentru a-mi produce suferință, am știut că e posibil să meargă chiar mai departe de atât.

Maiorul Alvarez și-a făcut din nou apariția. În mod evident, superiorii lor erau presați la rândul lor de autorități mai înalte ale statului să grăbească ancheta. Încă nu știam dacă familiile noastre au informații cu privire la situația în care ne aflăm și nici măcar dacă știu că mai suntem în viață. Țipând nervos, maiorul mi-a ordonat să termin odată cu toată mascarada asta cu Isus și să încep să mărturisesc despre legăturile mele cu CIA. În același timp însă în furia lui necontrolată îmi oferea noi informații prețioase.

„Crezi că aici suntem în China? Crezi că putem să înconjurăm întreg orașul Manzanillo și să-i închidem pe locuitori în casele lor?”

Am zâmbit în lăuntru meu, dacă pot spune așa, înțelegând că în Manzanillo se discuta intens despre „acel accident nefericit de pe șosea” pe care îl produseseșăm în oraș la ora 1:20 dimineața. Probabil că era evenimentul cel mai interesant care avusese loc în acea zonă în ultimii ani.

Atunci mi-a renăscut speranța că nu ne vor putea ține în detenție în secret prea multă vreme și că familiile noastre vor reuși să dea de urma noastră. Într-o bună zi însă, un bărbat îmbrăcat într-un costum civil negru, despre care mi s-a spus în prealabil că este superiorul lor, a intrat în camera în care eram interogată împreună cu maiorul. Mi-a suflat drept în față fumul pe care tocmai îl trăsese din țigară și m-a privit în ochi.

„Am obosit să ne mai jucăm cu tine”, m-a avertizat el pe un ton rece. „Crezi că religia ta este puternică, dar nu este. Doctrina noastră este de trei ori mai tare decât a ta.”

După o altă sesiune de întrebări inutile au părăsit camera plictisiți. Rămas singur cu mine, căpitanul părea să-și fi schimbat puțin atitudinea.

„Ai trăit vreodată într-un ținut cu climă rece?” m-a întrebat el pe un ton mai prietenos.

„Da”, i-am răspuns, destul de suspicios în fața acestei schimbări neașteptate.

„Îți place zăpada?”

„Uneori îți poate dărui momente plăcute.”

„Ce fel de climă e în locurile prin care ai trăit?” a insistat el.

„În ultimii opt-zece ani am trăit în zone calde ale lumii.”

A zâmbit și a chemat un gardian pentru a mă conduce înapoi în celula 44. De această dată însă patul meu era ridicat și legat pe perete. M-am întins pe jos și am început să cânt un imn, cu capul sprijinit pe pantofi, care mi-au ținut loc de pernă.

„Gata cu cântatul!” a strigat gardianul de pe hol.

Am început atunci să cânt doar murmurând melodia.

„N-ai voie nici așa!”

Am început să fluier „Cetate tare-i Dumnezeu...”

„Dacă este un imn, n-ai voie nici să fluieri”, a izbucnit el iritat.

Temnicerii mei se străduiau să crească tot mai mult tensiunea în care mă țineau. Aproape de miezul nopții, ușa de la celulă s-a deschis și înăuntru au năvălit cinci bărbați solizi. Unul mi-a pus pe cap o glugă neagră și a legat-o strâns în jurul gâtului. Aveau oare de gând să mă bată? Plin de spaimă, mi-am dus mâinile la gât și am început să strig: „Vorbesc, gata, am să vorbesc!”

M-au scos din clădire și m-au aruncat pe jos, într-o dubiță. Doi sau trei bărbați ședea pe bancheta din spate, cu picioarele pe mine, pentru a mă ține lipit de podea. Cătușele îmi făcuseră deja răni la încheieturi. Mașina a pornit, mergând când într-o direcție, când în alta, probabil pentru a mă face să-mi pierd orice dorință sau posibilitate de a mă orienta în spațiu. Șoferul a stat cu piciorul pe pedala de ambreiaj mai tot timpul, ambalând motorul pentru a-mi da impresia că sunt dus la o altă închisoare. În lunile care au urmat, ascultând sunetele care se auzeau prin fereastra celulei mele, am ajuns să-mi dau seama că fusesem adus de fapt în aceeași clădire. De data aceasta gardienii m-au dus într-o secție de la parter, care era păzită foarte strict și unde poliția aplica asupra celor anchetati tehnici de tortură ceva mai „rafinat”.

La început crezusem că mă voi sufoca, deoarece mi se părea că nu am deloc aer în gluga pe care mi-o puseseră pe cap. Funia cu care o legaseră era prinsă strâns în jurul gâtului. În cele din urmă mașina s-a oprit și eu am fost dus – când sărind, când târându-mă, când mergând în patru labe – spre o altă intrare. Am auzit deschizându-se o ușă mare, metalică și cineva m-a împins înăuntru.

Primul lucru pe care l-am perceput în această secție nouă a fost un sunet monoton și straniu, asemenea celui făcut de un motor imens care merge continuu. Apoi m-am târât din nou, mergând

mai mult în genunchi spre noua mea celulă, împins fără milă de cei ce mă escortau. Mi-au scos gluga de pe cap și m-au lăsat singur, în aerul rece al celulei, senzație care era parcă amplificată de întunericul negru ca smoala care mă înconjura. Am rămas acolo, în picioare, minute în șir, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. După un timp, atât emoțiile, cât și temperatura aerului s-au mai răcit puțin și mi-am dat seama că aerul rece vine de undeva de deasupra ușii.

M-am îndreptat într-acolo și, pipăind cu mâinile, am dat peste un orificiu în perete cu o deschidere de aproximativ un metru și cu o înălțime de zece centimetri. Era pe jumătate astupat cu tot felul de zdrențe. Din păcate, tricoul și salopeta fără mâneci pe care le purtam erau singurele obiecte de îmbrăcăminte de care dispuneam și pe care, evident, nu aveam cum să le pun în spațiul rămas gol de deasupra ușii. Frecându-mi mâinile de frig, am început să explorez mai mult pe bâjbăite interiorul celulei. Am dat de un pat cu arcuri rupte, care avea o saltea ce mirosea îngrozitor și de un scaun vechi de lemn, prins în cuie de podea.

„Ei bine, situația nu-i chiar atât de rea”, am murmurat eu. „Cel puțin sunt întreg și nevătămat.”

Mă întrebam de ce s-or fi ferit să-mi lase urme pe trup. *Probabil că au motive bine întemeiate pentru tot ceea ce fac sau nu fac.*

M-am întins pe pat, dar îmi era imposibil să adorm în frigul acela. De-a lungul timpului am folosit cuvinte și expresii ca „frigider” și „aer condiționat” pentru a descrie celulele din secția în care am fost închis în acea perioadă. Fiind conștient de starea fizică precară și de lipsa somnului din ultima perioadă, nu credeam că voi supraviețui prea mult în acele condiții. Lucrul de care aveam cea mai mare nevoie, dar care îmi lipsea în acele momente, era somnul. Fără să știu însă, după cum am aflat mai târziu, mama mea se ruga în același timp în Texas, cerându-I lui Dumnezeu

să-mi dea binecuvântarea unui somn odihnitor. Ca de obicei, Duhul Sfânt cunoaște cele mai adânci nevoi ale noastre. În aceeași zi, 7 iunie 1979, Ofelia își nota în jurnalul pe care îl ținea câteva cuvinte de o semnificație cu totul specială. Dumnezeu îi vorbise și ei.

Astăzi nu găsesc cuvinte îndeajuns de frumoase pentru a-I mulțumi Domnului pentru bunătatea pe care I-o arată soțului meu. Chiar în aceste momente Domnul îmi face cunoscută puterea Lui și mă încredințează că îi dă putere lui Tom în încercarea prin care trece chiar acum. Aleluia și slavă lui Dumnezeu, pentru că știu că El mi-l va aduce pe soțul meu înapoi, sănătos și în siguranță! Toată slava va fi a Domnului! Binecuvântat fie Numele Domnului! Îmi este greu să cred că ceea ce trăiesc este adevărat, dar este o realitate faptul că Dumnezeu lucrează în fiecare dintre noi într-un astfel de mod încât aproape că explodăm sub presiunea plină de bucurie pe care o simțim în orice situație. Aleluia!

Ca de fiecare dată credința Ofeliei a traversat marea și m-a mângâiat în necazul meu. În zilele următoare, în repetate rânduri am fost târât la noi ședințe de interogatoriu, purtând întotdeauna gluga neagră pe cap. M-am străduit în tot timpul acestor evenimente să vizualizez, prin credință, mâna bună și puternică a lui Dumnezeu ca pe o sursă de Lumină mergând înaintea mea. Mă vedeam pe mine însumi stând în palma acestui braț protector și puternic. Apoi mi-am amintit de promisiunea din Ioan 10.28 care oferă credinciosului o doză atât de mare de siguranță: „*Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea*”. Mă aflu în mâna iubitoare a lui Dumnezeu, de aceea nu mai conta ce aveau să-mi facă oamenii.

Mi-am șoptit neîncetat această promisiune și atunci când am fost băgat într-un bazin-colector plin cu urină și când am fost atârnat deasupra unei presupuse prăpăstii.

Căpitanul zâmbea privindu-mă, atunci când mi-a fost scoasă gluga. Ca de obicei, ședea în spatele biroului său, într-o cameră mică, asemănătoare celei dinainte, însă ceva mai rece.

„Astăzi e o zi mai caldă, nu-i așa?” M-a întrebat el ironic în timp ce-și scotea tunică militară și se pregătea să-și înceapă runda de întrebări. „Pentru cine lucrezi?”

„Lucrez pentru Isus.”

„Oh, chiar așa? Și cu cât te plătește acest Isus pentru drumurile pe care le faci încoace?”

„Le fac fără bani. Plata mea este dragostea și binecuvântarea pe care mi le dăruiește Dumnezeu ca urmare a ascultării mele.”

Cele mai multe dintre întrebările pe care mi le adresa se refereau la bani, la CIA și la revoluție. Cred că erau singurele surse de putere pe care le admitea. După vreo trei sau patru zile de frig și somn pe apucate, am primit de la Dumnezeu o nouă formă de putere, care l-a surprins realmente pe căpitan și i-a creat mari neliniști. De-acum eram prea obosit chiar și pentru a-i mai urmări firul gândirii. Stăteam înaintea lui, cu capul aproape atârându-mi de oboseală și cu gândurile rătăcind aiurea.

Cum să mă lupt cu situația aceasta? Ar putea continua așa la nesfârșit. Duhul Sfânt mi-a răspuns insuflându-mi un sentiment sincer de milă față de el, față de acest om care era deținut într-o închisoare mai reală și mai dură decât cea în care mă aflam eu. Am încetat să-i mai răspund la întrebări; în schimb, îl priveam direct în ochi și mă rugam pentru el. *O, Doamne, ajută-l și pe Antonio! Pătrunde în inima lui, Isuse! El trăiește de fapt în frig pentru că nu a simțit niciodată căldura dragostei Tale.*

Am continuat să mă rog stând așa, în fața lui, ore în șir. Întrebările lui au început să se rărească până când, într-un târziu, s-a oprit.

„Ce faci?” a întrebat el.

„Mă rog pentru dumneata.”

A rămas cu gura căscată. Neștiind cum să reacționeze, și-a trecut mâna prin păr, ca pentru a-și face de lucru, apoi a scotocit febril prin buzunare după o țigară, pe care a și aprins-o. Era prima dată când îl vedeam fumând. Continuam să stau nemișcat, așa cum pretindea regulamentul, privindu-l și rugându-mă.

S-a uitat cu nervozitate vădită în jurul camerei, apoi a început să bată darabana pe birou. La următoarea întâlnire m-a așteptat purtând ochelari de soare. Era limpede că dorea să-și ascundă ochii, dar Dumnezeu nu are nevoie de contact vizual. El acționează în interiorul inimii, așa că am continuat să mă rog.

Santos a trimis atunci după Alvarez. Întotdeauna când rămânea fără soluții apela la maior. Acesta a năvălit în cameră, cu chipul aprins și plin de furie, ca de obicei.

„Așa vasăzică, dumneata crezi că ne jucăm?” a țipat el, dând un pumn în masă pentru a conferi o și mai mare greutate vorbelor sale. „Atunci te vom trimite să faci cunoștință cu *al treilea picior al pisicii*.”

Din când în când auzeam bărbați țipând și bătând în ușile metalice ale celulelor. Îmi era aproape imposibil să disting sunetele din cauza huruitului continuu produs de ventilatorul și compresorul care răceau această secțiune a închisorii.

Am fost aruncat într-o altă celulă. Gluga mi-a fost trasă de pe cap și, în numai câteva clipe, ușa a fost trântită în spatele meu – cu gesturi coordonate într-un mod perfect, ceea ce mă făcea să cred că fuseseră exersate de mii de ori de-a lungul anilor. În primele momente m-a cuprins teama, dar apoi m-am liniștit, crezând că sunt în aceeași celulă în care stătusem de când fusesem mutat. Am mers pe întuneric, pe lângă perete, dar am descoperit că nu am nici pat și nici scaun. Simțind un curent destul de puternic de aer rece, am mai descoperit o noutate: golul de deasupra ușii era

complet deschis, iar curentul sufla atât de tare încât îmi ridica părul de pe cap.

Am încercat să mă încălzesc umblând prin spațiul strâmt al celulei, cu mâinile întinse pentru a nu mă lovi de pereți. Aceștia erau însă atât de reci, încât simpla lor atingere era foarte neplăcută și pe lângă asta în loc să mă încălzesc, mă apropiam și mai mult de orificiul ventilatorului. Prin urmare m-am îndreptat spre cel mai îndepărtat colț al celulei.

„Oh, Doamne, ajută-mă!” M-am rugat cu disperare. Și El m-a ajutat, chiar dacă nu așa cum aș fi vrut eu. Mi-am băgat pantalonii în ciorapi pentru ca aerul rece să nu-mi pătrundă pe sub ei, apoi mi-am tras mâinile în partea de sus a salopetei, pe care am ridicat-o până peste nas, încercând să-mi încălzesc corpul cu căldura respirației. Soluția a funcționat câteva minute, după care oboseala și pierderea încreții, dar sigură a căldurii din corp m-a făcut să încep să tremur. Nu puteam să mă așez pe jos și nici să mă sprijinesc de perete. Singura poziție în care mă puteam relaxa puțin era cea în care mă așezam în picioare în fața peretelui, pe care îl atingeam doar cu fruntea.

După câteva ore picioarele îmi înțepeniseră. Am început să le mișc bătând un ritm de jazz, până am simțit că s-au umflat și nu mai pot continua. Am găsit apoi o nouă poziție: lăsat pe vine, pe jumătate, atingând peretele doar cu o mică parte a șezutului. Cu toate aceste căutări și schimbări am reușit să fac să mai treacă o zi. La rândul lui, Mel suferea, dar din cauza căldurii excesive, la ultimul etaj al clădirii. Trupul i se umpluse de bășici și de erupții purulente, agravate de transpirația abundentă. Eu eram plin de murdărie și urină și pierdeam rapid în greutate din cauza frigului și a lipsei de somn. Nu mai avusesem scaun de nouă zile. În sufletul meu, o voce striga continuu: „Hai, renunță, va fi atât de ușor! Scoate-ți toate hainele și întinde-te pe jos în mijlocul celulei. Va dura doar câteva minute. Somnul va fi atât de dulce și... vei fi cu Dumnezeu. Dă-i drumul.” Gândul acesta nu-mi dădea pace.

”Oh, Doamne, vino și ia-mă”, mă văitam. „Vreau să mor. Vreau să mor. Vreau să fiu lângă tine, Isus.”

Duhul încă mi se odihnea în El, dar corpul și sufletul îmi erau în agonie. M-am rugat să se strice ventilatorul și compresorul. La un moment dat m-am gândit la mărturia pe care o așteptau de la mine, cum că aș lucra pentru CIA. *„La o adică, sunt numai niște vorbe. Dacă în felul acesta pot ieși din iadul ăsta de gheață, atunci am să joc puțin teatru.”*

„Hei, vreau să vorbesc cu căpitanul. Gata, vreau să vorbesc”, am strigat în timp ce băteam în ușa de oțel. Gardianul s-a îndepărtat în grabă și, după o oră care a durat cât o veșnicie, ochii mi-au fost acoperiți și am fost dus din nou în cabinetul folosit pentru interogatoriu.

Santos avea un aer mulțumit. Stătea drept, în spatele biroului său, gata să scrie, având pregătite stiloul și un teanc de foi galbene, oficiale. Probabil că ora era destul de înaintată, pentru că arăta ca și cum ar fi fost sculat din somn.

„Vreți o mărturie cu privire la CIA?” am întrebat cu un aer de sobrietate prefăcută. „Ei bine, atunci să știți că port corespondență cu CIA.”

„Vrei să spui că primești mesaje prin poștă direct de la ei?”

„Da, iar o dată pe an primesc un cec de trei milioane de dolari.”

Îmi frecam mâinile încercând să mi le încălzesc puțin, știind că jocul meu nu putea să dureze prea mult până să fie descoperit.

„Cum arată plicul pe care-l primești? Are vreo adresă pe el?”

Fața lui Santos începea să-și schimbe mimica, trădându-i dezamăgirea.

„Nu-mi amintesc adresa”, am mărturisit eu cu un aer destul de sincer. „Doar undeva, în colțul de sus, scrie Central Intelligence Agency.”

Realizând pe loc aiureala mărturisirii mele, Santos și-a trântit furios stiloul pe birou: „M-ai scos din pat să-mi spui balivernele astea?”

”Ați vrut o mărturie cu privire la legăturile mele cu CIA și eu n-am făcut decât să vă ofer una”, m-am smiorcăit eu.

A apăsat pe un buton și de data aceasta l-a ajutat el însuși pe gardian să-mi pună gluga pe cap. După care, înapoi la ghetărie. Când ușa celei a fost trântită în spatele meu, am început să strig deznădăjduit: „Nu, nu, nu!” și m-am întors în colțul meu „tropical”, unde probabil era cu un grad mai cald decât în restul încăperii.

Nu-mi amintesc cum de s-a născut în mine dorința de a cânta, dar mâna bună a lui Dumnezeu mă călăuzea și mă întărea. Cu cât pedeapsa devenea mai grea, cu atât creștea intensitatea războiului spiritual. Satan încerca tot mai mult să mă tragă în jos, dar Dumnezeu mă ridica cu blândețe. Psalmul 3 spune în versetul 3 că El „*este slava mea și El îmi înalță capul*”, adică Dumnezeu este plin de har, milă și dragoste, așteptând doar o ocazie pentru a le revărsa asupra copiilor Săi.

Am început din nou să cânt mărgețul imn „Cetate tare-i Dumnezeu”. Am cântat „Isus, știu, mă iubește”, refrene biblice și toate cântecele pe care mi le-am putut aminti. Nu mai sesizam frigul care mă înconjură, ci percepeam doar prezența lui Isus. Cu ochii închiși, cu capul abia atingând peretele, am cântat, am fluierat, am imitat chiar și o trompetă dând slavă Domnului.

Deși în acele momente nu am meditat conștient la multe texte din Scripturi care susțin acest adevăr, cred că am pătruns atunci la cel mai înalt nivel al conflictului cu vrăjmașul, și anume lauda la adresa lui Dumnezeu. În Psalmul 22.3 se spune că „*Dumnezeu locuiește în mijlocul laudelor poporului Său*”. Nu știu cum se realizează acest lucru, dar știu că este adevărat. Eliberatorul cel puternic, Mesia Isus Hristos a fost cu mine. Mi-a ținut în brațe trupul tremurând de frig. Eram împreună cu Isus și nu mai conta ce se întâmpla în jurul meu.

Hipotermia, scăderea treptată a temperaturii corpului, produce printre alte afecțiuni și o stare de confuzie a minții. Pe de altă

parte însă Biblia spune că Dumnul nu este nicidecum autorul confuziei, deoarece „*Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci un duh de putere, de dragoste și de gândire limpede*” (1 Timotei 1.7). Duhul Sfânt care era în mine era Cel ce Se lupta în locul meu. Coiful mântuirii îmi proteja mintea.

Un gardian a deschis mica vizieră și s-a uitat curios înăuntru.

„Hei, ce faci acolo?” a întrebat el.

„Cânt despre Isus.”

„De ce?”

„Pentru că-L iubesc”, am răspuns fericit.

A trântit ușița vizierei și s-a îndepărtat, iar eu am continuat să cânt.

S-a întors după câteva minute și a deschis din nou viziera. „Dacă-L iubești pe Isus, nu mai cântă”, mi-a ordonat el și a plecat înainte să-i pot răspunde. Mi-a părut atât de rău pentru el din cauza acestor cuvinte, deoarece ele dovedeau că are o inimă goală și tristă.

După câțva timp gardianul l-a adus pe maior la ușa celulei. Alvarez a ascultat puțin, după care mi s-a adresat pe un ton profetic: „Gândește-te ce faci, Thomas, gândește-te la consecințe!”

Puțin îmi păsa de amenințările lui. Eu mă desfătam la auzul melodiilor îngerești, în timp ce vocea lui suna hârșăită și goală. A plecat la fel de grăbit cum venise. După ce s-au scurs – după aprecierea mea – alte trei sau patru ore, viziera a fost deschisă și lumina unei lanterne s-a prelins de-a lungul dușumelei, căutându-mă. După, probabil, două zile și două nopți, am fost luat și dus în vechea mea celulă unde, cu toate că aerul era rece, am avut senzația de căldură și relaxare. Convingându-se, în sfârșit, că nu eram un spion periculos care încerca să le destabilizeze țara, polițiștii mă duceau înapoi pe scara tratamentului progresiv pe care mi-l administraseră.

Am mai petrecut încă o săptămână în această celulă, timp în

care m-au chestionat cu privire la activitățile mele „pe cerul Cubei” din ultimii șapte ani. Datorită faptului că plănuisem și executasem toate aceste drumuri în colaborare cu un număr mic de prieteni creștini, anchetatorii n-au avut prea multe de aflat de la mine. Au tot încercat să obțină dovezi ale unor legături cu cercurile guvernamentale americane și ale existenței unor eventuale scopuri rele îndreptate spre propriile lor autorități. Părea că, în tot ce făceau, erau motivați de un perpetuu sentiment de amenințare și de teamă. Această situație nu a făcut însă decât să-mi ofere noi ocazii de a mărturisi simplu și clar Evanghelia curată a lui Hristos, care prin puterea Lui se răspândește în toată lumea, făcând astfel să se împlinească Marea Trimitere a Mântuitorului.

Pot oare dragostea și nădejdea inspirate de credința în Isus să stea alături de o atitudine de condamnare a marxism-leninismului? În Fapte 19.26 se povestește că, în Efes, Pavel a condamnat închinarea înaintea zeiței Diana. El a susținut atunci și acolo că zeița Diana nu era nicidecum divină, din cauză că era concepută de mâini omenești și, din acest motiv, L-a proclamat pe Hristos ca fiind singurul Dumnezeu adevărat.

La rândul său, comunismul este o închinare la lucruri făcute de mâna omului. Marxistul va urî biserica creștină și o va considera o instituție „opresivă”, până în momentul în care va fi trezit de Duhul lui Dumnezeu pentru a-și înțelege condiția și pentru a înseta după Apa Vieții. Evanghelia a fost proclamată atât grecilor, cât și romanilor și iudeilor, dar de fiecare dată a fost prezentată în așa fel încât să răspundă nevoii spirituale adânci a fiecărui grup etnic.

În timpul pe care l-am petrecut în acea mai „caldă” celulă rece, am trecut, în rugăciune, pe la toate bisericile pe care le frecventasem de-a lungul timpului. Am început cu Baton Rouge din Louisiana, locul nașterii mele. Am călătorit apoi în Texas, Oklahoma, South Carolina, Grand Cayman, Costa Rica, Indiana și California. Mi-am imaginat că mă așez alături de credincioșii

aflați la închinare și am cântat cântări de laudă împreună cu ei. M-am rugat pentru frații mei de credință și pentru pastorii lor. M-am rugat pentru părinți și pentru familia mea, pentru copii și pentru Ofelia, dar și pentru familia ei din Costa Rica. Pereții celei erau la cinci pași unul de altul. Mergeam ținându-mi mâinile întinse pentru a nu mă lovi de ei. Făceam în continuu ture, în timp ce Îi vorbeam Domnului în șoaptă despre fiecare persoană al cărei nume îl aminteam. O dată, când un gardian a deschis ușa și a lăsat să intre o rază de lumină în celulă, am observat cărarea făcută de pașii mei pe pardoseala murdară.

După un timp oarecare am fost dus cu mașina spre locul inițial al detenției, doar că de această dată nu am mai fost culcat pe jos, ci pe bancheta din spate. Când m-au trântit în spatele mașinii, m-am lovit cu capul de marginea ușii. O dată intrați în clădire, după ce mi-au scos gluga, doi bărbați mi-au examinat cu multă grijă capul, căutând să vadă dacă am vreo rană. Până atunci nu avusesem parte de vreun astfel de tratament umanitar și am fost surprins de gestul lor, dar curând aveam să aflu motivul pentru care o făcuseră.

Turiști prin Havana

„Am dori să vă întâlniți cu reporterii noștri”, m-a anunțat căpitanul Santos. „Vezi dumneata, nu vrem să ținem nici un turist american aici, timp de douăzeci de ani. Dar înainte de a se pune problema eliberării, trebuie să apăreți înaintea reporterilor noștri.” Am înțeles perfect implicațiile, nu chiar atât de subtile, ale vorbelor sale.

Pielea mea își pierduse mult din culoare, astfel că Santos a luat toate măsurile necesare pregătirii mele pentru conferința de presă. Am fost bărbierit și mi-au dat periuță de dinți, săpun și prosop. A doua zi gardianul mi-a făcut semn să îl urmez.

„Hai, vino sus să vezi puțin lumina soarelui”, m-a îndemnat el.

Soare? De aproape o lună nu mai văzusem nici soarele și nici cerul. Am mers după el de-a lungul unui coridor strâmt până am ajuns la un acoperiș interior, făcut din cărămizi de lut. Un zid de beton înconjură o suprafață de vreo trei metri pe cinci, având deasupra o rețea de gratii metalice. Aceasta era cușca unde urma să-mi iau porția de soare, fie că o doream, fie că nu. Am aflat mai târziu că și Mel a avut parte de acest tratament de „coacere” rapidă. Gardianul a închis ușa în urma mea, iar eu am rămas privind cerul cu ochii mișiți, până când am reușit să mă obișnuiesc cât de cât cu lumina naturală.

La vreo doi metri în fața mea am observat o inscripție roșie pe perete. Deși nu vedeam prea bine din cauza lipsei ochelarilor,

literele pe care le zărisem erau imense și le-am putut citi cu ușurință. Scria în spaniolă: „Mi rey es Cristo”. Am râs de bucurie la citirea acestor cuvinte. „Regele meu este Hristos!” Un alt credincios, care fusese închis pe acoperiș înaintea mea, le scrijelise cu o bucată de cărămidă pe peretele verde de beton.

„Slavă Domnului!”, am strigat, ridicându-mi mâinile spre cer într-un gest de închinare plină de bucurie înaintea Domnului. Gardianul îmi spusese să vin sus pentru a vedea lumina soarelui, dar iată că aveam din nou surpriza să mă pot bucura de Cel ce era Lumina însăși. Eram încă în părtășie cu Biserica Universală, neînfrântă și iubitoare de Dumnezeu. Nu pot nicicum să pun în cuvinte bucuria și lacrimile pe care le-am vărsat în acele momente.

Am găsit apoi și alte mesaje lăsate pe ziduri: „Sin Cristo no podemos ser nada” (fără Hristos nu putem face nimic), „Viva Dios” (Trăiască Dumnezeu) și „Jesus es la unica solucion, habla de el con tu corazon” (Isus este singura soluție; vorbește-I Lui cu inima ta). Era absolut ceresc. Am studiat acele ziduri așa cum probabil experții au analizat sulurile de la Marea Moartă. Erau mesaje ale dragostei și puterii din partea Bisericii vii, special pentru mine.

M-am întors în celula mea încă extaziat de modul în care Dumnezeu presară, prin diverse căi miraculoase, vitamine spirituale pentru a mă întări. În perioada care a urmat, de câte ori mă duceau pe acoperiș și observam că ploaia tinde să spele mesajele Sale scrise cu lut ars, luam o bucată de cărămidă de pe jos și întăream literele. Am adăugat chiar și alte mesaje de încurajare, cum ar fi: „Dios es amor” (Dumnezeu este dragoste). Într-un loc al bolii și al foamei, ca acela în care mă aflam, aceste adevăruri simple constituiau un tratament medical perfect. Teologia lor era mai mult decât suficientă.

La întâlnirea următoare, căpitanul Santos a desfăcut un plic mare de culoare maro și a răsfirat pe birou mai multe broșuri și pliante creștine, rostind cu dispreț: „Fotografiile acestea sunt false”.

Mi-a arătat cu degetul o fotografie din închisoare a lui Georgi Vins și m-a întreat: „Cum de au intrat în posesia unor astfel de fotografii?”

„Creștinii au și ei aparate de fotografiat. Aparatele de fotografiat se găsesc peste tot”, am replicat eu plin de încredere.

Răspunsul meu l-a enervat, deoarece se gândea probabil la existența unei armate de spioni. Eu însă aveam în minte imaginea unei armate a dragostei, o „miliție a luminii”. Mi-a venit în minte un pasaj din Matei, care se referă la persecutarea creștinilor:

„Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tănuțit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”

L-am reîntâlnit pe Mel la o lună după această schimbare. El fusese condamnat să sufere de căldură în celula sa, suferință accentuată de o infecție severă a pielii. În plus, se îmbolnăvisese și el, ca și mine, de dizenterie. Anchetatorii lui îl chestionaseră cu privire la Vietnam, la prejudecățile rasiale, la politică și la probleme economice.

Ne-am văzut, în sfârșit, în seara zilei de 3 iulie, când am ajuns cu mașini diferite la un studiou de televiziune din Havana. Niciunul dintre noi nu se mai privise de mult timp în oglindă. Mel mi-a spus că arătam palid ca un mort și că ochii îmi erau întunecați și adânciți în orbite. Și el mai păstra ceva din paloarea specifică deținuților, în ciuda ședințelor de „bronzat” de care avusese parte.

La rândul lui, și Mel fusese amenințat înaintea întâlnirii cu reporterii. Anchetatorii săi îl avertizaseră că întregul lui viitor depinde de ce va spune. În realitate, reporterii care ne așteptau în

studiou erau agenți ai poliției G-2. Ni se spusese că urma să fim înregistrați și filmați în timp ce aveam să răspundem la întrebări referitoare la libertatea religioasă din Cuba, în ciuda faptului că nu văzuserăm nici o biserică și nici nu vorbiserăm cu vreun cetățean cubanez.

Ne-am așezat pe niște scaune moi, îmbrăcați în hainele noastre bune; ne simțeam de parcă eram pe altă lume. Ne dăduseră chiar și pahare cu apă rece. Dar imediat ce „reporterii” au început să formuleze întrebările, ne-am dat seama că, indiferent de felul în care sunt vopsite, minciuna și ura arată la fel – fie în spatele gratiilor din închisoare, sfie într-un studiou de televiziune.

Întrebările fuseseră redactate dinainte de anchetatorii noștri și erau identice cu cele care ne fuseseră adresate tot timpul în închisoare. Răspunsurile mele fuseseră auzite de multe ori până atunci, astfel că așa-zisa conferință de presă nu le-a furnizat polițiștilor informații noi. La un moment dat, Statele Unite au fost acuzate că întrețin societatea în „plastic”. Cei care cred în această caracterizare ar trebui să compare societatea americană cu societatea ținută în „conservă” din lumea comunistă. În comparație cu aceasta plasticul este un adevărat lux.

Întrebările au curs continuu până la ora două dimineața.

„Cine v-a plătit să faceți aceste călătorii?” ne-a întrebat un bărbat de vârstă mijlocie, așezat la o masă lungă, pe partea dreaptă.

„Nu ne-a plătit nimeni”, am răspuns eu.

„A fost finanțată călătoria voastră de vreunul dintre departamentele Statelor Unite?” a întrebat o tânără femeie de culoare, îmbrăcată cu mult gust, care se afla lângă el.

„Nu, a fost finanțată de creștini care își iubesc semenii și cărora le pasă de sufletul acestora.”

Luminile puternice continuau să ardă, iar camerele de luat vederi „torceau” fără întrerupere. Îmbrăcat în civil, Santos ședea zâmbind undeva în spate și urmărea rostirea replicilor „corecte”.

„Dar nu este posibil să fi primit fonduri, fără cunoștința voastră, de la vreo organizație guvernamentală?” a încercat să obțină o informație în plus unul dintre bărbații prezenți.

Încă mai încercau să facă o conexiune cu CIA. Aș fi vrut să le arunc un „os”, un dar verbal în schimbul unei eliberări mai timpurii. Trupul meu striga din toți porii după libertate. Lupta interioară era teribilă. Am răspuns cât de diplomatic puteam, amintindu-mi de amenințările cu băi de apă rece ca gheața și cu o detenție de douăzeci de ani. Ni s-a dat ceai cu foarte mult zahăr pentru a rezista acestor ore lungi de noapte în care ni s-au luat „interviurile”. Cu toate acestea, tot nu au fost mulțumiți de răspunsurile noastre. Au pus capăt interviului și ne-au dus înapoi în închisoare, în secția în care se luau interogatoriile.

Duminică, în data de 8 iulie, am fost duși de agenți ai poliției secrete într-un tur de două ore pe la câteva biserici din Havana. Am fost plasați din nou în mașini diferite, pe care oricum le-am părăsit destul de rar. Această călătorie, dovadă a „libertății religioase”, fusese tare prost pregătită, chiar dacă se întocmise vreun plan pentru ea.

Prima biserică spre care ne-am îndreptat era o catedrală catolică enormă, în apropierea oceanului, în partea de vest a Havanei. Ferestrele și ușile acesteia erau străjuite de gratii metalice. Trotuarul care trecea pe lângă clădire era închis circulației cu ajutorul unor bare metalice lungi de doi-trei metri fiecare, iar în fața clădirii nu exista nici un loc de trecere printre bare, care să permită accesul înăuntru! Abia după ce am trecut prin fața clădirii și înapoi, s-a deschis o porțiță, undeva într-o parte.

„Probabil că nu avem noroc astăzi să participăm la o liturghie”, a încercat căpitanul Santos o explicație. S-a întors apoi spre șoferul confuz, purtând cu el o discuție nu tocmai amicală.

Ghidul-polițist din mașina în care era transportat Mel i-a spus acestuia că de fapt catedrala era deschisă! Oricum, după încercarea

noastră nereușită de a o vizita, mașinile au virat 180 de grade și ne-au dus la o biserică, ce era „în regulă”. Înăuntru erau șase sau șapte persoane, iar pe trotuarul de vizavi era postat un polițist care-i urmărea pe toți cei ce intrau și ieșeau din clădire.

„Oho, biserica este plină!” a exclamat Santos cu multă încântare.

Mel mi-a confirmat mai târziu că biserica era aproape goală. Am mai vizitat două biserici catolice, dar în fiecare dintre acestea am văzut maximum douăzeci de persoane. Una dintre clădiri era declarată monument istoric și funcționa ca muzeu, iar cei aflați înăuntru erau doar niște turiști care făceau fotografii.

Am fost duși apoi la o biserică baptistă. În drum spre aceasta am trecut pe lângă multe clădiri impozante, cu porțile legate în lanțuri. Toate aveau ferestrele cu vitralii frumoase, intrări largi și acoperișuri în formă de boltă. Să fi fost oare clădiri de biserici? Inscripția care indica apartenența baptistă a bisericii se degradase serios, dar rămăsese vizibil numele misionarului William Carey. Nici de această dată nu ni s-a permis să coborâm din mașini. Prin ușa deschisă am zărit înăuntru două persoane. Mel a văzut trei. În locul unde ar fi trebuit să fie amvonul se vedea o scară de beton și în timpul „serviciului religios” o femeie a intrat în clădire ținând câteva sacoșe în mâini. S-a îndreptat direct spre scări și a urcat cu cea mai naturală atitudine posibilă. Clădirea bisericii fusese transformată într-un mic bloc cu apartamente! Turul nostru turistic-documentar fusese, într-adevăr, planificat cu multă lipsă de inspirație din partea „amfitrionilor” noștri, dar, spre încântarea noastră, totul se afla sub controlul lui Dumnezeu. Căpitanul se simțea însă teribil de stânjenit.

„Este destul de mare pentru un bloc de locuințe”, a zâmbit el încurcat.

Colac peste pupăză, mașinile noastre s-au rătăcit de câteva ori pe străzile orașului. Am trecut și pe lângă o biserică adventistă

*Bisericile din Cuba se deteriorează încet
din cauza asupririi din partea guvernului*

care era închisă, dar din cauză că serviciile credincioșilor adventiști aveau loc sâmbăta. Ferestrele erau însă acoperite cu foi de tablă sudate, iar singura ușă de acces în clădire era închisă cu un lacăt mare și greu, care părea să nu fi fost atins de multă vreme. În privința acestor detalii sunt recunoscător privirii agere de pilot a lui Mel, căci eu, din cauza lipsei ochelarilor, nu am putut vedea multe dintre aceste amănunte. Ni s-a spus că în Havana sunt multe biserici pentecostale, dar, deși ne-au promis că ni le vor arăta, nu am văzut niciuna.

În timpul unei vizite în Jamaica, atunci când a fost întrebat de ce nu există clădiri noi de biserică în Cuba, Castro a răspuns, cu mina lui obișnuită care sugera o preocupare intensă, că motivul este lipsa cimentului. În realitate, Cuba este unul dintre marii exportatori de ciment către Caraibe și America de Sud.

Pe 9 iulie, aflându-ne din nou în studioul de televiziune, am admis vizitarea câtorva biserici, dar am încercat să fim cât mai

rezervați cu putință. Am încercat, de asemenea, să introduc pe ici pe colo și câteva afirmații de credință, dar directorul studioului mi-a retezat-o scurt și brutal de fiecare dată.

„Dacă mai rostești numele lui Isus încă o dată îți băgăm capul sub gheață!” a fost amenințarea supremă la un moment dat.

Anchetatorii doreau ca interviul să aibă doar o conotație politică. Am mai rostit numele Isus în răspunsurile mele, dar nu am fost pus niciodată sub gheață și nici dus în „camera rece”. Mel a afirmat că Dumnezeu l-a trimis în această misiune, lucru care i-a înfuriat peste măsură pe „reporteri”. Nu voiau cu nici un chip ca aceste cuvinte să apară în filmul pe care-l pregăteau. Uneori mă simțeam de parcă aș fi fost într-un vis. Citisem de-a lungul anilor nenumărate materiale despre presiunile la care erau supuși creștinii în țările comuniste, dar experiența personală a acestor presiuni era cu totul altceva. Mel și cu mine am încercat să-i mulțumim cu lucruri mici, fără să ne compromitem conștiințele, dar a fost imposibil.

În timpul filmărilor, căpitanul Santos împreună cu alți funcționari ne strecurau continuu afirmații de genul: „Când vei ajunge acasă...” și „fă-ți freza ca soția ta să vadă ce bine arăți”, pentru a ne insufla, cu subtilitate, un sentiment de speranță. La început i-am crezut. După ce mă întorceam în celulă, mă așezam pe pat și începeam să visez cu ochii deschiși la eliberare sau chiar la tentativa unei evadări. Îmi imaginam totul în amănunt: cum pușcașii marini aterizează pe acoperiș... sau cum înot eu însumi prin apele portului din Havana pentru a mă agăța de cablul de remorcare al unei nave oarecare. Câteva zile bune am căzut și am rămas prins în această capcană, la fel de letală ca dependența de droguri.

În cele din urmă, într-una din zilele sau nopțile acelea, după o altă repriză epuizantă de visare cu ochii deschiși, mi-am dat seama că nu fac altceva decât să-mi irosesc timpul și energia. Cerându-I iertare lui Dumnezeu, mi-am făcut obiceiul de a mă

plimba vreo 3 kilometri zilnic prin celulă, timp în care cântam și recitam cu voce tare texte din Biblie.

Pasajele recitate au reprezentat o mare binecuvântare și m-au întărit într-un mod deosebit. De exemplu, recitând „*Pot totul în Hristos care mă întărește*” (Filipeni 4.13), ridicam o sabie imaginară și loveam ușa cu ea. Mânuiam, cu alte cuvinte, sabia Duhului, Cuvântul plin de putere al lui Dumnezeu. Ah, cât mi-am dorit în acele momente să fi memorat mai multe pasaje din Scripturi! „*Strâng cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta*”, scria David într-unul din psalmii săi. Noi, cei din lumea liberă, avem nevoie să-l strângem acolo din cel puțin două motive: pentru întărirea noastră lăuntrică în momentele în care nu avem Scriptura la dispoziție, dar și în vederea sosirii unor vremuri în care s-ar putea să nu mai avem acces la Biblie.

Cât de foame îmi era după lectură! Am citit o mulțime de înscricțiuni de pe ziduri. Unele dintre ele aparțineau lui Walter Clark, un american pe care l-am întâlnit mai târziu în închisoare. Primise o condamnare de doi ani pentru că pătrunsese în spațiul aerian al Cubei din cauza unor defecțiuni la aparatul cu care zbura. El și cu colegul său, Bob Bennett, fuseseră forțați de o escortă de MIG-uri să aterizeze pe teritoriul cubanez. Walter, închis anterior în celula 37, scrisese pe pereți câteva cuvinte de dragoste, cu gândul la soția și la copiii săi.

Într-o bună zi, nădăjduind să mă convertească la un „creștinism-marxist” (ceea ce nu există), căpitanul Santos mi-a dat să citesc o carte scrisă de un preot columbian, Padre Camilo Torres. Acesta, puternic dezamăgit de ceea ce în ochii lui era o lipsă de atitudine din partea bisericii instituționale, predica ideea de „iubește-ți aproapele” ca pe un concept pur social. Or, această evanghelie socială, oricât de frumos ar fi îmbrăcată într-un vocabular „spiritual”, nu are nici un sorț de izbândă atât timp cât lasă deoparte dragostea mântuitoare și plină de putere a lui Isus Hristos.

Transformarea supranaturală a duhului unui om prin puterea și harul lui Dumnezeu trebuie să stea în centrul preocupărilor și să domine orice activitate socială. Altfel, tot efortul își pierde suportul, îndepărtându-se rapid de scopul propus. Sămânța marxismului, plantată în mintea și inima lui Torres în timpul anilor de studiu, a crescut și a rodit continuu până la moartea lui. Pedro Torres a murit după ce a ajuns să susțină asasinatul ca metodă de convingere și a organizat bande de teroriști în toate provinciile țării. În ultimele capitole ale scrierilor sale șarpele și-a descoperit în sfârșit urâtenia, relevându-și adevăratul chip. Învățătura lui nu a avut în vedere o simplă schimbare de natură economică sau socială, ci a fost o emanație a urii, având ca țintă prigoana și moartea.

Totuși, am găsit un giuvaer nesperat în această carte! Din cauza vederii slabe îmi acopeream unul dintre ochi cu mâna, pentru a mă putea concentra mai bine cu celălalt. În felul acesta, ținând paginile cărții spre lumina galbenă a becului, am descoperit un pasaj din Scripturi, Romani 8.35-39:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: ‘Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.’ Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Ce festin am avut! Torres folosise pasajul biblic ca pe o chemare la război și ucidere, dar Duhul Sfânt m-a făcut să mă

bucur de el din perspectiva corectă – aceea a dragostei lui Hristos, biruitoare în orice situație.

Slăbit, din nou nebărbierit, îmbrăcat cu haine ponosite, rupt complet de orice formă de comunicare verbală cu cei care mă iubeau, am lăsat ca aceste cuvinte divine să curgă prin mine. Mi-au adus o adâncă mângâiere. Capitolul 8 din Romani, un capitol plin de putere, a fost scris de apostolul Pavel în închisoare: „*Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos? ... necazul... strâmtorarea?*”

În fiecare zi căpitanul mă întreba plin de nerăbdare ce părere am despre carte. Se dusese el însuși la librărie pentru a o cumpăra, nădăjduind să mă câștige de partea sa. I-am spus ce bucurie imensă mi-a adus cartea! Am trecut prin ea o dată, apoi am citit pasajul din Romani de vreo șapte-opt ori pe zi și l-am memorat. Chiar și după aceea deschideam doar cartea și mângâiam hârtia plin de recunoștință pentru darul pe care mi-l făcuse Dumnezeu. Atunci numai am început să înțeleg un crâmpeli din foamea creștinilor din țările comuniste după Cuvântului lui Dumnezeu și felul în care chiar și un mic paragraf dintr-un verset poate sluji unui om, fie el credincios sau necredincios.

Ca răspuns la multele cereri venite de la Washington și de la diferiți membri ai Congresului american, cât și de la alte persoane cu influență, am fost dus la un spital de boli canceroase din Havana pentru a mi se face analize și radiografii. Căpitanul a folosit această ocazie ca pe un pretext pentru a-mi prezenta serviciile medicale „gratuite” din Cuba.

Am aflat mai târziu că orice articol cumpărat în Cuba – chiar și o simplă pereche de papuci subțiri, făcuți de mântuială – costă enorm în comparație cu venitul cetățenilor cubanezi. Am început astfel să înțeleg că nimic nu este de fapt gratuit. Acești oameni săraci plăteau din greu pentru tot ce aveau nevoie. Toate medicamentele necesare tratamentului prescris în urma investigațiilor gratuite trebuiau cumpărate. Chiar și cele mai ieftine vitamine costau cât salariul mediu pe o zi de muncă.

Când am ajuns la spital, am așteptat în mașină alături de gardian, în timp ce căpitanul s-a dus să pună la punct ceea ce Mel și cu mine ne amintim ca fiind „incidentul mango”. Îi spuseseam o dată lui Santos că, din câte auzisem, din cauza exportului cubanezii nu se pot bucura de propriile lor producții de mango. Aflasem că, în timpul unei vizite în Havana, soția lui Bob Bennett fusese nevoită să plătească pentru fructele de mango pe care le cumpăraseră o sumă aproape egală cu salariul pe două zile al unui muncitor cubanez.

Căpitanul s-a întors după un timp la mașina Lada, varianta rusească a Fiatului, în care îl așteptam. Mi-a pus mâna pe umăr și m-a forțat practic să merg foarte încet pe trotuar. Purtam cu toții haine civile și de aceea nu înțelegeam de ce trebuie să mergem atât de încet. Pe neașteptate, din clădire a ieșit o femeie și s-a îndreptat spre noi. Avea în mână o plasă de rafie cu șase sau șapte fructe coapte de mango.

„Începe să devină interesant”, mi-am spus. „Ja să văd ce le-a mai copt mintea de data aceasta!”

Femeia înainta cu precauție. Când era aproape să treacă pe lângă noi, pentru o clipă am fost gata să cred că totul este de fapt autentic. Dar chiar în acea clipă, căpitanul Santos, marele erou dramatic, nu a putut rezista ispitei de a concura pentru un Oscar. Ținându-și încă mâna pe umărul meu, m-a răsucit ușor, dar ferm, pentru a-mi îndrepta privirea spre plasa care tocmai ajunsese în dreptul nostru și a exclamat cu pretinsă uimire: „Uau! Ia te uită la fructele acelea!”

„Frumos, căpitane. Tocmai m-ai convins că bănuielile mele erau îndreptățite”, mi-am spus amuzat.

Gardianul care ne însoțea a „observat” și el cu voce tare fructele din sacoșa femeii. Oricum, acele mango au fost singurele pe care le-am putut vedea în timpul celor câteva vizite cu scop propagandistic făcute în Havana.

După un timp oarecare, și eu, și Mel am fost surprinși când am fost serviți, fiecare în celula lui, cu fructe... de mango! La

rândul lor, gardienii erau atât de uimiți de tratamentul acesta, încât au deschis viziera ușii de la celula mea și m-au întrebat dacă-mi place. Am aflat după aceea că au avut aceeași atitudine și față de Mel. Am realizat astfel că liderii comuniști sunt atât de captivați de „aroma” înșelăciunii pe care o propagă, încât nu se străduiesc să-i manipuleze doar pe oameni, ci își exersează abilitățile și față de fructele de mango.

Nu numai fructele erau greu de găsit; majoritatea articolelor necesare vieții erau raționalizate. Cartela de rație este o realitate a prezentului în Cuba și o dovadă dureroasă a stării precare a economiei. Mulți consideră că Statele Unite sunt de vină pentru sărăcia Cubei din cauza embargoului impus acestei țări. În realitate însă, sistemul comunist este cel care împovărează poporul. De exemplu, în anii '60, Fidel Castro, „specialistul în economie”, a risipit milioane de pesos în niște experimente pe cât de lipsite de sens, pe atât de dezastruoase în ce privește rezultatele.

Proiectul importului de iepuri a falimentat odată cu moartea tuturor iepurilor importați, care nu au suportat căldura tropicală.

Proiectul porcilor – au fost aduși porci din nord, care, pentru a supraviețui, fiind obișnuiți cu un tip de climă mai rece, au trebuit ținuti în incinte speciale, dotate cu aer condiționat. Instalațiile de aer condiționat s-au stricat și porcii au murit.

Castro s-a încăpățânat să cultive arbori de cafea într-un semicerc în jurul Havanei chiar și după ce un recunoscut specialist britanic îi spusese că este un proiect fără sorți de izbândă. Toți arborii au murit.

Proiectul broaștelor și apoi proiectul crocodililor au avut aceleași rezultate.

În cele din urmă, văzând cum milioane de ruble-pesos se duc pe apa sâmbetei, rușii și-au plasat specialiști în fiecare departament al guvernului. Situația tristă din țară reiese însă și din caricaturile cu iz politic care au început să apară în mod misterios pe pereții clădirilor din capitală, în timpul trecerilor

noastre prin oraș. De exemplu, am văzut o caricatură în care era înfățișat un cal căzut la pământ în fața unei căruțe încărcate peste măsură. Textul spunea: „nu ne mai apăsați; suntem deja la pământ”.

Suferința și durerea sunt realități atât de vii în țările comuniste, încât dau naștere la zeci de anecdote. Mi s-a părut întotdeauna uimitor faptul că aceste anecdote, născute în urma unor dureri incredibile, au puterea de a genera o veselie autentică a auditoriului. Printre altele, în Cuba circulă o astfel de glumă pe seama lui Fidel Castro, glumă ce reflectă cu multă acuratețe starea economiei:

Fidel a vrut să-și întărească forțele de securitate și prin urmare l-a angajat pe Sherlock Holmes, faimosul detectiv englez, în funcția de consilier în probleme de securitate. Timp de câteva săptămâni Sherlock l-a însoțit pe Fidel în timpul călătoriilor acestuia cu jeepul, fără să scoată nici un cuvânt.

„Sherlock, uite care-i treaba”, i s-a adresat Fidel la un moment dat, „știu că ești un tip cu renume și multe realizări, dar mie se pare că nu-mi ești de nici un ajutor. De ce nu-mi dai niște sfaturi, niște sugestii?”

Sherlock și-a îndreptat degetul spre etajul zece al unui bloc. „Îl vezi pe bărbatul acela cu cămașă nouă de culoare roșie? Nu are chiloți pe el”, a rostit el cu un aer deștept.

Castro și-a trimis imediat oamenii din G-2. Aceștia l-au lipit pe bietul om de perete și i-au dat pantalonii jos. Într-adevăr, nu avea nici urmă de chiloți pe el.

„Îmi pare rău, Sherlock” și-a cerut Fidel iertare. „Recunosc acum că tot ce se spune despre tine este adevărat. Meriți, într-adevăr, fiecare cent pe care ți-l plătesc. Spune-mi însă cum ți-ai dat seama? Este de necrezut că poți să ajungi să cunoști astfel de detalii.”

Sherlock a zâmbit: „Ei bine, este un lucru destul de simplu, dragul meu Fidel, pentru că vezi tu, potrivit regulamentului raționalizării, cetățenii tăi nu pot primi decât o cămașă nouă sau o

pereche de chiloți noi pe an. L-am văzut pe omul acela că avea o cămașă nouă și am știut imediat că n-are cum să poarte și chiloți”.

După etapa acestor „excursii” prin Havana, a urmat o perioadă de așteptare. Am stat în celulele noastre separate timp de aproximativ două luni. Atunci când lucrurile pe care le considerăm normale și ca fiind de drept ale noastre ne lipsesc, ele devin obiectul unei tânjiri intense pentru ochii și sufletul nostru. Gândiți-vă, de exemplu, la culori. Când vedeam flori de-a lungul drumului pe care mergeam cu mașina, îmi țineam respirația și sorbeam cu nesăț din roșul și rozul pline de viață care-mi întâmpinau privirea hulpavă. Le priveam fiecare secundă posibilă pentru a putea să mi le amintesc mai târziu. În celula în care trăiam nu exista nici o culoare.

O dată m-am cățarat deasupra ușii sprijinindu-mi vârful picioarelor în îmbinarea dintre două cărămizi și am găsit câteva insecte zburătoare moarte într-o mică crăpătură de sub bec. Le-am ținut apoi aripile subțiri, fragile și aproape transparente în lumină, uitându-mă la frumusețea verdelui și a rozului cu care erau colorate. Respirația mea le-a suflat din mână, trimițându-le pe podea. Am coborât și am îngenunchiat pentru a le găsi. Fără ochelari însă și cu lumina sărăcăcioasă din celulă n-am avut, evident, nici un succes.

Mă întrebam cât va mai dura tot acest chin și când – sau dacă – îi voi mai revedea vreodată pe Ofelia și pe copiii. Deși am simțit întotdeauna prezența Domnului, așteptarea ajunsese să mi se pară fără sfârșit, astfel că nu mai aveam nici o speranță.

Siguranța internă

Zilele și nopțile lungi și fierbinți ale lui iulie și august s-au scurs, parcă cu încetineala unui melc. Într-o zi, în timp ce mă plimbam prin celulă făcând exercițiile zilnice pe care mi le propusesem, m-am oprit și am lovit patul cu prosopul, amintindu-mi de felul în care Ilie despărțise apele Iordanului cu mantaua sa.

„La fel va face Dumnezeu și pentru mine într-o bună zi”, am pretins cu voce tare.

Încrezător că, atunci când va crede de cuviință, Domnul va despărți aceste uși de oțel, m-am liniștit și m-am urcat pe pervazul ferestrei pentru a răspândi firimituri de pâine pentru păsărele. Ca răspuns, ele m-au încurajat cu cântecele lor de laudă. O păsărică maronie cu ciocul portocaliu și-a făcut loc prin deschizătura ferestrei, răsucindu-și capul într-o parte pentru a se uita la mine. Mi-am amintit atunci de o întâmplare petrecută pe când mă aflam la Gulf Coast Bible College din Houston, Texas. Ceasul meu deșteptător se stricase, așa că L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să mă trezesc a doua zi la ora șase dimineața. Dimineața devreme, un ciocănit repetat m-a făcut să mă scol din somnul adânc în care eram cufundat. M-am dat jos din pat și am zărit pe pervazul ferestrei o vrabie care bătea cu ciocul în geam. Era ora șase fix.

Deși accesele frecvente de dizenterie îmi cauzau o permanentă stare de slăbiciune, am continuat să fac turul celulei. Știam când

era duminică, pentru că gardienii intonau în apropierea clădirii cântece și imnuri la adresa lui Fidel, Che, Camilo și a altor dumnezei de-ai lor. Ceasuri întregi cântau, recitau poezii și declamau lozinci.

În timp ce ne era împărțit laptele zilnic, încercam să intru în vorbă cu gardienii. Amuzându-se, cel mai tânăr dintre ei mi-a spus într-o zi: „De ce tot vorbești despre Dumnezeuul ăsta? Fidel Castro este dumnezeul nostru”. Un altul, care îmi aducea mâncarea în fiecare zi, se oprea de fiecare dată în fața ușii, preț de câteva secunde. Eu îi zâmbeam și îi spuneam: „Isus să te binecuvânteze”. Îmi zâmbea fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Într-o zi a intrat să-mi aducă mâncarea exact când căpitanul Santos era în celulă. Fiind prins cu interogatoriul la care eram supus, nu i-am mai putut da scurta binecuvântare, ca de obicei. Câteva minute mai târziu, gardianul s-a întors și, uitându-se prin vizieră, m-a întrebat făcând abstracție de căpitan:

„Hei! Cum de astăzi nu mi-ai mai urat binecuvântarea lui Isus?”

Cu o figură siderată Santos s-a repezit la ușă, dar gardianul dispăruse.

Pentru a-mi învinge plictiseala mi-am prelungit plimbarea la aproape cinci kilometri pe zi. Pășeam înainte și înapoi și recitam cu voce tare toate Numele lui Isus pe care mi le puteam aminti: „Emanuel (Dumnezeu este cu noi), Mântuitor, Stăpân, Împărat, Domn, Stâncă...”. Conceptul spiritual de Stâncă, atribuit lui Isus, a fost cel care mi-a hrănit sufletul în cea mai mare măsură și mi-a dat puterea de a rezista. Nu mai aveam nici posesiuni materiale, nici familie și, categoric, nu mă bucuram în acele împrejurări nici de prețuirea semenilor mei; în schimb, aveam permanent lângă mine Stâncă. Și învățam zi de zi să stau pe această Stâncă.

Numele închisorii în care mă aflam și care era folosită pentru interogatorii era acela de „Siguranța Internă”. Ironia situației mă

făcea să râd, pentru că în inima mea înmugureau semințele unei credințe noi. Creșteam sufletește prin harul Său, iar Dumnezeu clădea în mine un sentiment de siguranță lăuntrică mai puternic decât oricând înainte.

Dedesubt, la parter, căpitanul încă se străduia să distrugă această siguranță. Eforturile lui de a-mi nimici credința în Dumnezeu erau neobosite. Dar, cu cât meditam mai mult la Stâncă – și la dragostea Sa jertfitoare – cu atât mai dificil era pentru Santos să-și folosească tehnicile lui de distrugere. Putea să cioplească fără probleme din „religiozitatea exterioară” a lui Tom White, dar nu putea cu nici un chip să atingă Piatra din capul unghiului – pe Isus cel viu din interior.

În celulă am avut mult timp la dispoziție pentru a reflecta la filozofia anti-Dumnezeu care a pătruns în fiecare colțișor al societății lui Castro. De aici, din această filozofie vine suferința Bisericii din Cuba. „Religia” marxistă propagată sistematic de autorități nu a servit doar la persecutarea Bisericii; ea o roade cu lăcomie și din interior, asemenea unui cancer.

În Cuba slujește o nouă generație de pastori, care îi aduc osanale lui Marx, Lenin și Castro ca și cum aceștia ar fi adevărați Mesia. Lenin a spus: „Trebuie să distrugem religia. Acesta este ABC-ul întregului materialism și, în consecință, al marxismului”. Situația existentă la această oră în Cuba ilustrează perfect afirmația pe care Soljenițan a făcut-o încă din anul 1972: „O biserică condusă de atei este un spectacol pe care omul nu l-a experimentat niciodată de-a lungul celor 2000 de ani de creștinism care s-au scurs până acum”.

Monsenior Zacchi, nuntial papal din Cuba, a afirmat că tinerii de religie catolică trebuie să devină membri ai Organizației Tinerilor Comuniști pentru că și credincioșii catolici au dreptul să se implice în politică. Unii preoți l-au contrazis cu tristețe, în discuții private.

Reverendul Sergio Arce, conducătorul Seminarului „Union” din Mantanzas, și-a lăsat să-i crească o barbă impresionantă în onoarea lui Castro – Castro, incendiatorul de Biblii⁸. Printre altele, Arce a mai afirmat de curând: „Marx a fost un ateu în gândire, dar nu și în inima lui. Mult prea mulți creștini nu sunt atei în gândire, dar sunt atei în inima lor.”

La prima vedere, aceste cuvinte par să încerce să-l descrie pe Marx ca pe o persoană bună, sensibilă, care s-a preocupat de îmbunătățirea condițiilor de viață a celor săraci. În același timp, creștinul este descris ca un egoist, un materialist lacom, care iubeste numai cu vorba. Cea mai mare parte a occidentului așa-zis creștin, subjugată de o naivitate ciudată, este captivă acestei comparații eronate și continuă să tacă. Prin această propagandă, vesticii sunt prezentați ca niște „criminali economici”. Dar adevărații creștini iubesc cu adevărat, dăruiesc, ajută și se sacrifică, urmând exemplul lui Hristos.

Știm bine ce-I stăpânea inima lui Hristos. Care a fost exemplul lăsat de Marx? Ce se poate spune despre el? A fost cu adevărat acel economist umanitar, plin de bunătate?

Marx economistul a fost același cu Marx poetul. Poezia și gândirea lui economică se întrepătrund. În poezia pe care a intitulat-o „Human Pride” (Mândria umană), el meditează la impactul pe care speră ca proiectele sale să îl aibă asupra lumii. Din păcate, profeția lui poetică se împlinește cu adevărat pe măsură ce economia țărilor marxiste este prădată și distrusă.

Mândria umană

*”Cu dispreț îmi voi arunca mânușa
Drept în fața lumii,*

⁸ Citat din Janice Barfield, *You Can Fly* (Poți să zbori) – (Grand Rapids: Zondervan, 1981), p. 119 - n. ed.

*Ca să văd prăbușirea acestui uriaș pitic,
A cărui cădere nu-mi va înăbuși în flăcărarea.*

*Apoi voi pribegi asemenea unui Dumnezeu biruitor
Printre ruinele lumii
Și dând cuvintelor mele o forță activă,
Mă voi simți deopotrivă cu Creatorul.”*

De ce se pretinde Marx egal cu Creatorul? Ce are a face aceasta cu economia? În poezia intitulată „The Player” (Jucătorul), Marx scrie:

*Vaporii iadului se ridică și-mi umplu creierul
Până când nebunia mă cuprinde și inima-mi este complet
schimbată
Vezi această sabie?
Prințul întunericului
Mi-a vândut-o.*

În poezia „The Pale Maiden” (Fecioara palidă), el afirmă:

*Astfel că am ratat cerul,
O știu prea bine
Sufletul meu, loial odată lui Dumnezeu,
Este destinat iadului.*

Într-o scrisoare datând din 31 martie 1854, Edgar, propriul său fiu, i se adresează numindu-l „dragul meu diavol”⁹. Sunt oare teoriile economice ale lui Marx – care pot părea atractive săracilor

⁹ Mai multe informații referitoare la această față întunecată, mai puțin cunoscută a vieții lui Marx, reflectată în corespondența, poeziile și alte scrieri ale sale, pot fi găsite în cartea *Was Karl Marx a Satanist?* (tradusă în românește sub titlul „A fost Karl Marx Satanist?”) de Richard Wurmbrand - n.ed.

acestei lumi – doar niște travestiuri în „îngeri de lumină”? Nu cumva, în realitate ele deschid cutia Pandorei spre robie economică, morală și spirituală? Nu întruchipează preoții marxiști din G-2 – Antonio Santos, maiorul Alvarez și alții – tiparul real al personajului creat de aceste teorii: nicidecum mântuitori binevoitori, care sar în ajutorul săracilor, ci persecutori ateï și plini de răutate, batjocoritori ai lui Dumnezeu, nimicitori violenți ai vieții și eticii creștine? De ce oare este prezentă din belșug persecuția religioasă în toate țările ale căror guverne se declară a fi marxiste?

Opresiunea comunistă se poate vedea cu ușurință nu doar în domeniul economic și politic, ci în însăși esența vieții cubaneze. Suspiciunea și frica sunt arme folosite pentru a-i controla pe oameni.

Știind că despărțirea de familie este o rană vie pentru mine, anchetatorii și gardienii foloseau continuu numele soției și al copiilor pentru a mă ispiti și a mă face să sufăr. Cu timpul, agonia produsă de tacticile lor a devenit de nesuportat, chinându-mi și zdrobindu-mi sufletul în fiecare zi.

„Oh, Doamne! Nu mai pot duce această... această durere... Este prea puternică. Ajută-mă cumva!” mă plângeam eu într-una din zile. În minte îmi stăruia amintirea lui Daniel, cu părul lui blond, jucându-se și stropind vesel în cada din baie. O vedeam pe Dorothy bătând din palme și intonând cântecelele ei preferate. Apoi am revăzut-o pe Ofelia – cât de mult îi duceam dorul – care era nevoită să le poarte singură de grijă.

În timp ce mă răsuceam de pe o parte pe alta în patul meu tare, am fost surprins de un gând care mi-a străbătut dintr-o dată mintea frământată:

„Tom... amintește-ți de sutaș!”

Gândul a răsunat atât de limpede în mintea mea, de parcă mi l-ar fi șoptit cineva. M-am ridicat șocat pe marginea patului. „Ce are asta de-a face cu problema mea?” am șoptit. „Sutașul?”

”Tom, amintește-ți de sutaș. Gândește-te la situația lui”, a răsunat din nou porunca în mintea mea.

M-am dus cu gândul la capitolul șapte din Luca, unde Isus Și-a exprimat uimirea în fața credinței sutașului. Militarul roman a fost prima persoană care a crezut că Isus poate să rezolve o problemă la distanță, fără să fie neapărat prezent la fața locului. Pe măsură ce am început să înțeleg acest lucru, un zâmbet timid mi-a încolțit pe chip.

„Atunci Tu, Isuse, Te poți duce în Duhul, chiar *acum*, de aici din celula aceasta din Havana până în casa mea din Glendale, California. Poți să îmi mângâi soția și copiii. Poți fi cu ei chiar în acest moment. Oh, slavă lui Dumnezeu! Mergi chiar acum, Isuse!”

Era o lecție simplă... o bucățică de carne pentru un creștin micuț obișnuit cu laptele duhovnicesc, care rareori Îl punea pe Domnul la încercare. Dar această „carne” s-a dovedit a fi o unealtă de creștere a credinței. A fost extraordinar. Dumnezeu mi-o dăduse mie, special pentru problema mea, învelită într-un ambalaj foarte personal. În perioada următoare au continuat să mă frământeze sentimente de tristețe și dor după familie, dar nu am mai simțit niciodată acel chin agonizant prin care trecusem înainte. Când Satan încerca să mă rănească, îmi îndreptam sabia imaginară spre el și-i spuneam cu voce tare: „Amintește-ți de sutaș!”

Încurajat de această experiență, am început să repet versete biblice, să cânt mai multe imnuri și să recit psalmi. Cu cât mă apropiam mai mult de Isus, cu atât deveneam mai conștient de problemele și de slăbiciunile mele. În timpul pe care îl petreceam în rugăciune și post împreună cu Domnul meu au început să iasă la suprafață o mulțime de realități spirituale care necesitau îndreptare și pe care, de obicei, le ascundeam foarte ușor în aglomerația vieții cotidiene. Celula mea devenise o „chilie a rugăciunii”.

Am aflat în acea perioadă că Isus, Creatorul meu, este cel mai mare psihiatru care a trăit vreodată, pentru că El nu doar

rezolvă problemele cu care ne confruntăm, ci le „dizolvă” în sângele Lui. Vedeam cu ochii sufletului o cruce aurită deasupra fiecărei probleme pe care o conștientizăm și această vizualizare mă ajuta să-mi amintesc că slăbiciunile și neputințele mele nu mă mai pot stăpâni și nici chinui. Am început să mă simt liber, curat, spălat, proaspăt.

Am căpătat chiar și o nouă înțelegere a profetiei referitoare la Isus din Maleahi 3.2: „...*El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului*”. Am zâmbit văzând lângă pat o bucățiță de săpun alb. Liber. Curat. Isus și-a spălat copilașul.

Prea adesea m-am agitat în toate direcțiile, fără să acord importanță unui „timp al curățirii”, al spălării. M-am mulțumit să dau câte o raită săptămânală prin biserică, de regulă duminica, în același fel în care trecem în fugă pe la o „spălătorie de mașini”. Din fericire, într-un final, Isus m-a încolțit punându-mă în situația unei „audiențe captive” și mi-a „administrat” o curățire profundă a inimii.

Am fost copleșit de bucurie descoperind că Lui încă Îi păsa de mine. Mă chinuisem noapți de-a rândul, zvârcolindu-mă în pat și rugându-mă: „O, Doamne, Te rog, nu mă tăia din vița Ta!” Îmi aminteam că mlădița care nu rodește este amenințată cu tăierea. Aș fi putut rodi mai mult pentru El. Eram oare o mlădiță deja tăiată? În acele zile și noapți, lucrarea Lui dulce și plină de iubire față de mine m-a încurajat mult. Domnul încă mă iubea. Lui încă Îi păsa de mine. Încă îmi purta de grijă.

În decembrie 1978 participam la o întâlnire de rugăciune împreună cu câțiva prieteni creștini. Unul dintre cei care erau la curent cu activitățile mele a sugerat să ne rugăm cu întreg grupul pentru mine și pentru lucrarea mea misionară. După încheierea acelei întâlniri, o femeie mi-a destăinuit ce-i dezvăluise Domnul în timpul rugăciunii.

„În timp ce mă rugam pentru tine, te-am văzut prăbușindu-te pe o autostradă într-un obiect care semăna cu un tanc. Să nu-ți fie,

însă, teamă, pentru că îngerii stăteau la dreapta și la stânga ta! Nimeni și nimic nu-ți poate face vreun rău.”

Uluit, am bolborosit ceva ce semăna a cuvânt de mulțumire pentru informația pe care mi-o dăduse, întrebându-mă mirat ce soi de profeție o mai fi și aceasta, dacă într-adevăr era o profeție. În cartea Faptelor, un bărbat numit Agab a prezis întemnițarea lui Pavel în termeni asemănători. Dar asta se întâmpla în vremea apostolilor, nu? Mai mult, eu foloseam un avion. Ce putea fi acel obiect asemenea unui tanc?

Șezând acolo, singur în celulă și gândindu-mă la spusele acelei femei, mi-am amintit de momentul în care avionul nostru a lovit mașina de gunoi. Cu aripile rupte și cu fuzelajul prăbușit pe șosea, avionul arăta într-adevăr ca un tanc! Iar pe trupurile noastre nu se putea zări nici o zgârietură. „Nimeni și nimic nu-ți poate face vreun rău. Îngerii!” Da, lui Dumnezeu nu doar că Îi pasă, El pregătește și resursele necesare. Dumnezeu a fost înaintea și în urma mea, la stânga și la dreapta mea.

Spre sfârșitul lunii august, înainte de a fi mutați într-o închisoare mai mare, căpitanul Santos mi-a acordat o întrevedere „părintească”. Asumându-și rolul unui om înțelept, trecut prin viață, m-a sfătuit să mă țin departe de politică și să rămân doar la preocupări „pur religioase”. Cuvintele lui m-au amuzat. Auzeam din gura lui aceleași sfaturi pe care mi le dăduseră și lideri ai unor confesiuni creștine sau clerici ai diferitelor biserici, care criticau în cor activitatea de introducere a Bibliilor în țări ale căror guverne se străduiau s-o anihileze. Iată că acum aveam parte de o predică identică ținută de un căpitan comunist, care mă tratase cu o atitudine rece și brutală, ca pe o insectă: „N-ar trebui să amesteci politica și Evanghelia. Ar trebui să predici Evanghelia și numai Evanghelia”.

Santos îmi mărturisise anterior că de-a lungul timpului a anchetat preoți și pastori de diferite confesiuni. Dar, mă întrebam

eu, în ce fel de politică fuseseră implicați toți aceștia? Erau oare „politicieni” care se ghidau după mottoul: „Împăratul meu este Hristos” și ale căror urme le văzusem pe zidurile închisorii? Erau „politicieni” de tipul crucii făcute din paie? Aveam să aflu în curând. Peste puțin timp urma să-i întâlnesc pe câțiva dintre acești „politicieni” – frații mei în Hristos.

În școala suferologiei

La scurt timp după această discuție, Mel și cu mine am fost transferați la o altă închisoare cu o dubă similară celor pe care le văzusem în imaginile din lagărele sovietice de muncă forțată. Afară era noapte. Alături de noi l-au urcat și pe Matt, un alt american. Am început cu toții o conversație veselă, în partea din spate a mașinii. Cuvintele ne curgeau ca într-o cascadă a bucuriei de a comunica. Dincolo de grătile după care eram noi, stăteau trei gardieni înarmați cu mitraliere (AKM-uri) rusești, încărcate cu gloanțe, tot rusești. Cred că în ochii lor păream ca niște păsărele ciripitoare prinse într-o colivie. Dar de ce, totuși, în mijlocul nopții? De ce atât de mulți gardieni? Nu eram obișnuiți cu o astfel de demonstrație de forță.

Era doar începutul educației noastre în ceea ce privește statul polițienesc. Cei care ne însoțeau erau gardieni speciali din cadrul Ministerului de Interne. Sunt de asemenea gardieni și soldați ai Miliției Naționale Revoluționare, ai Poliției Naționale Revoluționare, ai Miliției Teritoriale, plus trei armate separate aparținând Ministerului Forțelor Armate – toate create cu scopul de a ține populația țării sub un control absolut.

Am intrat pe poarta principală a închisorii „Combinado del Este”, situată undeva la est de Havana. Deși nu puteam vedea nimic prin ferestrele dubei, am auzit un zgomot asemănător zumzetului albinelor dintr-un stup: erau vocile mulțimii de deținuți

închiși acolo. După cum am aflat mai târziu, erau în număr de șapte mii! Am fost duși în clădirea cu numărul trei și băgați într-o celulă de tranziție. Celulele erau suprapopulate. Într-a noastră dormeau pe podeaua de ciment douăzeci și opt de „launcheros”. Fuseseră condamnați la patru ani de închisoare pentru că încercaseră să părăsească ilegal Cuba, pe mare, folosindu-se de anvelope, bărci sau plute.

Unul dintre ei mi-a povestit cum fiica lui în vârstă de doar cinci ani îi stătuse în poală de-a lungul celor patruzeci de mile pe care reușise să le parcurgă pe o anvelopă de mașină, spre Key West. Navele de patrulare cubaneze nu se mulțumeau doar să iasă din apele naționale, ci înaintau până aproape de granița Statelor Unite, căutând să-i pescuiască pe conaționali care încercau să fugă. Mel, Matt și cu mine am primit singurul pat disponibil. Se simțeau onorați de faptul că eram acolo, printre ei.

M-am așezat pe bancheta-pat și i-am privit cu interes. Înțelegând că vorbesc spaniola, deținuții s-au strâns în jurul meu, dornici să comunice. Erau slăbiți din cauza înfometării, nebărbieriți, cu ochii adânciți în orbite, cu dinți lipsă și haine zdrențuite (cei care aveau haine). Paradisul lor tropical nu mai era decât un iad pe pământ. Ce puteam să le spun eu?

„Mi-ar plăcea să evadăm împreună! am exclamat eu cu multă convingere. Cât de departe ne aflăm de plajă?”

„Plaja se află la vreo cinci kilometri spre nord”, mi-a răspuns amuzat unul dintre ei.

„Totuși, chiar dacă ați reuși să evadați, există ceva de care n-ați putea scăpa niciodată. Știți ce? Voi înșivă, problemele voastre și felul vostru rău de a fi. Cunosoc însă pe Cineva care mi-a dăruit libertatea adevărată, deplină.” Am făcut apoi o pauză, pentru a da timp cuvintelor să-și facă mai bine efectul.

Se uitau la mine cu priviri întrebătoare. Un bărbat mai în vârstă și-a mângâiat obrazul păros, străduindu-se să înțeleagă tâlcul cuvintelor mele.

„Isus Hristos! El m-a eliberat”, am continuat. El îmi ia în permanență poverile și gunoiul care încearcă să mă doboare.”

Nu am citit pe fața niciunuia dintre ei dispreț sau vreun aer batjocoritor. Mulți lăcrimau. S-au strâns și mai aproape de bancheta pe care ședeam. Arătau ca niște peștișori care veneau la suprafața apei gata să apuce cu nesaț hrana. Unii nu mai erau decât niște schelete ambulante.

M-am dat jos din pat și m-am dus între ei. M-am bătut cu pumnul în piept pentru a da mai multă greutate cuvintelor pe care le rosteam: „Sunt la fel de liber acum, când stau cu voi aici, ca și cum aș fi în Miami Beach. Libertatea pe care o dă Isus nu vă poate fi luată niciodată, de nimeni”. Dădeau semne că încep să se înviioreze.

„Cunoști Biblia? a întrebat unul dintre ei. Spune-ne câteva cuvinte din Biblie”, mi-a cerut altul.

M-am simțit stânjenit. Doamne, de ce nu am memorat mai multă Scriptură? Am început cu Fericirile: „*Ferice de cei săraci în duh... Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați...*”

I-am învățat și un cântec pe care Ofelia îl învățase în Costa Rica: „Numele lui Isus este dulce; El îmi aduce pace și bucurie”. La început au cântat cu timiditate, apoi din ce în ce mai tare. Unii chiar au bătut din palme.

Cel mai slab dintre deținuți era un tânăr de optsprezece ani. El venea des lângă mine și mă ruga: „Spune-mi mai multe. Tot ce am în cap este doar această otravă pe care mi-au administrat-o de când eram copil”. Mi-a spus apoi și despre ce otravă era vorba: marxismul, materialismul dialectic, ateismul. I-am recitat în limba spaniolă Psalmul 23 și alte pasaje din Biblie în care se vorbește despre dragostea lui Dumnezeu. I-am explicat lui și celorlalți cât de ușor este să stea de vorbă cu Dumnezeu.

„Dumnezeu este prezent chiar acum, împreună cu noi, în această cameră. Nu ai nevoie să folosești cuvinte speciale. Îi poți

vorbi cu aceeași simplitate cu care îi vorbești unui prieten. Fiul Său, Isus, are grijă ca vorbele tale să ajungă direct la El. De ce? Pentru că te iubește!”

Am văzut cum realmente îl năpădește bucuria. I-am dăruit apoi micul meu dejun – laptele praf chinezesc – ceea ce nu reprezenta un sacrificiu prea mare pentru mine, fiind în schimb de mare valoare pentru el.

În noaptea următoare am fost martori ai decesului câtorva bărbați din celulele alăturate, din cauza astmului și slăbiciunii. Ore întregi tovarășii lor de celulă strigaseră după ajutor, fără nici un rezultat însă. În cele din urmă trupurile le-au fost scoase fără nici un fel de ceremonie. Potrivit teoriilor lui Marx, oamenii sunt doar materie, așa că nu merita să se facă prea mare tevdură, nu-i așa?

Ne-au ras capetele, ne-au pus să completăm niște formulare, ne-au luat amprentele și ne-au dat uniforme de pușcăriași. După trei luni petrecute în Cuba în regim de anchetă, eram băgați acum la închisoare conform procedurilor legale. Cu toate acestea, nu văzuserăm la față nici un avocat, nu avuseserăm parte de nici un proces legal, nu primiserăm nici o înștiințare oficială. Mi-am amintit atunci că Santos izbucnise în răs când i-am amintit de existența unor legi internaționale. „Aceasta-i Cuba mi-a retezat-o el cu trufie. CUBA! Noi suntem legea. *Noi* nu ne supunem nici unei legi internaționale.”

Am fost transferați din clădirea trei în clădirea unu, astfel că i-am părăsit pe „launcheros”. Aveam să-i întâlnesc însă din nou, mai târziu, din păcate în circumstanțe tragice.

În spatele închisorii am văzut fabrica în care se produceau oțelul și elementele de beton prefabricat folosite la construirea unor noi închisori. Munca este prestată de deținuți, dând astfel viață unui sistem infernal, cu o funcționare perpetuă: mulți sclavi pentru a construi mai multe închisori, în care să fie strânși și mai

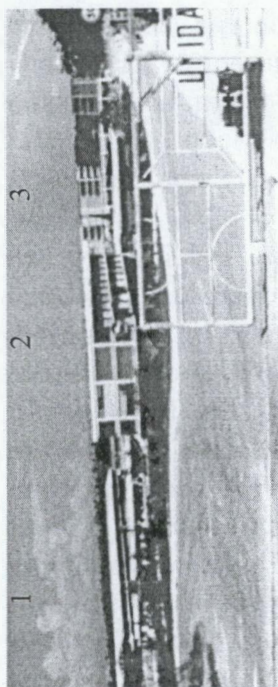
mulți sclavi. Pe dealurile din jur se zărea un imens complex de clădiri aparținând închisorii. În fiecare dimineață și seară, în fața clădirii noastre – care purta numărul unu – se formau șiruri lungi de oameni obosiți care mergeau apoi spre fabrică asemenea unui uriaș miriapod cenușiu. Picioarele lor nenumărate păseau într-un ritm de o uniformitate aproape hipnotică.

Am fost „cazați” în aripa internațională a clădirii, unde am găsit americani, francezi, africani, olandezi, columbieni și britanici. Unii dintre aceștia erau deținuți de drept comun, alții fuseseră arestați chiar pe ambarcațiunile sau avioanele în care se aflau. Nu puțini se aflau în închisoare pentru că-și făcuseră auzite opiniile care difereau de cele ale conducătorilor statului.

La început am fost uimit de curățenia și, în general, de aspectul plăcut al închisorii, cu terenurile de baschet, cu centrul de vizite și cu spitalul din incinta ei. Poate că sistemul avea totuși anumite înclinații mai umane. Aceasta însă era doar ceea ce se vedea în afară. Înăuntru era o veritabilă crescătorie de gândaci. Deasupra noastră sute de șobolani uriași alergau nestingheriți înăuntru și în afara clădirilor.

În zona în care fuseserăm noi amplasați se găseau câteva sute de suferinzi de boli venerice, despre care mi-au spus chiar deținuții care erau medici. În ciuda acestei realități, conform raportului Organizației Mondiale a Sănătății, Cuba număra doar treizeci și șase de astfel de cazuri. Oficialii creduli din alte țări salutau succesul lui Fidel și marile lui realizări în plan medical, fără însă ca vreo persoană să întrebe de unde a obținut OMS-ul datele raportate. Ministrul Sănătății din Cuba este totodată și ministrul Educației, și ministrul Culturii, și Comandantul Șef al Armatei - Fidel Castro.

În lunile care au urmat am înțeles tot mai clar că închisoarea „Combinado del Estate” era o „închisoare de protocol”. Toate delegațiile de străini interesați să vadă cum este organizat sistemul

Combinado del Este Prison

1. Fabrica de beton unde prizonierii lucreau pentru a se putea construi alte închisori
2. Sediul conducerii închisorii
3. Două dintre blocurile cu celule. Americanii au petrecut același timp în ambele clădiri

Această fotografie oficială a lui Tom White a fost obținută de la închisoare cu câteva luni înainte de eliberarea sa

penitenciarelor cubaneze sunt plimbate în autobuze, pe un circuit prestabilit, pe aleile complexului. Vizitatorii puteau să vadă cum deținuții îmbrăcați în costume de sport joacă baschet. Tuturor deținuților politici și celor care sunt cunoscuți ca rebeli gata să vorbească ce și când nu trebuie li se interzice deplasarea prin afara clădirilor atât timp cât durează marele spectacol propagandistic al autobuzelor cu delegați. O dată vizitatorii plecați, dispare și spectacolul baschetbalistic.

Într-o zi au adus în vizită pe palierul nostru o femeie-reporter, dar ni s-a interzis să-i adresăm vreun cuvânt. Cu câteva ore înaintea sosirii ei, spațiul în care ne aflam a fost stropit cu o mare cantitate de insecticid contra gândacilor. Soljenițan povestește o anecdotă ce are ca subiect o astfel de vizită efectuată de Eleanor Roosevelt într-o închisoare-model din Uniunea Sovietică. Circumstanțele și înșelăciunea erau identice.

Printr-un studiu atent, comuniștii și-au dat seama că cei mai mulți oameni din Vest chiar doresc să creadă minciunile lor. Confruntarea cu lucrurile negative creează o stare de disconfort, în timp ce îmbrățișarea unei imagini pozitive oferă, din contră, o stare de confort și liniște. Din acest motiv vizitatorii s-au grăbit să îmbrățișeze și să accepte falsul cosmetizat, conceput cu grijă, cu artă și cu multă îndrăzneală. Proverbul care spune că „Nu-i poți păcăli pe toți oamenii întotdeauna” se aplică locuitorilor insulei nu și vizitatorilor. Delegațiile religioase și grupurile de studiu care trec prin Cuba primesc o versiune mai amplă și mult îmbunătățită a „incidentului mango” care ne fusese administrat nouă.

În prima zi pe care am petrecut-o în noua închisoare alături de americanii de acolo, l-am cunoscut pe Glenn Akam. Avionul lui Glenn se prăbușise în Cuba în urmă cu doi ani. M-au trecut fiori de bucurie când am văzut că deținea ceva literatură creștină și am început să citesc cu nesaț, ținând textul aproape de ochi. Când voi reuși oare să obțin o nouă pereche de ochelari? Literatura

creștină găsită asupra cubanezilor era confiscată imediat, dar nouă, străinilor, ni s-a permis pentru o perioadă să citim cât voiam. În timp ce mă desfătam citind acele broșuri și tractate evanghelice, am realizat încă o dată ce înseamnă să nu ai la dispoziție această hrană a sufletului.

Am aflat apoi că la etajul patru se aflau niște cubanezi creștini și niște deținuți politici. Într-o dimineață i-am auzit cântând. Treizeci sau patruzeci de voci bărbătești au penetrat dintr-odată atmosfera sordidă a închisorii. Cântau despre victorie, dragoste, nădejde – cântau despre Isus! Instantaneu mi-am dorit să fiu între ei, la etajul al patrulea. Frații mei erau acolo. Ei erau acum familia mea; în plus auzisem că era și un pastor acolo printre ei.

Mel și cu mine comunicaserăm prin golul din casa scărilor cu Everett Jackson, un american care era închis sus, alături de unii dintre ei. „Hei, peregrinilor, tipii de aici de sus vor să vă întâlnească”, a strigat Everett înspre noi. Ne-am mirat că știau de noi. Păreau să știe totul cu privire la zborurile și la literatura noastră.

În dorința mea nestăvilă de a ajunge la ei, am găsit un lift care urca mâncarea la diferitele etaje, iar la coborâre aducea jos gunoiul care se strângea la fiecare palier. Am pășit pe platforma lui, încercând să-mi țin echilibrul și să nu alunec pe grăsimea și mizeria de pe platformă. Deținuții care se ocupau cu încărcatul și descărcatul liftului au închis ușa cu gratii fără să mă vadă ascuns, în genunchi, în spatele bidoanelor cu mâncare. Liftul a pornit smucindu-se și a început să urce scârțâind; în cele din urmă s-a oprit la etajul patru.

„Hei, uite-l pe american!” a exclamat unul dintre deținuții de acolo în timp ce mă ajuta să ies. Toată treaba legată de lift era făcută de cei închiși.

„Repede, vino aici.”

M-am lipit de zid, iar el s-a uitat rapid, de jur împrejur, după gardieni.

„Să nu mai urci niciodată în felul acesta!” mi-a spus el cu un aer îngrijorat.

„De ce nu?” i-am replicat eu.

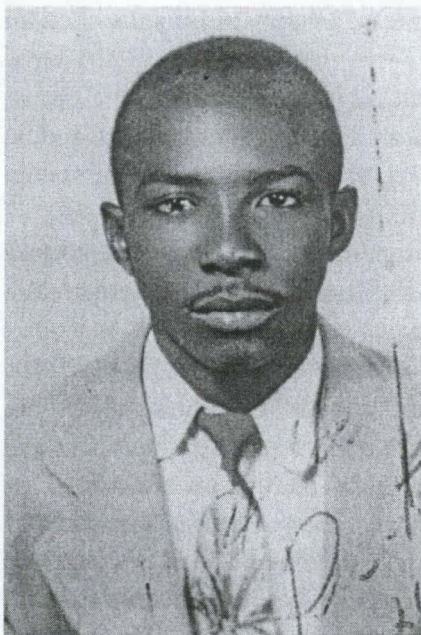
„Cablul liftului s-a rupt de două ori până acum. Puteai fi deja mort! Când va fi să ne mai vizitezi, va trebui să găsim o altă cale de a te aduce.”

Mi-am întors capul și m-am uitat după liftul care cobora scârțâind în golul adânc al puțului. „Știi unde este celula pastorului Noble?” l-am întrebat.

Toți cei de față au zâmbit cu prietenie: Lara, Tony, Luis, Leon... de aproape douăzeci de ani erau toți împreună cu Noble în închisoare. Da, bineînțeles că știau unde se află.

Pe holuri erau întotdeauna gardieni, dar cu ajutorul unor semnale anume făcute cu mâna, în tăcere totală și cu sprijinul unor deținuți plasați în puncte-cheie, am reușit să mă duc oriunde am vrut. Mă rugam când treceam pe lângă câte un punct de control; în final însă am reușit să-l găesc pe fratele meu – un bărbat scund, dar musculos, negru, cu un zâmbet ca strălucirea soarelui: Reverendul Noble Alexander. Acesta fusese închis pentru că predicase în Matanzas despre păcatul originar. Comuniștii s-au simțit ofensați de acea predică, declarând că mesajul implicit este că ei înșiși sunt păcătoși.

Noble era un pastor neobișnuit. Mâinile lui erau ca oțelul și degetele groase ca ale unui muncitor, dar putea să confecționeze din cearcaful de pat o cămașă cu cusături atât de fine, încât erau aproape invizibile. Pe spate avea cicatrici lăsate de fărâme de gloanțe și de beton. Într-o zi, pe când se afla în închisoarea „La Cabana” și mai mulți deținuți erau strânși într-un cerc, rugându-se, gardienii au tras cu armele în spațiul din centrul cercului pentru a-i face să se oprească și să îi împraștie. Cei mai mulți dintre credincioși au rămas pe loc și au continuat să cânte și să se roage, în timp ce așchiile fierbinți care săreau în toate părțile le intrau în carne.

În stânga, Nobel Alexander înainte de a fi arestat, în 1962

Un desen realizat în decembrie 1975, care a fost obținut pentru familia lui. El încă este tot în închisoare (în 1981)

„Din când în când, câte unul dintre noi se ridica din cerc și o lua la fugă, mi-a povestit Noble râzând, dar apoi se întorcea. Atunci s-au pus cu bătaia pe noi; și ne-au bătut, nu s-au jucat.” A zâmbit de parcă ar fi spus o glumă bună unui prieten. Și totuși, nu era o glumă, ci... o bucurie foarte personală. Spatele lui Noble era rănit, dar duhul lui era neatins. Dăruia în mod curent jumătate din mâncarea pe care o primea celor mai în vârstă sau mai slăbiți dintre deținuți.

„De ce ni se spune peregrini și cum de toată lumea a aflat de literatura pe care am răspândit-o?” l-am întrebat pe Noble într-o bună zi.

„Păi au ajuns și aici broșurile voastre, mi-a explicat el râzând vesel. „În prima săptămână din iunie câteva exemplare au fost introduse în închisoare și le-am citit cu toții.”

Dar prima săptămână din iunie fusese la doar câteva zile după accidentul nostru din Manzanillo! Literatura noastră fusese aruncată în zona provinciei Camaguey, adică la peste trei sute de kilometri distanță față de închisoare! Dacă au putut fi strecurate într-o închisoare aflată la o distanță atât de mare, atunci cu siguranță nu fusese nici o problemă să ajungă în casele din localitățile peste care aruncaserăm broșurile. Da, ne găseam în Cuba pentru a afla multe lucruri. Și aveam să cunoaștem și mai multe. Ne aflam în școala lui Dumnezeu.

Noble m-a învățat multe lucruri, nu doar prin cuvinte, ci prin exemplul său de sacrificiu împletit cu bucurie. De-a lungul celor optsprezece ani petrecuți în închisoare, el însuși, alături de alți creștini, s-a înscris în școala bogată în învățatură și plină de răsplătiri binecuvântate a „suferologiei”. Toți aceștia au experimentat adevărul cuvintelor scrise de apostolul Pavel în Filipeni 3.10: „*părtașia suferințelor Lui*”.

„Suferologia”, martirajul, durerea și persecuția creștinilor sunt cursuri care nu se predau niciodată în școlile teologice. Dumnezeu

Însuși este profesorul titular al acestor cursuri și ne invită cu bunătațe să participăm la ele, fără a ne forța însă vreodată. Atunci când refuzăm și fugim de acest curs, pierdem o comuniune neprețuită în schimbul unor înlocuitori ieftini și confortabili.

Prin sistemele de comunicare specifice închisorilor și în urma cercetărilor întreprinse de guvernul de la Washington, reprezentanții Statelor Unite din Havana au aflat că eram închiși la „Combinado del Este”. S-a cerut atunci guvernului cubanez să ni se permită să primim vizite.

În luna septembrie am primit vizita părinților mei, cărora li s-a îngăduit să rămână timp de trei ore alături de mine. Bănuind că am nevoie, dar fără să știe, mama mi-a adus ochelari. Duhul Sfânt Și-a dovedit din nou atotcunoașterea și puterea. Ofelia și copiii erau bine. Soția mea rămânea aceeași ființă liniștită, calmă și plină de încredere în Domnul. Am început să fim vizitați, o dată pe lună, de oficiali ai Statelor Unite. Vizitele durau câte douăzeci de minute. În felul acesta veștile despre noi s-au răspândit în afara închisorii și a Cubei. Oamenii știau acum despre noi. Fuseseră înaintate mai mult de o sută de memorii referitoare la situația noastră către Departamentul de Stat cubanez.

Contrarevoluționar pentru Hristos

Pe 25 octombrie am fost duși, în sfârșit, la proces. Aceasta se întâmpla la cinci luni după aterizarea noastră forțată. În cadrul sistemului juridic din Cuba, preocuparea față de respectarea termenelor este aproape inexistentă. Legea stipulează, de exemplu, că procesul trebuie să aibă loc undeva înainte de scurgerea a 180 de zile de detenție! Am întâlnit americani și sute de cubanezi care și-au așteptat ani de zile procesul.

Am fost urcați într-o altă dubă a închisorii, tot de proveniență rusească, duși în Havana și escortați până în sala de judecată. Amintirea momentelor de slăbiciune prin care trecusem în studioul de televiziune nu-mi dădea pace. Mă aflam acum înaintea unui alt test, de aceeași natură. Poate un creștin să trăiască prin credință și totuși să „simtă” frica? Paul Toumier scria: „O viață aventuroasă nu este una lipsită de îngrijorare, ci din contră, este o viață dusă în experiența fricii din diferite motive, pe care însă o trăim în ciuda tuturor temerilor noastre”¹⁰.

Voi reuși să trec testul? Stând acolo, pe o bancă lungă, undeva în partea din față a sălii, am simțit cum mi se scurge toată vloga din trup. Cu toate acestea m-am hotărât ca, indiferent de consecințe, să rostesc cu toată îndrăzneala cuvintele pe care Dumnezeu mi le va inspira la momentul hotărât.

¹⁰ Citat din Janice Barfield, *You Can Fly* (Grand Rapids: Zondervan, 1981), pag. 119 - n.ed.

Avocata noastră, pe care nu o întâlniserăm niciodată, s-a îndreptat spre căpitanul Santos și, cu un gest afectuos, i-a îndreptat cravata și gulerul de la haină.

„Antonio! Ce faci? Arăți tare bine!” l-a salutat ea cu familiaritate.

Un gardian ținea un AKM îndreptat spre spatele nostru. Și totuși nu eram prea tulburat de toate aceste circumstanțe. Mulți dintre prietenii mei creștini din România, Bulgaria și Rusia îmi descrieseră scene asemănătoare. Procesele nu erau decât niște farse regizate dinainte de către organele poliției politice.

În sfârșit, cei cinci judecători îmbrăcați în robe negre au intrat în sală. Ne-am așezat și avocatul nostru și-a prezentat apărarea, care a constatat în patru întrebări adresate fiecăruia dintre noi: „Câți ani ai? Ești căsătorit? Ai copii? Ce ocupație ai?” Aceasta a fost toată apărarea noastră! Apoi s-a ridicat căpitanul Santos, pentru a-și expune poziția lui, în calitate de anchetator. A început prin a scoate din buzunar, cu un gest teatral, hârtiile și documentele mele găsite în avion. Stătea undeva în fața noastră, ușor lateral stânga și afișa o atitudine indiferentă față de noi. Și-a început expunerea, întorcându-se din când în când cu gesturi teatrale înspre locul în care ne aflam.

„Iată-l aici, implicat cu totul de-a lungul ultimilor șapte ani, cu scopul de a ne penetra spațiul aerian”, a declamat el pe un ton ridicat. Nici o mențiune a numelui lui Hristos și nici o referire la religie. Susținea sus și tare că zburasem deasupra Cubei în calitate de „contrarevoluționari”.

„Anul 1973... călătorie pe mare... mii de broșuri...” declama continuu pe un ton teatral. Chipul gardianului care ne ținea pistolul mitralieră în spate era traversat de o succesiune interminabilă de expresii de uimire. Pentru el procesul era un adevărat spectacol, la care avea șansa extraordinară de a participa și de a-i vedea pe americanii care „amenințau stabilitatea și siguranța statului”.

Am căpătat convingerea că Santos nu era nicidecum unul dintre actori, ci însuși regizorul procesului. El era cel care mânuia cu abilitate sceptorul ideologic înaintea auditoriului. Curtea era doar un accesoriu. Judecătorii erau decorul necesar în piesa lui. El era generalul, preotul, avangarda sfintei credințe marxiste.

Santos nu a făcut deloc economie de timp în expunerea sa. Pe parcurs, doi dintre cei cinci judecători chiar au adormit. Doar unul, cel din mijloc, părea că urmărește cu atenție ce se întâmplă. A venit momentul în care procurorul a dorit să ne pună câteva întrebări. Eu am fost chemat primul. M-am ridicat și am rămas în picioare, înaintea lui, cu traducătorul în dreapta mea. Pe acesta l-am neglijat în cea mai mare parte a timpului, schimbând formulele oficiale de început direct cu reprezentantul acușării, în limba spaniolă.

„Literatura pe care am răspândit-o nu reprezenta o încercare de a răsturna guvernul cubanez, ci era doar o prezentare a vieții de după moarte”, am rostit cu voce tare.

„De unde știi că există viață după moarte?” a insistat el pe un ton batjocoritor.

„Nu o putem vedea, dar putem să credem în ea; într-o bună zi toți ne vom confrunta cu realitatea ei în mod direct și personal. L-am privit direct în ochi și am adăugat: „Chiar și dumneata!”

Și-a ridicat ochelarii pe nas și a rostit din nou cu ton batjocoritor: „Nu realizați că voi doi sunteți singurii fanatici din această sală care credeți astfel de lucruri?”

„Nu-i chiar așa”, i-am răspuns. „Sunt mii de ființe în această încăpere care cred aceleași lucruri ca și noi.”

Cu un aer de surpriză amuzată procurorul s-a rotit ca pentru a-i observa pe acei mii de martori pe care îi invocasem.

„Mii de sfinți și îngeri sunt în această cameră; Dumnezeu este prezent aici. Sunt mulți martori de față”, am insistat eu.

Avocata noastră părea neliniștită și tristă. Începuse să-și privească oja de pe unghii, neîndrăznind să-și ridice ochii. Îmi părea sincer rău pentru ea.

„Ce este un sfânt? N-am văzut niciodată vreunul,” a continuat procurorul să întrebe plin de sarcasm, sperând să mă prindă pe picior greșit. „Tocmai îl privești pe unul dintre ei.”

A rămas literalmente cu gura căscată și s-a lăsat fără replică pe spătarul scaunului.

„Vezi dumneata, i-am explicat eu, Biblia îl numește sfânt pe cel care și-a pus încrederea în Isus Hristos.”

În timp ce-i răspundeam la întrebări, am observat că ținea în mână o broșură. Părea să fie una dintre cele pe care le aruncaserăm noi din avion. Niciunul dintre judecători nu avea vreun exemplar și nici avocata noastră. M-am gândit că poate se găsește măcar o fărâma de dreptate în această procedură de mucava, și m-am apropiat ușor de el, cu dorința de a-mi da seama care erau probele pe care-și bazau acuzarea.

Într-adevăr, era una dintre broșurile noastre, dar fusese micșorată prin fotografiere. Se putea vedea doar imaginea de pe copertă și se putea citi titlul. În restul textului cuvintele erau mult prea mici pentru a fi distinse. M-am simțit recunoscător că de data aceasta puteam beneficia de ajutorul conferit de ochelari. Se pare că acest sistem ateu era atât de înfricoșat de cuvintele lui Dumnezeu, în care ei susțin că nu cred, încât nu au vrut să pună la dispoziția celor implicați în proces nici măcar singura dovadă a „crimei” noastre, așa cum era ea.

„Ce fel de zboruri ați efectuat în Vietnam?” l-a întrebat procurorul pe Mel.

„Am fost pilot de încercări pe elicopter”, a răspuns el prin intermediul translatorului.

„Dar noi am aflat că ai fost pilot instructor și i-ai antrenat pe alții să lupte în război și să ucidă”, a replicat Santos cu un aer triumfător.

Am sărit indignat de pe bancă:

„Asta-i o minciună. El nu a fost niciodată pregătit să ucidă!”

am strigat eu furios, dar am fost silit să mă așez imediat la locul meu.

Mel mi-a spus mai târziu că titulatura de „Pilot instructor” a fost introdusă dintr-o eroare în dreptul numelui său, în computerul Pentagonului. Se străduise ulterior să obțină corectarea acestei greșeli, dar în zadar. Cum fusese însă posibil ca un tribunal comunist din Havana să afle că Mel figura ca „Instructor Pilot” într-un computer al Pentagonului? A fost un gând care mi-a făcut părul măciucă.

„De ce ai întreprins acest zbor deasupra Cubei? Ai fost plătit pentru această misiune?” a întrebat Santos pe un ton furios.

„Dumnezeu m-a trimis în această călătorie.” a venit răspunsul calm din partea lui Mel.

„Dumnezeu?” a rostit sarcastic procurorul. La rândul lui, căpitanul Santos i-a replicat disprețuitor lui Mel: „Și tu ești un fanatic, nu?”

În minutele care au urmat, procurorul de serviciu a proferat isteric acuzații referitoare la agresiunea din Vietnam și din Chile, apoi și-a îndreptat firul spre activitățile CIA. După ce acest simulacru de proces a luat sfârșit, am părăsit încăperea; în așteptarea verdictului ne întrebam dacă exista vreo persoană care să știe cu adevărat de ce eram acuzați.

Ed Beffel, din cadrul Departamentului de Stat al SUA, a fost prezent în sala de judecată și și-a luat notițe despre tot ce s-a întâmplat. Nu am știut că se află acolo și, oricum, nici nu ni s-ar fi permis să-i vorbim. Ed i-a spus mai târziu lui Mel că acel proces i-a amintit de „Procesul Maimuțelor al lui Scope”¹¹ prin faptul că

¹¹ „The Scopes Trial,” (Procesul Scopes) - un proces cu oarecare faimă ce a avut loc în Statele Unite în anul 1925, proces cauzat de o lege care interzicea predarea în școlile subvenționate de stat din Tennessee a oricărei teorii care neagă istoria creației divine, așa cum este aceasta relatată în Biblie. Protagonistul acestui eveniment juridic a fost un profesor, pe nume John T. Scopes, de unde a rămas și numele procesului - n. tr.

se dorea a fi un proces de natură legală, care implica însă probleme de credință și de diferențe în ce privește opiniile religioase.

Procurorul a cerut la început o pedeapsă de la trei la doisprezece ani, potrivit legii 1262 din Codul de Apărare Socială din anul 1974. Codul Penal aflat în vigoare condamnă producerea și chiar și simpla posesiune a materialelor de propagandă „împotriva ordinii sociale, a solidarității internaționale sau a statului revoluționar” și condamnă acest delict cu privire de libertate de la trei la doisprezece ani. Cu alte cuvinte, dacă ceea ce scrii sau spui diferă de felul în care interpretează agenții G-2 legile, ai toate șansele să mergi la închisoare.

O altă secțiune a Codului conține următoarea prevedere: diseminarea „informațiilor false sau a unor preziceri malițioase, care pot stârni o stare de alarmă sau de nemulțumire în sânul populației” se pedepsește cu privarea de libertate de la unu până la patru ani sau de la șase la cincisprezece ani dacă răspândirea informațiilor are loc prin mass-media. Așadar, potrivit legilor lor, chiar și dacă mistificau intențiile noastre și mesajul literaturii creștine pe care o răspândiserăm, maximum de pedeapsă pe care o puteam primi era de cincisprezece ani.

Ni s-au dat douăzeci și patru! În condamnarea la care ne-au supus, și de care am fost anunțați printr-o notiță primită ceva mai târziu la închisoare, judecătorii au hotărât să aplice legea 425 din anul 1959 care se referea la activități contrarevoluționare. Pedepsele mergeau de la douăzeci de ani de închisoare până la execuție. Așadar noi am fost condamnați la douăzeci de ani pentru „activitate contrarevoluționară”, plus încă patru ani pentru intrare ilegală pe teritoriul țării! Deși traversarea a fost legală, accidentul nostru nefericit pe coastele Cubei a fost un act ilegal, potrivit legii lor!

Stăteam în biroul închisorii, aflat la parterul clădirii, și ne uitam pe documentele oficiale ale procesului. Mai multe pagini erau pline doar cu acuzațiile care ni se aduceau. Două decade și

jumătate de închisoare? M-am simțit onorat. Mă va ține oare Dumnezeu atât de mult într-o școală atât de măreață? Ne-am întors apoi sus, la etaj, și le-am împărțășit noutățile prietenilor noștri creștini. Ne-au îmbrățășat și ne-au tratat ca pe niște persoane de mare însemnătate.

După un timp am primit la închisoare vizita lui Wayne Smith, cel care reprezenta interesele Statelor Unite în Cuba. El ne-a spus că dosarul nostru depășise competențele tuturor instanțelor legale și ajunsese pe masa Consiliului de Miniștri. Acesta era de fapt grupul alcătuit din Fidel Castro, fratele său, Raul, și alți doi trei „yesmeni”.

„Consiliul m-a informat că sunteți ținuți în Cuba din cauza unor circumstanțe extraordinare”, ne-a spus Wayne.

Termenul acesta nu ne-a surprins. În timpul pe care-l petrecuserăm deja în închisoare avuseserăm ocazia să cunoaștem mulți alți deținuți închiși din cauza aceluiași „circumstanțe”. Extraordinarul devenise ordinar. Legile din Cuba nu sunt decât o parte a minciunii și a manipulării generale la care se pretează autoritățile. În realitate, aparatul G-2 face legea după cum dorește. Potrivit noii Constituții cubaneze, intrată în vigoare în anul 1976, ar fi trebuit să fim judecați în cel mult douăzeci de zile de la arestarea noastră. Potrivit convențiilor internaționale, la care aderase și Cuba, cei reținuți nu pot fi supuși în timpul detenției niciunui tip de „tratament degradant”. Gândindu-mă la acest principiu, în minte îmi revenea automat ziua în care fusesem băgat într-un recipient de colectare a urinei, având capul acoperit în întregime de cagula pe care mi-o puneau ori de câte ori mă duceau dintr-un loc în altul.

În acest punct, unii pot obiecta că totuși Constituția cubaneză garantează libertatea religioasă. La un studiu mai atent însă, otrava poate fi depistată în multe „buzunare” ale legii fundamentale. De exemplu, în articolul 61 se află una dintre cele mai opresive

prevederi: „Niciuna dintre libertățile care le sunt recunoscute cetățenilor nu poate fi exersată contrar a ceea ce este exprimat în Constituție și lege, sau contrar existenței și obiectivelor statului socialist, sau contrar hotărârii poporului cubanez de a construi socialismul și comunismul”.

Cu alte cuvinte, marxiștii spun: „Voi, creștinii, ar trebui să realizați un ulei care să se amestece cu apa noastră”. Unii pastori marxiști și unii creștini liberali încearcă să facă acest lucru, schimbând untdelemnul ungerii Duhului Sfânt cu cel al filozofiei materialiste, cu „ungerea” discuției golite de conținut.

Articolul 54 din Constituție, cel care legitimează libertatea religioasă, este prefațat de următoarea afirmație: „Statul socialist... își bazează activitatea și își educă poporul în spiritul științific, materialist al universului”. De aici și dialogul meu ciudat cu procurorul asupra subiectului vieții de după moarte. Chiar și acesta era pentru el doar un teren de bătălie politică.

Așadar ne-am întors la „Combinado” pentru a ne bucura de „biblioteca orală” din închisoare. Ca odinioară în istoria antică, sau printre grupurile de oameni analfabeți, atunci când literatura tipărită nu este disponibilă, experiența umană, mărturia personală și amintirile devin o sursă extrem de bogată de informație și de învățătură. Rudolfo Campos, care se afla în închisoare de zece ani, mi-a povestit aventura lui incredibilă a întoarcerii în Cuba cu barca, în timpul nopții. Își adusese cu el o bicicletă pe care a mers apoi până în Havana pentru a-și lua logodnica. A fost prins și a petrecut mulți ani în lagăre de muncă forțată și în diferite închisori.

Ce s-ar putea spune despre lipsa alimentelor? Într-una din zile, în lagărul numit „Taco-Taco”, pe când lucrau la tăierea trestiei de zahăr, un taur s-a rățăcit și a ajuns printre deținuții care lucrau. Aceștia l-au tăiat rapid în bucăți, după care au dus în barăci bucățile de carne, ascunzându-le în îmbrăcăminte. Oasele le-au îngropat.

Când plantau trestie de zahăr, deținuții mâncau rădăcinile răsadurilor înainte de a le băga în pământ. Ulterior, autoritățile

lagărului erau cuprinse de furie când vedeau parcelele largi de trestie galbenă, uscată, traversând câmpurile altminteri verzi.

În Polonia și în România circulau multe anecdote pe seama cozilor interminabile din magazinele de pâine și de carne. Cuba are și ea anecdote „alimentare”: Fidel Castro și-a trimis un agent în Miami pentru a vedea cum mănâncă americanii. Acesta a locuit timp de o săptămână într-un hotel scump, după care a revenit în Havana.

„Ai avut dreptate, tovarășe Comandant,” a raportat el plin de bucurie. „Situția este teribilă acolo! Am intrat în cel mai bun restaurant al lor și am comandat o porție de terci. Nu au avut nici un strop să mă servească. Am întrebat-o pe chelneriță dacă au carne de vită rusească expirată. Nici măcar o bucată. ‘Ei bine, dar măcar puțin supă veche de mazăre?’ Nu, nici un strop. Înfuriat peste măsură, am întrebat-o exasperat: ‘Bine, dar ceva de mâncare aveți totuși pe aici?’ Arătându-mi meniul, chelnerița mi-a indicat homar, cotlet de porc și pui. Nu mi-a venit să cred! I-am spus atunci: ‘Măi, oameni buni, voi sunteți rămași în urmă! În Cuba noi mâncam astfel de lucruri acum douăzeci de ani!’”

Cantități uriașe de homar și alte articole de lux ca acesta sunt strânse în vase de pescuit sovieto-cubaneze și trimise apoi în afara țării, fără să ajungă vreodată pe vreun loc din insulă, cu excepția hotelurilor în care sunt cazați turiști străini. Cele mai bune fructe de grapefruit sau de mango sunt exportate în Canada.

Printre alții, am făcut cunoștință într-o zi cu un bărbat în vârstă, cu părul alb ca zăpada, cu numele de Andres Vargas Gomez. Acesta era un nepot al lui Maximo Gomez, cunoscutul patriot cubanez. Andres citea cartea lui Thomas à Kempis, *Imitatio Cristi* (Imitându-L pe Hristos). Judecător și scriitor el însuși, era în închisoare de mai mult de douăzeci de ani. Andres avea acum 65 de ani, un singur rinichi, suferea de astm și o mulțime de alte probleme de sănătate. Cu toate acestea, ori de câte ori mă

îmbolnăveam, îmi trimeam cele câteva ouă de care putea să facă rost.

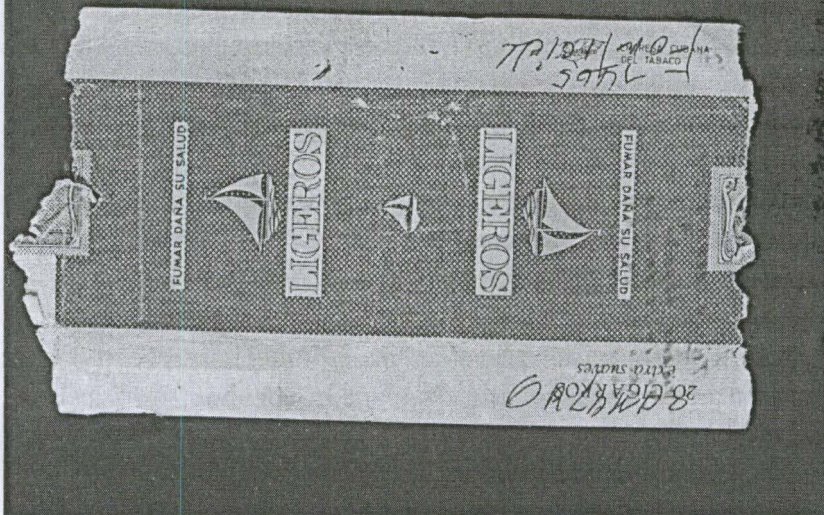
În timpul celor șaptesprezece luni pe care le-am trăit în apropierea lui nu am zărit niciodată vreo expresie de supărare sau amărăciune pe chipul său și nici nu am auzit vreo vorbă rostită cu ură sau mânie. Era un bărbat cald, sensibil, care trăiește și așteaptă. Andres avea o credință vie și personală în Hristos. Conducea serviciile catolice care se țineau, când era posibil, într-una dintre celule. Noble le conducea pe cele ale protestanților.

Serviciile se țin unul după altul. Cei mai mulți dintre cei treizeci sau patruzeci de bărbați care reușesc să se îngheșue în încăperea participă la amândouă. Iubirea lor pentru Hristos și foamea după hrană spirituală, atât de adâncă în acele circumstanțe, îi apropie pe cei mai mulți, în ciuda diferențelor doctrinare semnificative.

În multe dimineți de duminică am reușit să mă strecur și să ajung în zona în care se întâlneau. În Ioan 8.59 am observat că și Isus Se ascundea de multe ori când Se afla în mijlocul unei atmosfere ostile. Făcea acest lucru pentru a-Și putea duce la capăt lucrarea. Isus Se mai ascunde și astăzi. Hristos, Cel care trăiește în inimile creștinilor din întreaga lume, încă îi ajută pe aceștia să se ascundă atunci când situația o cere.

O dată, pe când îl ajutam pe Noble să pregătească „amvonul” – un cearșeaf întins peste o placă de lemn – unul dintre gardieni, Pedro, a venit să mă caute. Mă văzuse trecând și știa că vin aici. Cei din celulă m-au așezat rapid pe o banchetă de pe rândul de sus și m-au acoperit cu o pătură. Într-un astfel de grup numeros de șaizeci și cinci de oameni, câți locuiau în această celulă, mulți erau înaintați în vârstă, bolnavi sau paralizați și stăteau în pat toată ziua. M-am întins și eu ca un muribund, cu capul acoperit, asemenea unuia dintre aceștia.

„Bine, bine, hai spuneți unde e? Unde-i americanul?” Pedro era roșu de furie. „Știu că-i aici la voi!”

Foi cu cântări
creștine copiate
pe hârtie de
țigară cubaneză.

21
TIERRA LIBERTAD Y DIVINA.
TIERRA LIBERTAD Y DIVINA.
ES LA DE PRESTIGIO ENDE UNICA TRUO
ARABOS DE LAS NACIONES UNIDAS,
YVE DEBAMOS SI LUE.

(CORO)
TU CREES LA HISTORIA INFINITAMENTE
MAYOR EN TI SEMI, SI DEBAMOS,
A DEL UNICHO, AIT, DE DIOS !!

CUENTA LA HISTORIA DEL PASADO
QUE EN SU SEMI SACARAI
MUNO, EL SALVADOR
Y EN LOS HERMANOS OLIVARES
AHALLI, A LOS MILITARES
LA PALABRA DE DIOS.

CUANTAS TESTIGOS MEOROS
QUE SON LAS VICTAS MORALES
DE LA TRAVESIA
VICTAS MORALES DESUBIENDOS
QUE SI TRIPICAN VIDA,
NIS HALLAMOS TAMBIEN.

77/104/1974
3976
DEL TABACO
DANA

20 CIGARROS
Extra Smokes
DANA

Oamenii au început să glumească cu el pentru a-l duce cu vorba. Întregul grup al deținuților funcționa ca un organism, ca o familie, asemenea unor frați. Pedro a ieșit furios pe hol, fără să știe că-și sprijinise mâna exact pe patul pe care eram întins eu. Încă o dată Isus a ales să Se ascundă, iar eu m-am simțit important prin faptul că El m-a protejat în acest mod miraculos.

Pastorul așeza cearșeaful cu multă răbdare, aranjându-i colțurile și întinzându-l cu gesturi încărcate de iubire. În astfel de momente, mișcările lui liniștite și calme au avut pentru mine semnificația și puterea a mii de predici. Fusese, într-un târziu, ordinar de către câțiva păstori veniți în vizită la membrii altor familii. Aceștia se strânseseră cu mare repeziciune în sala mare în care erau efectuate vizitele și, ferindu-se de privirile gardienilor, s-au rugat punându-și mâinile asupra lui Noble. Acest lucru m-a făcut să-mi amintesc de ungera secretă pe care Samuel i-a administrat-o lui David, așa cum ne relatează Scriptura în 1 Samuel 16.

Participanții la serviciul nostru din celulă stăteau înșirați pe lângă pereți. „Imnurile” fuseseră redactate și multiplicare pe hârtia pachetelor de țigări, cu ajutorul unui stilou „în vârstă” de douăzeci de ani și cu cerneală făcută cu propriile mâini de deținuți, acolo în închisoare. Acele litere și rânduri de-o frumusețe unică erau adevărate lucrări de artă, veritabile scrisori de dragoste adresate lui Dumnezeu. Era scrisul de mână al lui Noble. Petrecuse sute de ore copiind textele imnurilor și ale unor poezii creștine. Evident, mai devreme sau mai târziu, toate acestea aveau să fie confiscate. Pe de altă parte însă, când cuvintele sunt săpate în inima ta, comoara îți este la loc sigur.

Deținuții au început să cânte și valuri de dragoste fierbinte și de triumf au pornit să se reverse din pieptul celor prezenți. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Stăteam în acel loc, într-un mod miraculos, într-un cerc al dragostei și al compasiunii – eram cu toții o mică lumânare în mijlocul întunericului spiritual adânc și

brutal. Mă încerca o senzație de putere și de victorie. Pe fețele și din vocile acestor oameni emana o putere vizibilă, aproape palpabilă. Le vedeam rănille făcute de *machete*¹² pe mâini. Unii dintre ei sufereau de boli de inimă, de artrită, iar alții erau chiar paralizați. Posesiunile lor materiale erau foarte puține. După sistemul de apreciere al celor mai mulți oameni din lume, se putea spune că nu aveau chiar nimic. Și totuși, ei dețineau totul!

Apoi a vorbit Noble, îmbrăcat într-o cămașă albă, curată, pe care și-o făcuse special pentru astfel de momente dintr-un cearșeaf. Cu o voce liniștită, calmă, cu nelipsitu-i zâmbet strălucitor, Noble a vorbit despre Isus – Prințul Păcii, Isus – Mântuitorul, Împăratul. Apoi ceilalți au înălțat rugăciuni, cerând ajutor și protecție pentru familiile lor și pentru țara care le era atât de dragă. Puțini au fost cei care au cerut ceva pentru ei înșiși. Cu capetele plecate se rugau... pentru lumea liberă, pentru America, pentru Europa, pentru comuniști.

Delgado și Prado, doi deținuți credincioși care sufereau de afecțiuni cardiace severe, stăteau mereu unul lângă altul. Prado, deși mai scund și destul de slăbit din cauza regimului de detenție, mă îmbrățișa, ridicându-mă pe sus de fiecare dată când mă vedea. Zâmbea și-mi spunea: „Vom merge curând împreună în Miami!” Era și el în închisoare, la fel ca mulți alții, de aproape douăzeci de ani. Amândoi primiseră, la vremea lor, scrisori de mulțumire de la președintele Truman pentru serviciul prestat în marina militară americană.

Într-o zi, în timpul slujbei noastre, s-a nimerit să fie de serviciu ca șef al palierului locotenentul Calzada. De câte ori avea ocazia, acesta se lăuda că ucisese în Angola atât femei, cât și copii – adică făcuse orice s-a dovedit a fi necesar pentru înaintarea revoluției! Ne-a luat prin surprindere, cerându-ne cu aroganță să oprim imediat

¹² Unealtă de lucru, asemănătoare cu un cutit cu lamă lungă și lată, foarte răspândită în America Centrală și de Sud. Este folosită la tăierea trestiei de zahăr, a arbuștilor și uneori chiar a lemnurilor de foc -n.tr.

serviciul religios. Unul dintre credincioși a scos la iveală o copie a publicației *Granma*, ziar comunist cubanez, și i-a arătat ce era scris pe ultima pagină. Multe secțiuni ale acestui ziar sunt concepute special pentru cititorii străini, iar textul indicat locotenentului era chiar unul de felul acesta.

„Uită-te aici, la poza acestei biserici, i-a atras atenția credinciosul. În articolul acesta scrie că cetățenii Cubei se bucură de libertate religioasă. De ce vrei să te împotrivești lucrurilor susținute în ziarul partidului?”

Acel articol era o replică dată unei scrisori trimisă de un locuitor nemulțumit din zona caraibiană, care-și manifesta îndoiala cu privire la realitatea existenței libertății religioase în Cuba.

Granma este o sursă atât de bogată de ficțiune și de minciuni, încât de-a lungul timpului s-au făcut tot felul de glume pe seama ziarului. Se spunea, de exemplu, că Napoleon, în urma dureroasei lui înfrângeri de la Waterloo, s-a întâlnit cu câțiva conducători ai lumii moderne. I s-a adresat mai întâi lui Brejnev și i-a spus:

„Dacă aș fi avut puternica ta Armată Roșie, aș fi putut să-i înfrâng pe inamici.

„Da”, i-a răspuns președintele rus, „într-adevăr, ai fi reușit.”

Napoleon s-a întors apoi spre președintele Carter și i-a spus: „Dacă aș fi avut rachetele voastre de croazieră, eu aș fi fost învingătorul de la Waterloo.” Carter l-a aprobat.

În final, Napoleon s-a întors spre Fidel Castro și, zâmbindu-i, i-a spus: „Fidel, dacă aș fi avut și eu un ziar ca *Granma*, lumea n-ar fi aflat niciodată că am pierdut bătălia de la Waterloo”.

Pentru moment, locotenentul Calzada a fost pus la colț de minciuna conducătorilor lui. Sau altfel spus, minciuna proclamată în ziarul partidului l-a prins în capcană chiar pe omul lor. S-a retras atunci, dar peste câteva săptămâni a venit din nou și a confiscat toate foile cu imnuri și toate materialele religioase pe care le-a găsit. S-au pierdut astfel sute de ore de scris de mână. Dar

Dumnezeu nu este nepăsător față de dragostea și efortul nostru. Am reușit să stau alături de Noble și, timp de câteva ore, l-am ajutat să refacă setul de copii – cuvânt cu cuvânt, rând cu rând, vers cu vers. Vechile imnuri pe care le cântasem de-a lungul a mulți ani au început să capete o semnificație nouă. Cuvintele și mesajul lor au pătruns mult mai profund în inima mea.

Oamenii se întreabă cât de mulți creștini sunt închiși în Cuba. Doar într-una dintre aripile clădirii în care eram închis am cunoscut unsprezece credincioși puternici, aparținând diferitelor confesiuni, plus încă alți patruzeci care-și mărturiseau credința alături de primii. La „Combinado del Este” existau douăzeci și patru de aripi de clădire asemănătoare celei în care mă aflu. Iar închisoarea adăpostește între zidurile ei peste șapte mii de deținuți. În Cuba se găsesc între patruzeci și cincizeci de astfel de instituții, iar totalul persoanelor deținute se învâрте undeva între trei sute de mii și patru sute cincizeci de mii de persoane, ceea ce reprezintă cam cinci procente din întreaga populație a țării. Din cauza faptului că deținuții religioși sunt amestecați cu cei de drept comun și cu cei politici este imposibil de știut numărul lor exact.

Mel și cu mine ne-am simțit ca acasă printre cubanezi. La început Mel a resimțit povara necunoașterii limbii spaniole, dar a început să ia lecții de la maiorul Montero Duque. La rândul său, Vargas Gomez m-a ajutat să-mi îmbunătățesc cunoștințele. Mel și cu mine am avut ocazia să vorbim adesea în cadrul micilor servicii care se țineau sus, iar după un timp am început să ținem propriile servicii într-o aripă internațională a clădirii. Când ne descuriau celulele pentru cincisprezece minute, la noi în celulă veneau africani din Tanzania și din Zair, columbieni, un bolivian, un jamaican și câțiva americani; împreună cântam, ne rugam și studiam Scriptura.

Glenn Akam ne ajuta copiind imnuri și citind din Biblie, iar Mel avea un scurt gând devoțional. Cu toții împărțeam câte ceva,

fiecare când ne venea rândul. Scurtele studii și discuții inspirate de Scripturi erau ca niște injecții de penicilină și adrenalină. Duhul Sfânt le folosea pentru a ne dăruii vindecare și putere. Discutam despre viața și conduita creștină, despre supunerea lui Iosif față de Dumnezeu chiar și în postura de întemnițat – despre cum și-a iubit dușmanii și a fost în stare să-i ierte pe cei ce i-au greșit.

Credeam că responsabilii închisorii nu ne dau prea multă atenție până când, într-o bună zi, locotenentul Carlos a pășit în celula noastră și a întrebat: „Ce faci, Thomas, tot cu Biblia în mână?” Însă, datorită faptului că în lumea liberă mulți creștini și persoane oficiale se interesau de sănătatea și siguranța noastră, eram de cele mai multe ori lăsați în pace. Lui Glenn i-au confiscat, la un moment dat, toate broșurile și textele religioase, dar ne-au lăsat Bibliile. Pe acestea le obținuserăm cu ceva timp în urmă, într-o perioadă de relaxare a disciplinei în închisoare, când ne fuseseră strecurate între paginile ziarelor. Cubanezii și alți deținuți nu prea se bucurau de astfel de favoruri.

Într-o zi, bolivianul care participa la studiile noastre a fost chemat afară pentru a-l întâlni pe tatăl său care venise să-l viziteze. Acesta era un comunist convins și se stabilise în Nicaragua. Locotenentul Carlos împreună cu tatăl său l-au avertizat: „Dacă vei continua să mai participi la aceste întâlniri religioase, îți vei petrece aici întreaga pedeapsă de doisprezece ani. Dacă însă te vei schimba și vei adopta o atitudine revoluționară, te-am putea scoate într-un an”.

Pentru ei, ca de altfel și pentru ceilalți comuniști, orice preocupare religioasă, inclusiv relația bolivianului nostru cu Hristos, reprezenta un pericol economico-politic. Lenin a spus: „Comunismul despărțit de ateism este un nonsens”. Politica economică a statului comunist depinde de o supunere masivă, necondiționată din partea populației. Materialismul marxist – dumnezeul ateilor – face ca masele de oameni să fie constrânse să îndeplinească planul economic

stabilit de autorități, într-o atmosferă de mușuroi de furnici, în care întreruperile cauzate de frământările spirituale trebuie să lipsească cu desăvârșire. Indivizii care alcătuiesc marea masă nu au un destin individual. Există doar un mare colectiv, irațional și impersonal. Lenin a realizat că este imposibilă conviețuirea dintre dumnezeul marxist și Dumnezeu.

Tânărul nostru frate bolivian luptase alături de Che Guevara, faimosul rebel argentinian. Familia lui s-a mutat în Cuba, iar el s-a înscris la universitate. Aici a avut ocazia să cunoască adevărul despre revoluție: magazine speciale doar pentru membrii partidului comunist și pentru turiști, plus standardul de viață mult superior de care se bucura elita ierarhică a poliției și a politicianilor, care reprezentau doar două sau trei procente din întregul partid. Observând toate aceste inegalități, a avut curajul să vorbească împotriva lor la o oră de curs. Ca urmare, i s-a dat posibilitatea să învețe că, într-o țară comunistă, egalitatea era de găsit doar între deținuți și că, în multe aspecte, în închisoare exista chiar mai multă libertate. Aici putea vorbi nestingherit. Afară, pe străzi, nu putea s-o facă.

A încetat să mai participe în mod public la întâlnirile noastre, dar a continuat să citească texte biblice și mici comentarii pe marginea lor. Mă rugam ca Dumnezeu să-l întărească în acest conflict lăuntric teribil. Ca în multe alte cazuri, familia îi devenise unul dintre dușmani. Domnul Isus a amintit de această situație în Matei 10.36: „*Omul îi va avea ca vrăjmași chiar pe cei din casa lui*”.

Cam la fel stăteau lucrurile și în cazul lui Isidro. Acesta era un cubanez tânăr, poreclit „*the midget*” (liliputanul), datorită staturii sale scunde. De câte ori mă zărea alerga spre mine, mă îmbrățișa și începea să recite rugăciunea „Tatăl nostru”, pe care încerca să o învețe în engleză.

„Hei, domnu' Religiosu', obișnuia el să mă salute, când o să ies de-aici o să merg la biserica ta.” Spatele lui Isidro era brăzdat

de cicatrici căpătate de la bățile cu cureaua de transmisie de la mașină, administrate de gardieni. Tatăl său, comunist convins, nu-l vizita niciodată.

În timpul uneia dintre plimbările regulate de pe marele platou de ciment din curte (trei ore pe săptămână), am întâlnit un alt pastor cubanez, Pedro de Armas. Acesta era președintele Adventiștilor de Ziua a Șaptea din estul Cubei. Arestarea lui a survenit în ajunul desfășurării convenției anuale a cultului. Statul nu voia cu nici un chip ca Pedro să aibă mesajul principal în cadrul acelei întâlniri, așa cum era programat, pentru că biserica pe care el o păstora creștea continuu, în ciuda opoziției.

În mod ciudat, chiar în perioada premergătoare convenției, de la fabrica de mobilă la care lucra Pedro s-au furat niște facturi și el a fost cel acuzat. Detenția lui, care a durat exact șase luni, timp în care convenția adventistă și-a ținut lucrările, a fost o experiență înspăimântătoare pentru bietul pastor. În mod oficial, în Cuba nu se mai dau condamnări din motive politice sau religioase, așa că Pedro a fost plasat în aceeași celulă cu ucigași, hoți, sifilitici și homosexuali.

În timpul plimbărilor de pe platou treceam prin fața celei sale și încercam să-i vorbesc și să-l încurajez. Avea în jur de șaiszeci de ani, un păr grizonat și ochelari cu lentile groase. Privea printre zăbrele, mereu cu zâmbetul pe buze. Vorbea repede și în șoaptă, înainte ca gardienii să apuce să se apropie. Uneori răufăcătorii cu care stătea în celulă îl tratau cu mai multă violență decât chiar gardienii. Aproape în fiecare noapte printre deținuții homosexuali se produceau omoruri din cauza relațiilor lor multiple și a disputelor dintre diferiții parteneri.

După ce a petrecut șase luni în închisoare, Pedro a fost adus înaintea judecătorilor și a primit verdictul de nevinovat. Ce sistem minunat de justiție! Desigur, eliberarea lui s-a produs în perioada imediat următoare încheierii convenției cultului. De acest gen de

„coincidențe” aveau parte credincioși din mai toate confesiunile – fie catolici, fie protestanți. Când diferite organizații religioase sau cele care militează pentru drepturile omului investigau aceste situații, responsabilii guvernamentali sau cei bisericești afirmau că în închisorile cubaneze nu există deținuți pe motive de credință. Minciuna era acoperită de faptul că toți cei închiși erau considerați, oficial, deținuți de drept comun sau erau trimiși la închisoare din cauza unor nereguli de natură civică. Așa-zisele lor acte de nesupunere civilă nu erau niciodată investigate cu prea multă atenție.

Exemple de astfel de abateri survineau foarte frecvent în contextul sărbătorilor creștine. Cetățenii cubanezi sunt siliți să-și ignore zilele sfinte de sărbătoare dacă acestea coincid cu zile de lucru sau cu sărbători patriotice. La această oră Cuba are o singură sărbătoare patriotică ce se întinde de-a lungul unei întregi săptămâni și care celebrează victoria de la Bay of Pigs. Sărbătoarea se numește *La Semana de Giron*. Prin lege, participarea la această sărbătoare are prioritate față de participarea la sărbătoarea Paștelui – săptămâna intrării triumfale, a morții și a învierii lui Hristos. Coincidența acestor date constituie un atac direct, planificat, menit să-i împiedice pe creștini în a-și onora Mântuitorul și a-și aminti de această perioadă din viața lui Hristos.

Care sunt consecințele „civile” ale acestui război spiritual? Părinții care se hotărăsc să-și țină copiii acasă pentru a celebra împreună sărbătorile religioase riscă pedeapsa cu închisoarea de la trei la nouă luni, potrivit cu două prevederi legale: articolul 247 (abuz asupra libertății religioase) și articolul 365 (fapte contrare dezvoltării normale a minorilor, fapte ce le induc acestora o atitudine de refuz a procesului de educație). Articolul 365 sună destul de inofensiv și pare chiar benefic pentru cei în cauză. Dar acest articol de lege, ca și altele asemănătoare, sunt amestecate, folosite și interpretate în așa fel încât să-i prindă pe credincioși în

tot felul de capcane. Glicerina este inofensivă, ca de altfel și nitrogenul. Turisții care vizitează țările comuniste și participă ocazional la evenimentele religioase din aceste țări, întâlnesc cele două substanțe în două recipiente separate. Creștinii care trăiesc însă în aceste țări se confruntă zilnic cu substanțele aflate în combinație și care dau naștere nitroglicerinei – un amestec exploziv.

I-am întrebat pe mulți creștini cum reușesc să evanghelizeze și să-i câștige pe oameni, în contextul confruntării cu atât de multe forme de persecuție – fie ea mai subtilă sau mai la vedere. Am descoperit astfel povestea frumoasă a femeilor din Cuba. Bărbații cubanezi care au serviciu trebuie să fie prezenți la locul de muncă sau să prezinte un certificat medical în cazul absenței, pentru a nu risca pedeapsa cu închisoarea din cauza neglijării „dreptului de a munci”. Multe femei se bucură în această situație de ceva mai multă libertate de mișcare. Se duc câte două – asemenea unor discipoli moderni – în alte provincii ale țării pentru a vizita un văr sau o mătușă, cărora le vorbesc, chiar în casele acestora, despre Domnul și despre credință.

În Cuba nu există librării creștine și nici posturi de radio sau stații de televiziune creștine. Nicăieri nu rulează filme creștine, nu se desfășoară programe de educație creștină pentru copii și nu se organizează nici tabere creștine. În Fapte 20.20 Pavel amintește de felul în care proclama el Evanghelia, mergând „*din casă în casă*”. De ce era necesar să facă acest lucru? Deoarece în acele timpuri Biserica trăia în mijlocul unei societăți aflate sub stăpânirea împăraților romani și se confrunta cu probleme asemănătoare celor cu care se confruntă și Biserica de astăzi sub comunism. Deosebirea este că răul timpurilor noastre are o amploare mai mare și este mult mai răspândit.

În Matei 10.21 se spune că părinții vor fi dați la moarte chiar de copiii lor. În Cuba, femeile creștine care se duc în vizită pentru

a mărturisi Evanghelia nu fac acest lucru în prezența copiilor, dacă nu au discutat în prealabil, în particular, cu părinții acestora. Copilul, care poartă de obicei o cravată roșie – simbol al Organizației de Pionieri – este instruit de autorități să-și anunțe profesorii sau pe responsabili CAR (Comitetul de Apărare a Revoluției) de orice întâlnire organizată sau de orice vizită suspectă primită de părinți.

Copiii care Îl acceptă pe Hristos și mărturisesc acest lucru la școală refuzând să poarte cravata roșie, sunt plasați adesea în așanumitele „pupilo potestades”. Acestea sunt niște școli-internat susținute de stat, unde copiii sunt izolați de familiile lor și educați în spiritul religiei lui Marx și a lui Lenin. Atenție, acestea nu sunt așezămintele care se puteau găsi în comunism pe vremea lui Stalin, în timpul acelor „zile negre din trecut”, ci sunt așezăminte care funcționează în prezent, în anii '80!

În continuare redau o secțiune dintr-un comunicat din cadrul Primului Congres Național al Educației și Culturii, ținut la Havana, pe 30 aprilie 1971. În această perioadă comuniștii erau extrem de îngrijorați de influența Bisericii asupra tinerilor, motiv pentru care în timpul acestui congres au conceput o politică de „atragera a copiilor”, care, din păcate, pare să dea rezultate în prezent.

„... Activitatea Bisericii, îndreptată spre facerea de prozești printre copii, cât și activismul acesteia, camuflat în organizarea a tot felul de evenimente sportive și sociale, indică faptul că străduința noastră este insuficientă și că resursele potențiale enorme ale Revoluției, care ar putea fi exploatate de organizațiile politice și de cele școlare, nu sunt utilizate... planificarea de activități extracurriculare și atenția acordată copiilor și tinerilor, cât și organizarea timpului liber și al timpului de recreere – ca politică ce trebuie urmărită – va reprezenta o soluție sigură pentru aceste probleme...”

Este evident faptul că Biserica reprezintă o problemă pentru ei. Programele de diversiune puse în practică de stat se derulează cu motoarele turate la maximum. Școlile organizează tot felul de picnicuri, de evenimente artistice, de excursii la sfârșitul săptămânii – toate acestea fiind planificate duminica. Este adevărat, în lumea liberă sunt multe activități care-i distrag pe credincioșii slabi de la închinare. Dar în Cuba acestea sunt activități oficiale ale școlii, desfășurate sub supravegherea profesoarei care stă cu catalogul în față. Este un proiect social, conceput în mod științific pentru a fura și a otrăvi mințile tinerilor.

Dacă marxism-leninismul este doar un sistem politic, de ce poartă acest război agresiv continuu împotriva lui Dumnezeu? Din cauză că el nu este un sistem al rațiunii logice și al dreptății legiferate, ci un sistem religios fanatic încărcat de ură. Constituția cubaneză afirmă, în paragraful 3 al articolului 54: „În sânul Revoluției, opoziția manifestată împotriva credinței sau a crezului religios al unei persoane este ilegală și se pedepsește prin lege.”

Am fost uimiți de lipsa Bibliilor și a cărților de cântări din Cuba, astfel că i-am întrebat pe Noble și pe ceilalți credincioși cum s-a ajuns în această situație. Am vorbit despre aceste lucruri și cu alți cubanezi cu care am reușit să intru în contact în închisoare, în diferite ocazii. Informațiile pe care le-am adunat erau similare istoriilor pe care le auzisem deja de la credincioși din România, Rusia sau Bulgaria: „Ne-am dus la tipografie cu banii pregătiți. Tipograful ne-a spus că trebuie să așteptăm până va veni un anume tip de hârtie. Am așteptat. Am sunat și ni s-a comunicat că a sosit hârtia, dar tipograful ne-a spus cu tristețe că momentan nu are timp pentru comanda noastră. Am așteptat iarăși, dar când au fost terminate celelalte comenzi se terminase și hârtia noastră, pentru că fusese folosită de altcineva”. Toate tipografiile aparțin statului și sunt conduse de „popor”, adică de Partidul Comunist, dar numai în beneficiul anumitor persoane.

Un alt simbol al limitării drepturilor creștinilor, sub conducerea lui Castro. La acest seminar - care are un trecut remarcabil - doar câtorva studenți li se permite să studieze

Multe foste școli afiliate bisericilor sunt în prezent centre de instruire unde se predă ateismul. Seminarul Baptist din Havana – *Seminario Bautista Loma de Chaple* – este una dintre puținele excepții. Acesta a primit aprobarea de a-și continua activitatea și de a-și folosi sălile spațioase de clasă, holurile și biblioteca. Aici învață însă doar șapte studenți – numărul maxim permis de guvernul cubanez.

Tot în închisoare am reușit, în sfârșit, să capăt mai multe informații despre impactul „tipografiei” noastre aeriene cu care traversaserăm Cuba. Doi prizonieri din Matanzas, care fuseseră ținuți acolo mai mulți ani, au fost transferați chiar pe palierul nostru. Matanzas se afla în apropierea traseului pe care îl urmasem în 7 decembrie 1978 împreună cu John. Oare cei doi știau ceva despre acțiunea noastră? Patru dintre frații mei cubanezi m-au ajutat să ajung până la ei. Mergând între ei cu capul plecat, pentru a nu ieși

în evidență, deoarece eram mai înalt, ne-am strecurat cu toții de-a lungul coridoarelor. Undeva, spre capătul opus al clădirii, i-am întâlnit pe cei doi și ne-am îmbrățișat cu căldură.

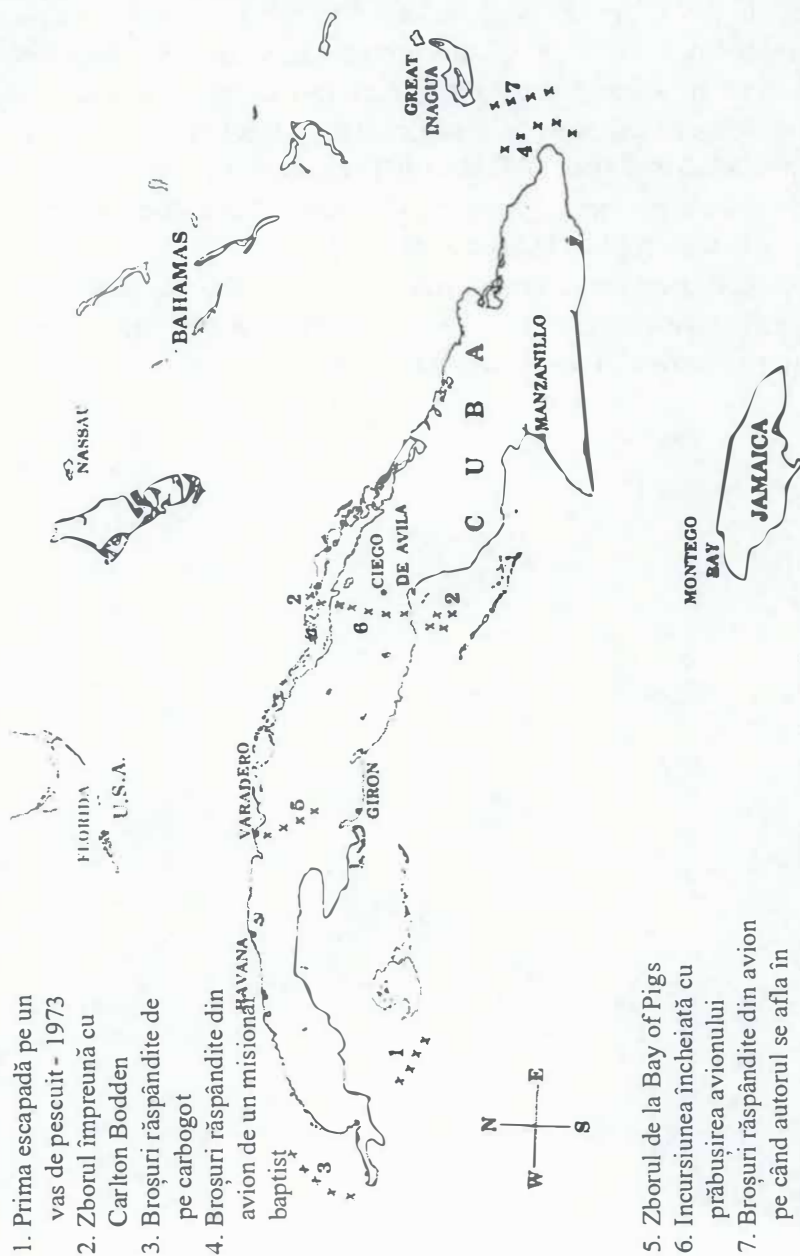
I-am întrebat dacă-și amintesc ceva din perioada în care făcuserăm acel zbor. Ceea ce mi-au povestit mi-a produs realmente o bucurie imensă. În dimineața care a urmat aruncării pachetelor din avion, cei care înotau sau făceau plajă la malul mării, precum și locuitorii cubanezi din Veradero Beach au găsit mii de broșuri. Poliția a trimis câteva mașini pline cu agenți tineri și zeloși ai serviciului de securitate internă, care s-au împrăștiat pe toată plaja și pe câmpurile din apropiere, culegând sau confiscând toate materialele tipărite pe care le-au putut găsi. Întreaga lor acțiune nu a făcut însă decât să atragă și mai mult atenția asupra celor întâmplate. M-am entuziasmat din nou când am auzit că polițiștii înșși luau din materialele găsite. Le citeau atunci când le colectau și uneori, înainte de a înmâna grosul superiorilor lor, păstrau câte un exemplar pentru ei.

Mai târziu am aflat că nu „acoperiserăm” doar plaja din nordul insulei, pe unde ieșiserăm din spațiul aerian al Cubei, ci lăseserăm în urma noastră o fâșie de pachetele împrăștiate cu generozitate de vânt de-a lungul întregii insule. Broșurile au fost găsite și distribuite printre țăranii cubanezi. Încă o confirmare încurajatoare a rezultatelor acțiunii noastre! „Școala” în care mă aflam prin voia lui Dumnezeu continua să fie plină de surprize și de bucurii, în ciuda dificultăților de natură fizică pe care le aveam de îndurat.

În timpul aceleiași luni în care i-am întâlnit pe cei din Matanzas, am început să primesc știri și din Camaguey. 80% dintre familiile care veniseră să-și viziteze rudele sau prietenii din închisoare și care trăiau în zona în care împrăștiaserăm noi pachetele cu broșuri aveau în casă una dintre acestea sau cel puțin știau de unde pot să facă rost. Crescătorii de vite le găsiseră prin pășunile pe unde își mânau animalele. Acoperișurile caselor și

străzile din Ciego de Avila fuseseră acoperite de „ninsoarea” noastră tropicală. Fidel Castro a organizat o întâlnire populară specială în această localitate, în cadrul căreia a încercat să contracareze efectele acțiunii noastre. Rachetele dragostei explodaseră însă și aici. Mesajul lui Dumnezeu semănase teroarea în inima comunismului cubanez; Cuvântul Său dăruise o nădejde vie sufletelor robite din acea zonă.

Mel și cu mine ne-am bucurat de amploarea succesului misiunii noastre. Meritase, într-adevăr, fiecare clipă de agonie prin care trecuserăm în timpul anchetării noastre.

1. Prima escapadă pe un vas de pescuit - 1973

2. Zborul împreună cu Carlton Bodden

3. Broșuri răspândite de pe carbotot

4. Broșuri răspândite din avion de un misionar baptist

5. Zborul de la Bay of Pigs

6. Incursiunea încheiată cu prăbușirea avionului

7. Broșuri răspândite din avion pe când autorul se afla în închisoare

Turnurile de control – turlele Bisericii noastre

Atmosfera din cadrul închisorii urma constant climatul politic de afară. Această situație genera o modificare permanentă a circumstanțelor. Din nefericire, politica dusă de Cuba se bazează mai mult pe toanele și sentimentele lui Castro decât pe anumite legi sau principii.

În toamna anului 1979, când lumea a aflat despre prezența trupelor rusești staționate în Cuba, contactele cu persoanele oficiale din cadrul consulatului american ne-au fost reduse la minimum. Ni s-a permis în continuare să primim vizita lunară, dar nu am mai putut expedia și primi scrisori.

Într-o noapte, celula noastră cu numărul 14 a fost atacată de un grup de deținuți cubanezi, dintre care cei mai mulți erau homosexuali. Aceștia au tăiat mai întâi firele care alimentau cu curent electric celula noastră, după care au aruncat cu sticle printre gratii. Apoi au pătruns în celulă spărgând ușa, țipând și agitând cuțite confecționate din tăvile de la cantină. Indio – un deținut politic cubanez, care era un fel de Hercule al clădirii în care ne aflam – m-a tras prin întuneric într-un colț mai sigur al încăperii. Apoi a ridicat o masă și a aruncat-o spre cei care ne atacaseră.

Mel stătea chiar în apropierea ușii. Deși ceilalți au fost răniți și tăiați, el a scăpat fără nici o zgârietură. Când s-au lovit de o

astfel de rezistență neașteptată, intrușii s-au grăbit să fugă înapoi prin coridorul întunecat.

În tot timpul cât a durat atacul, gardienii de serviciu nu au dat nici un semn că ar avea intenția să ne ajute în vreun fel. Din contră, s-au făcut nevăzuți fie de frică, fie ca urmare a vreunui ordin primit de sus. În următoarele săptămâni s-a instaurat un soi de stare de război. Mulți deținuți s-au înarmat cu cuțite sau cu săbii. Cubanezii din celula 16, închiși din motive politice, au venit în ajutorul nostru. Lucrau toată noaptea pentru a confecționa arme. Tensiunea era extraordinară. Trebuia să ne ținem ușa de la celulă blocată cu un cablu gros, pentru că nu ne puteam baza deloc pe protecția gardienilor.

Mai târziu, în mai 1980, când Castro a golit închisorile și a trimis mii de deținuți în Statele Unite, niciunul dintre deținuții politici nu a fost eliberat. În schimb, în urma decretului prezidențial, mulți dintre atacatorii noștri au părăsit închisoarea.

Moartea sau rănirea gravă putea surveni oricând și din partea gardienilor, nu numai a deținuților. Într-o după-amiază din luna mai a anului 1980, locotenenții Calzada și Galan, printre alții, s-au îndreptat cu pași hotărâți spre platforma de beton din fața Blocului Doi pentru a „discuta” cu optșprezece *launcheros*.

Deși Castro permitea eliberarea deținuților și trimiterea lor în Statele Unite, niciunuia dintre cei arestați pentru încercarea de a fugi de pe insulă nu i s-a permis să plece. În schimb alții – de regulă deținuți de drept comun – erau obligați să plece. Dacă refuzau să părăsească insula, erau amenințați că vor rămâne în închisoare până în ultima zi a condamnării primite. În timp ce dădea impresia slăbirii politicii de forță, statul cubanez continua să-și manifeste răutatea față de cei aflați sub autoritatea lui.

Tocmai din această pricină acei *launcheros* rămași în închisoare s-au simțit nedreptățiți și au dorit să discute despre situația lor cu autoritățile închisorii. Calzada, Galan și alții au venit

însă la „discuții” echipați cu cabluri de oțel, cu machete, cu bâte și curele. I-au atacat pe deținuții nemulțumiți, lovind în dreapta și-n stânga cu instrumentele lor „sportive”. Trei launcheros au murit, unul dintre ei cu creierii atârându-i în afara cutiei craniene. Alți câțiva au fost duși de acolo cu răni și tăieturi grave.

În aceeași săptămână deținuții americani au putut asculta la posturile cubaneze de radio și de televiziune o serie de discursuri în care erau atacați președintele Jimmy Carter, vicepreședintele Walter Mondale și Zbigniew Brezezinski, consilierul pe probleme de securitate națională. De asemenea, în ziarul comunist *Granma* au apărut caricaturi care-l înfățișau pe Carter în ipostaze de relații homosexuale cu ceilalți trei. Multe alte caricaturi îi înfățișau pe diferiți politicieni americani printre muște și excremente.

Americanii aflați în Blocul Doi au organizat o demonstrație de protest pașnică împotriva acestei batjocuri, sub forma refuzului de a mânca cina. În doar zece minute, aproape șazeci de gardieni însoțiți de câini și-au făcut apariția pe palier. Gardienii purtau măști de gaze și erau echipați cu bâte și cu baionete. Toți americanii au fost închiși în carcere, unde au fost siliți să doarmă timp de cincisprezece zile direct pe ciment, înconjurați de excremente. Și-au dat rapid seama că riscau să fie bătuți sau înjunghiați dacă ar fi continuat să se opună. În anii precedenți, unii dintre americani fuseseră bătuți și tăiați cu cuțitul, după care fuseseră închiși în celule pline de umezeală și ținuti acolo până începuse să li se jupoaie pielea.

În tot acest timp eu am fost internat împreună cu Walter Clark în spitalul situat vizavi de Blocul Doi. Din cauza mâncării foarte proaste pierdusem foarte mult din greutate; am reușit să obțin internarea cu ajutorul unui alt deținut, dr. Jorge Torriente, care fusese numit pentru scurt timp în cadrul personalului spitalului. (Printre deținuți se aflau și câțiva medici.)

Peștele care ne era servit la masă arăta de parcă ar fi provenit de la o expoziție de animale preistorice. Am aflat că fusese adus

congelat din Uniunea Sovietică, unde aşteptase în prealabil nouă ani să fie „folosit”. Orezul provenit din China conţinea atât de multe pietre, încât îţi asumai multe riscuri atunci când îl mâncai. Glenn şi-a zgâriat şi şi-a spart dinţii de multe ori. Terciul de mălai, supă de mazăre şi vita rusească împuţită erau toate vechi, din stocuri expirate de ani de zile. Carnea de vită era oricum o raritate, deşi în decursul celor două săptămâni dinaintea eliberării noastre am mâncat zilnic.

Transferul meu în spital a fost motivat însă de ceva mai mult decât doar de problemele fizice. Primisem un bileţel de la un deţinut de acolo, numit Armando Valladarez. Acesta era un poet care stătea închis de douăzeci de ani, de şapte ani fiind paralizat într-un scaun cu rotile. În tot acest timp nu i se îngăduise să-şi vadă soţia, Marta, nici măcar o singură dată. Dragostea lui pentru Dumnezeu şi pentru oameni era însă molipsitoare, iar bucuria şi pofta lui de viaţă absolut incredibile. Deşi suferea de astm, de tensiune arterială şi era paralizat de la mijloc în jos, Armando era un izvor nesecat de cântece şi glume, de poveşti şi binecuvântări, astfel încât mulţi membri ai personalului din spital şi chiar mulţi dintre gardieni făceau tot posibilul să-l viziteze, în ciuda faptului că acest lucru era strict interzis. Fotografia lui se afla sub sticla de pe biroul şefului gardienilor şi ea îi avertiza pe toţi că Armando este un contrarevoluţionar periculos. Un poet *periculos*, într-un scaun cu rotile!

Pentru a comunica cu Armando a trebuit să stau în spatele altor două rânduri de gratii, care închideau suplimentar celula solitară în care poliţia G-2 îl ţinea pe acest criminal „irecuperabil”. Echipamentul necesar terapiei sale, echipament care-i fusese donat de organizaţii umanitare din Vest, zăcea aruncat într-un colţ al celulei. Fusese transformat de către gardieni într-o grămadă de materiale stricate şi nefolositoare imediat după ce autorităţile închisorii îl acceptaseră la nivel oficial. Poezia lui despre suferinţă, despre dragoste, despre Dumnezeu şi despre sufletul omenesc îl

transformase pe Armando într-o bombă vie care amenința permanent guvernul lui Castro. Arta lui nu-și găsea loc sub nici o formă în tiparul rigid al marxismului.

Am găsit în acest om un suflet plin de căldură. Din Armando emana o dragoste neprefăcută pentru Dumnezeu, pentru frumusețe și pentru om. Poetul ura însă otrava ateistă cu la fel de multă pasiune. Mi-a povestit despre timpul pe care l-a petrecut în marea închisoare de pe Isle of Pines (Insula Pinilor). Turiștilor care vizitează insula în aceste zile li se arată cele cinci clădiri circulare uriașe, iar ghidul le spune că au funcționat în timpul regimului opresiv al lui Batista. Adevărul este însă că, în perioada administrației lui Castro, acolo au fost deținuți mai mulți cubanezi decât în orice altă perioadă din istorie. Înfometarea la care erau supuși cei închiși acolo era incredibilă. Într-o zi, de mânie și disperare, Armando a mușcat capul unui șarpe pe care îl găsisese în plantația de trestie de zahăr!

Comandantul închisorii avea ca animal de casă un porc care hălăduia toată ziua printre cele cinci turnuri, răscolind pământul sau gunoaiele după mâncare. Într-o după-amiază, deținuții au coborât un laț printre gratiile unei ferestre de la etajul al treilea și au prins porcul. Animalul a fost urcat rapid cei aproximativ treisprezece metri, guițând de spaimă și surpriză. Fiind prea voluminos pentru a-l strecura printre gratiile metalice, a fost tranșat rapid chiar în timp ce atârna în afara ferestrei. Bucățile de porc au fost trase apoi înăuntru, gătite și mâncate atât de repede, încât gardienii care au sosit după doar cincisprezece minute nu au mai găsit decât mirosul.

Tot de la el am aflat despre moartea reverendului Alfredo Ramero – un pastor cubanez, licențiat la West Indies Bible Institute. Ramero murise în celula lui, bolnav de bruceloză, după șase ani de detenție la închisoarea „El Principe” din Havana. Un alt predicator cunoscut, Gerardo Gonzales Alvarez, care fusese numit

de către tovarășii de detenție „Fratele în credință”, a fost martirizat pe 1 septembrie 1975, în timpul unui masacru infam săvârșit de autorități la închisoarea Boniato. Armando a reușit să trimită în afara granițelor Cubei mărturia sa scrisă cu privire la acea zi cumplită. În continuare redau traducerea scrisorii lui Armando:

Fratele în credință

În acea zi de sâmbătă, grupurile de deținuți se întorceau mai devreme decât de obicei; abia începuse să se însereze. Înconjuțați de mitraliere și baionete, mii de deținuți veneau tăcuți de pe câmpurile de muncă silnică, șiruri înghesuite și mute de oameni înfometăți, transpirați și extenuați. Toți erau murdari. Unii aveau picioarele goale, iar alții hainele rupte; umerii le erau căzuți și spatelul încovoiat de parcă duceau în cârcă toată amărăciunea și blestemul existenței lor.

Străzile noroioase și drumurile care duceau la penitenciarul de pe Isle of Pines, precum și aleile din curtea penitenciarului – înconjurat cu garduri înalte de sârmă ghimpată – erau pline de coloanele lungi de oameni care tocmai își încheiaseră călătoria epuizantă prin mlaștinile ce musteau de țânțari, prin carierele de piatră și prin plantațiile de citrice fertilizate cu sângele nostru. Peste șase mii de deținuți politici erau „adăpostiți” în acest lagăr gigantic de concentrare. Unii intraseră deja în clădire. Alții, subnutriți și blazați, înaintau cu încetineală. Vocea șefului de secție se auzea strigând cu furie în încercarea de a-i grăbi pe deținuți. Era un sunet obișnuit, ce se repeta asemenea unei litanii, în fiecare zi, lună de lună, an după an. În cele din urmă gardienii îi la bătaie pe cei din frunte, lovindu-i cu baionetele

și cu bâtele, după care coloana se mișca puțin mai repede.

Într-una din zile, deținuții din blocul douăzeci și șase, care erau împărțiți în patru secții, avansau încet de-a lungul aleii ce trecea pe lângă clădirea noastră. De fapt, nici nu se putea spune că mergeau; abia se târau. Nu mai aveau putere nici să-și ridice picioarele. Gardienii le-au cerut să mărească viteza deplasării și i-au amenințat agitându-și armele în aer. Deținuții au schițat un protest, primind ca răspuns o ploaie de înjurături din partea gardienilor, care au început să-i și bată.

„Grăbiți-vă, fii de curve”, strigau aceștia în timp ce-și descărcau cu sălbăticie furia asupra lor. Machetele și baionetele îi loveau cu zgomote seci pe deținuți, făcându-i să rupă șirul. Gardienii s-au dus însă după ei, continuând să-i lovească cu furie și violență. Deținuții din capul șirului au făcut un efort supraomenesc, dar s-au prăbușit sub loviturile crunte. La un moment dat, în timp ce spatele îi era lovit de o macheta, un deținut și-a ridicat mâinile spre cer și a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”

Părea că spatele pe care macheta îl lovea cu îndârjire, sfârtecând pielea și carnea, nu era al lui. Ochii limpezi ai „Fratelui în credință” străluceau, iar mâinile lui erau larg deschise către cer, implorând iertare pentru tortionarii săi. În acele clipe s-a comportat ca un bărbat extraordinar, supranatural, minunat. Boneta i-a căzut de pe cap, lăsând să i se vadă părul grizonat.

Puțini sunt cei care i-au cunoscut vreodată numele adevărat. Toți îl știau doar ca un izvor nesecat de credință, pe care o revărsa cu generozitate asupra tovarășilor de temniță atunci când treceau prin cele mai dificile și disperate momente.

„Ai credință, frate...” , repeta el fără încetare, lăsând

în urma lui o mireasmă de optimism și încredere. Toți îi spuneam lui Gerardo doar „Fratele în credință.”

Era un pastor protestant care-și dedicase viața predicării Cuvântului lui Dumnezeu. Cea mai frumoasă predică a sa a fost însăși viața lui. În ziua în care a fost adus la fortăreața Cabana, mii de deținuți erau deja înghesuți în barăcile înguste. Dormeau pe jos, prin colțuri și pe sub paturi. Frica și moartea îi vizitau în fiecare seară, deoarece execuțiile aveau loc de trei ori pe noapte. Niciodată nu știam dacă îl vom mai revedea pe colegul de celulă care era dus la procesul improvizat de comuniști. Rafalele gloanțelor rusești sfârteceau fără odihnă piepturile cubanezilor care îndrăzneau să înfrunte dictatura ateistă, sclavagistă. Șanțurile săpate cu secole în urmă și care împrejmuiau penitenciarul, vibrau la strigătele pasionate de: „Moarte comunismului! Trăiască Hristos Împăratul!”

În acele momente de agonie, „Fratele în credință” își ridica mâinile spre cerul nevăzut de dincolo de arcadele temniței și implora: „Doamne, primește-l în brațele tale!” Apoi, când auzeam loviturile ciocanelor care băteau cuiele în sicriu, „Fratele în credință” ne spunea că acel deținut se bucură de o favoare deosebită întrucât Dumnezeu l-a chemat la Sine. În acest fel i-a ajutat pe mulți să pășească cu seninătate și curaj în întâmpinarea morții. Așa își petrecea el timpul: mergea de la unul la altul pentru a le întări credința, pentru a le alina îngrijorările sufletului și pentru a le dărui mângâiere și sprijin.

În fiecare zi în care era deschisă spălătoria, el se ducea să-i caute pe cei bolnavi și, fie că voiau, fie că nu, se apuca să le spele hainele. Oricine îl putea vedea acolo,

cu un șorț improvizat din vreo zdreanță, legat în jurul mijlocului, luptându-se cu un munte de haine... Stătea și, cât era el de înalt, trudea aplecat peste bazinul cu apă, cu transpirația curgându-i șiroaie. Părul îi albise, însă în ochi îi strălucea o lumină cerească.

Obișnuia să ne scoale de pe banchete pentru a participa la momentele de închinare pe care le organiza.

„Hai sus, pui de leu, Domnul te cheamă”, ne îndemna el.

”Fratelui în credință” nu i te puteai împotrivi. Dacă vedea pe careva dintre noi într-o stare melancolică sau doborât de tristețe, îi spunea: „Vreau să vii alături de noi la serviciul pe care-l ținem după-amiază...”, și respectivul trebuia să se ducă.

Predicile lui aveau un farmec aparte, vorbirea lui - un magnetism extraordinar. Vocea ca de tunet a „Fratelui în credință” făcea să răsunе în multe celule predicile sale zilnice, rostite de la amvonul improvizat din câteva cutii vechi acoperite cu un cearșeaf, peste care era pusă o mică cruce. După predică intonam cu toții imnuri de laudă lui Dumnezeu, imnuri pe care tot el le scrisese cu migală pe hârtia rămasă de la pachetele de țigări și pe care mai apoi le distribuise participanților. De multe ori gardienii pusese capăt acelor momente de închinare și rugăciune prin bătăi și lovituri cu patul puștii, dar nimic nu l-a putut speria sau opri vreodată.

Când a fost dus în lagărele de muncă silnică de pe Isle of Pines, a organizat acolo grupuri de citire a Bibliei și mici formații corale. Deținerea unei Biblie era considerată un act subversiv. Totuși, el avea - nimeni nu știa cum și de unde - o mică Biblie pe care o purta mereu asupra lui.

Dacă vreun deținut obosit și bolnav rămânea în urmă cu brazda pe care lucra sau cu piatra pe care trebuia s-o sfărâme cu barosul, „Fratele în credință” apărea imediat lângă el. Subțire, dar puternic, avea o rezistență deosebită la orice fel de efort și îl ajuta pe celălalt să avanseze în lucrul său și să scape astfel de bătaia pe care ar fi primit-o. Când vreun gardian trecea prin apropierea lui și-l lovea cu baioneta, se îndrepta asemenea unui arc, îl privea pe gardian drept în ochi și-i spunea cu blândețe: „Fie ca Domnul să te ierte...!” În clădirea în care stăteam se aflau în jur de o mie de întemnițați. Toți eram realmente profund impresionați și îl priveam plini de admirație pe acest bărbat care nu nega niciodată că fusese cândva un mare păcătos.

Batalioanele de pușcăriași care mergeau la muncă plecau dimineața la cinci. Trebuia să ne adunăm pe o platformă imensă de beton, aflată în mijlocul clădirii, la parter, de unde se putea vedea acoperișul deasupra, la mare înălțime, și celulele închise cu gratii de jur împrejur, de jos până sus. Uneori câțiva deținuți de la etajele superioare rămâneau în urmă; când se întâmpla acest lucru, gardienii intrau în rândurile noastre și începeau să bată pe toată lumea. Dar tot „Fratele în credință” era cel care ne încuraja în acele momente:

„Nu-i dați prilej diavolului, fraților...”, le spunea el celor mai lenți.

În timp ce ne așezam în șir pentru a lua „micul dejun” – apă fierbinte îndulcită, pe care o aduceau în bidoane de vreo 250 de litri, care încă mai păstrau mirosul și gustul de ulei de motor – „Fratele în credință” ne povestea, de regulă, istorii biblice sau ne făcea să râdem cu felul lui original și foarte personal de a interpreta păcatul și apucăturile oamenilor.

„Nu uitați că eu am trăit în păcat și știu ce-i aia ispită”, ne amintea el. Cel mai înalt țel al său era acela de a nu lăsa ca ura să ne separe unii de alții. Aproape toate predicile sale conțineau acest mesaj.

În ziua morții se afla în închisoarea Boniato – „Centrul de Experimentări și Exterminare Biologică” – într-o celulă zidită, placată cu metal. Dar vocea lui, venind ca din adâncurile pământului, se auzea în fiecare după-amiază, chemând la închinare și rugăciune – activități peste care nu a sărit nici măcar o zi. Toată lumea tăcea. O tăcere plină de respect umplea holurile pustii ale acelor catacombe. Estebita, el Pire și Castillito muriseră deja... Predicile rostite în acele zile au stors lacrimi chiar și din ochii cei mai uscați. Niciun predicator nu a lucrat vreodată în condiții mai dușmănoase. Foamea și boala i-au distrus încet trupul. Arăta aproape ca un schelet, cu părul complet alb, dar cu ochii mai luminoși ca niciodată.

În acea zi în garnizoană se făcea „curățenie” și se împușca la întâmplare. Îi împușcaseră deja pe câțiva deținuți din secțiunea din față, din cei care nu erau închiși. La răstimpuri erau aruncate grenade. Cei din celule nu puteau vedea nimic. Până la ei răzbăteau doar sunetele. Gardienii au început apoi să deschidă celulele, lovindu-i pe deținuți pentru a-i scoate afară, împingându-i cu brutalitate până la capătul coridorului. I-au scos aproape pe toți; mulți abia se mai puteau ține pe picioare și se rezemau de pereți. Erau slăbiți și extenuați din cauza foamei și a torturilor. Paznicii au început să-i bată cu bestialitate, sfărâmându-le mâinile, vertebrele, capetele și fețele; cei handicapați au fost aruncați din cărucioare, trași de picioare și trântiți de podea... când, dintr-odată, un deținut numai piele și os, cu înfățișarea unei fantome,

s-a așezat cu mâinile ridicate între gardienii care îi băteau și a implorat cu glas tare către un cer de nezărit: „Iartă-i Doamne, căci nu știu ce fac!” Ochii lui aveau strălucirea focului, iar părul îi era de un alb aproape nepământesc. Gardienii s-au oprit pentru o clipă, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

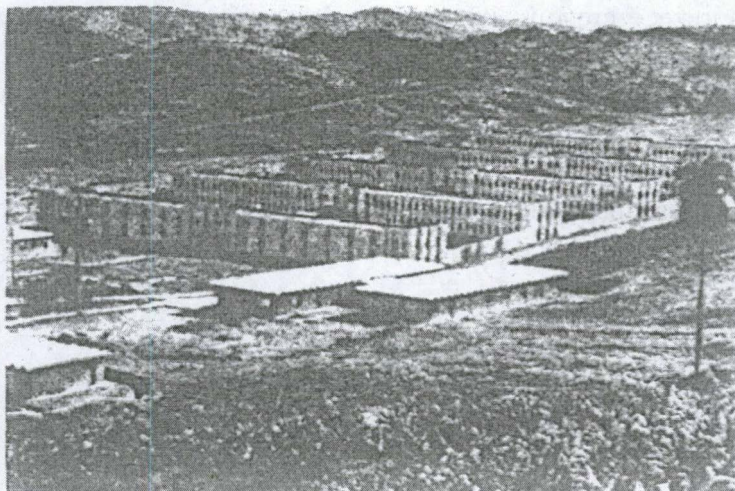
„Iartă-i Doamne, căci nu știu ce fac... !”

„Dați-vă la o parte!” a tunat locotenentul comunist Raul Perez de la Rosa. Gardienii s-au tras în lături în timp ce ofițerul se pregătea să apese pe trăgaciul AKM-ului de proveniență sovietică pe care-l ținea în mâini. Prima rafală a urcat de-a lungul pieptului „Fratelui în credință”, căutându-i ochii luminoși; a doua i-a sfâșiat gâtul, aproape decapitându-l.

Tu îi poți ierta, „Frate în credință”, dacă așa vrei, dar ei știu bine ce fac.¹³

Cum poate cineva să zdrobească o putere de natură spirituală? Comuniștii sunt cu totul nedumeriți și plini de furie pentru că, în ciuda diversiunilor pe care le folosesc, în ciuda persecuției pe care o practică, în ciuda substituirii vechilor slujitori credincioși ai Bibliei cu tineri pastori marxiști, Biserica lui Hristos continuă să crească și să se manifeste cu o fervoare crescândă. În Uniunea Sovietică, Biserica crește mult mai repede decât în Europa Occidentală. Din cauză că gândirea minților ateiste este lipsită de lumină spirituală, comuniștii nu pot pricepe adevărul conform căruia Biserica este alcătuită din „pietre vii”. Apostolul Petru spune că noi, credincioșii, suntem pietre vii zidite laolaltă în edificiul unei clădiri spirituale. Am avut harul de a întâlni multe dintre aceste „pietre”.

¹³ Text redat din *El Corazon Con Que Vivo*, Ediciones Universal. P. O. Box 450353, Miami, FL 33145, - n. ed.

*Închisoarea Boniato din estul Cubei,
locul unde au fost martirizați frații noștri întru Hristos*

Noi toți suntem zidiți pe Piatra din capul unghiului, Piatra de temelie, Hristos. Am încercat de multe ori să-i explic acest concept căpitanului Santos, dar hrana spirituală este lipsită de gust, de miros și de orice savoare pentru un om care trăiește doar în dimensiunea materială. Poate că într-o bună zi mugurii gustului spiritual îi vor înflori și va tânji și el după Dumnezeu nostru.

O dată, folosind un aparat de fotografiat rusesc strecurat în închisoare printre echipamentele medicale, am reușit să facem câteva fotografii. Eu l-am fotografiat pe Armando și el pe mine. A doua zi, gardienii au năvălit în secția noastră împreună cu locotenentul Castillo, șeful Securității, dar nu au găsit decât două filme goale în celula lui Armando. Din fericire nu l-au găsit pe cel de-al treilea, pentru că îl ascusesem în intestinul meu gros, învelit în degetul de cauciuc al unei mânuși chirurgicale. Acolo mai țineam scrisorile adresate soției mele și familiei, fotografiile și alte documente. O dată am reușit să trimit o scrisoare semnată de alți

doisprezece creștini, în care am descris în detaliu persecuția violentă care avea loc în Cuba.

Am reușit să trimit și câteva poezii. Mai scrisesem eu ceva versuri cu ani în urmă, dar abandonasem acest drum. Acum, prin această relație apropiată cu un poet, Dumnezeu a început să îmi reînvioreze inspirația și plăcerea de a compune. Una dintre poezii se intitula „Cununa de Spini”:

*Sârma ghimpată – o cunună de
spini
Ne-ncercuiește
pătrunzându-ne-n carne.*

*Turnurile de control – turlile
bisericii noastre
Storc stropi proaspeți de sânge
din rănilor noastre.*

Bem din paharul Său.

*Bucuria Lui o simțim
dincolo de câini,
de strigăte,
de zgomotul oțelului,
Ca și cum din aceste morminte
Noi, vii fiind, îi vedem
pe cei morți de-afară -
acei orbi.*

*Rugăciunile noastre topesc gratiile
și sfarmă betonul.
În slăbiciunea noastră*

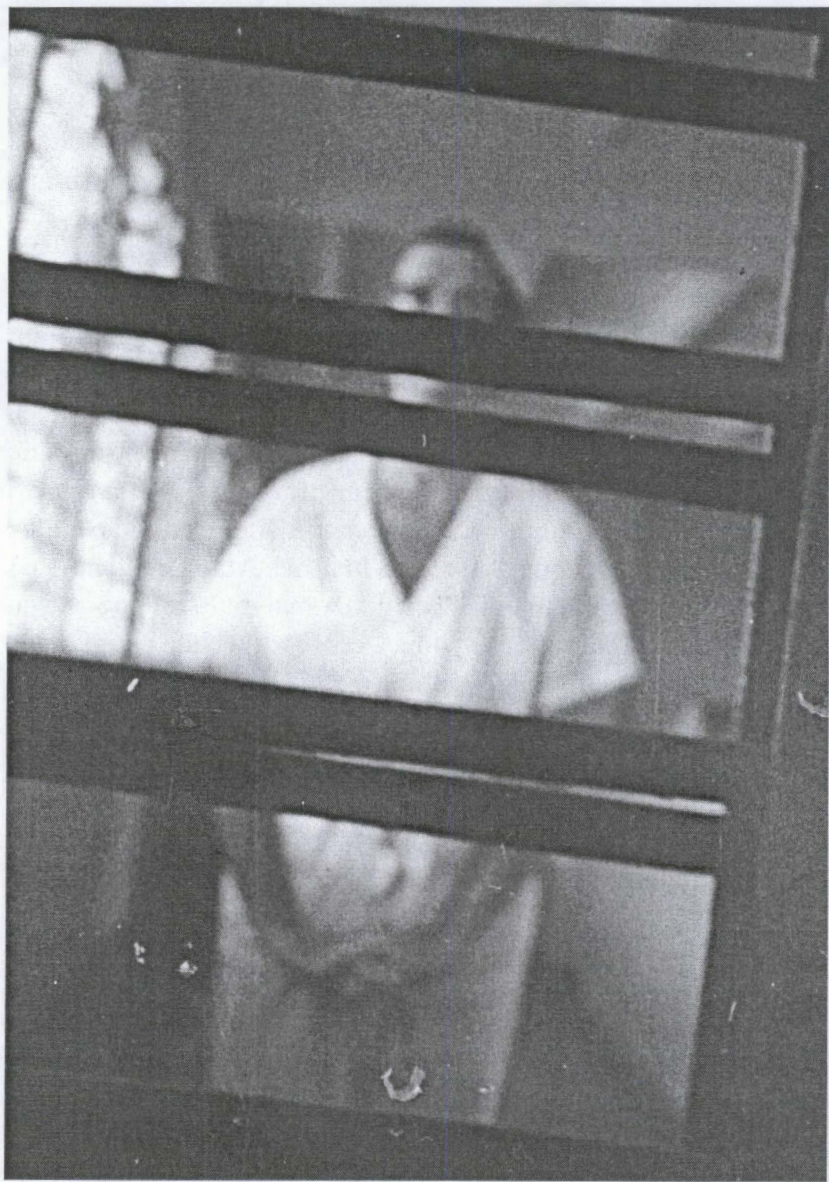
*Puterea ne-o găsim în Tine,
O, Dumnezeuule.*

Am legat aparatul foto cu o sfornicică și l-am agățat în coloana de aerisire din baia gardienilor. A fost găsit două zile mai târziu.

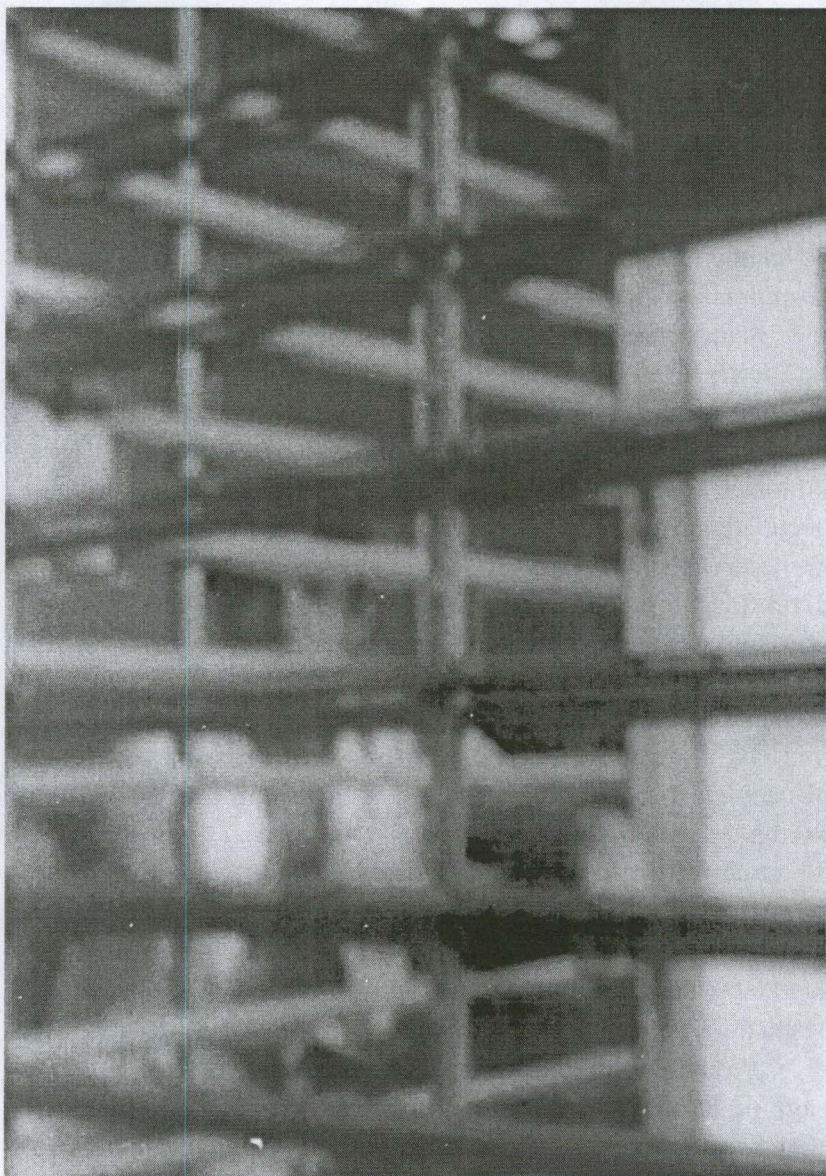
Tratamentul medical aplicat în spital era menținut la un nivel minim. În rezerva noastră mai erau bolnavi care sufereau de șase afecțiuni diferite, toate fiind însă tratate doar cu o sticlă de glucoză. De-a lungul celor două luni pe care le-am petrecut acolo am beneficiat de o singură întâlnire cu medicul, întâlnire care a durat cinci minute. Testul care mi-a fost făcut pentru presupusul meu cancer la stomac a fost făcut de mântuială, iar rezultatul, pe măsură.

Walter Clark, celălalt american din spital, avea dureri constante din cauza unor probleme care îi apăruseră de când își fracturase spatele cu mai mult timp în urmă. Autoritățile nu doar că i-au refuzat un tratament adecvat, dar mai mult, luni de zile nu au vrut să-i permită soției să-i aducă centura specială care-i putea proteja coloana vertebrală. Walter a agonizat multe nopți, chinuit atât de dureri, cât și de insomnii, incapabil să se miște câtuși de puțin. Pe măsură ce relația dintre SUA și Cuba se înrăutățea, tratamentul care i se aplica devenea și mai inuman. A lăncezit luni de zile în patul său fără ca vreun medic să vină să-l consulte. A trebuit să recurgă la tot felul de tertipuri și de relații secrete prin care să obțină niște pastile care să-i mai atenueze durerea. A pierdut mai mult de douăzeci și cinci de kilograme.

Pe chirurgul șef al spitalului îl numeam „Dr. Ciomag”. Îl văzuserăm cum a rupt un băț gros în capul unei deținute numită Casavilla, care era asistentă medicală. Altă dată, în timp ce câțiva deținuți politici primeau îngrijiri medicale jos, în holul spitalului, la un moment dat a izbucnit o ceartă între doi dintre ei. După cum le era obiceiul, gardienii au început să bată pe toată lumea care se afla în acel moment în acea zonă a holului. Fiind și el un castrist

*Imagini realizate cu o cameră rusească introdusă în mod clandestin:
Tom White în spitalul închisorii*

Armando Valladarez, în scaun cu roțile, avea să aștepte încă zece ani eliberarea din închisoare comunistă

loial, „Dr. Ciomag” a început să dea cu un baston în cap la toți pacienții care se aflau la marginea zonei de conflict.

Un alt gardian, căruia i se spunea „Gorila”, i-a distrus ochelarii lui Napoles, un asistent medical care lucra voluntar, răbindu-l grav la față. Mario Chanes a fost și el bătut crunt. Acesta se afla în închisoare de douăzeci de ani, deși fusese unul dintre revoluționarii de la început, care debarcaseră alături de Fidel Castro de pe nava *Granma*, pentru a-l înlătura de la putere pe Batista.

Astăzi, majoritatea celor optzeci și trei de „eliberatori” sunt fie morți, fie în închisoare, fie trăiesc în Miami. La fiecare doi-trei ani, pe măsură ce tot mai mulți dintre tovarășii săi credincioși se dezic de așa-zisa lui revoluție „populară”, toate fotografiile care-l înfățișează pe Fidel în mijlocul acestora trebuie să fie rearanjate, decupate și retușate. Acesta este comunismul – o minciună mai mult sau mai puțin subtilă, fierbând în interior, apoi revărsându-se deodată peste marginile structurilor politice care-l susțin, scurgându-se asemenea lavei fierbinți pentru a-i mistui chiar și pe propriii revoluționari naivi.

Puțini observatori din afară realizează existența controlului total impus asupra acestor oameni. Lipsa informației veridice și obstacolele ridicate de această lipsă constituie doar unul dintre exemple. În timpul petrecut în spital am reușit să obțin un manual de fizică folosit în liceele cubaneze, care conținea și un capitol dedicat sistemului solar. Cele patru pagini de text și fotografiile ale Lunii nu conțineau nici măcar o mențiune a aterizării omului pe suprafața satelitului natural și nici a probelor de sol aduse pe Pământ. Manualul nu prezenta niciuna dintre fotografiile făcute de americani.

„Probabil este o ediție mai veche”, am murmurat eu, întorcând paginile la început. Ediția respectivă data din anul 1976. Textul afirma că ultimele progrese în materie de cunoștințe selenare fuseseră făcute de către Uniunea Sovietică, cu ajutorul satelitului său Lunik II. Cuba era una dintre singurele două națiuni ale lumii

care nu transmiseseră la televizor aterizarea pe Lună. Această înfometare informațională a poporului din rațiuni ideologice acoperă întreg spectrul vieții – de la știință până la religie. Cortina impusă de autorități se lasă chiar și peste atmosfera terestră.

Deținuții au reușit să obțină și să ascundă niște aparate mici de radio care prindeau posturi transmise pe unde scurte. În urma unor eforturi susținute de căutare, gardienii au găsit unul ascuns între copertile unei cărți. Paznicii știau însă că trebuie să mai fie cel puțin un aparat, deoarece anumiți cubanezi sau americani păreau să fie întotdeauna mai bine informați cu privire la evenimentele ce se petreceau în lume decât funcționarii închisorii sau spionii strecurați printre deținuți.

De câteva ori am ascultat împreună cu Juan Dominguez emisiuni creștine transmise din Bonaire și din Quito. Deși de cele mai multe ori aceste transmisiuni erau bruiate, în unele nopți reușeam să prindem o transmisie destul de bună, cu sunet clar. Eram extaziați la auzirea acelor mesaje frumoase și limpezi ale speranței și dragostei. Cântările de laudă erau asemenea unei miresme a bucuriei, emanată în mod miraculos spre noi de acea micuță cutie. Pe post de căști foloseam bucăți de tuburi de la perfuzii. Din cauză că bateriile se descărcau destul de repede, am reușit să obținem un mic transformator.

Mel și cu mine am auzit o dată la Vocea Americii că soțiile noastre urmează să vină în Cuba. Un alt post de radio a transmis de asemenea informații despre accidentul și întemnițarea noastră. Frecvențele de transmisie erau bruiate în mod constant cu ajutorul echipamentelor sovietice amplasate pe teritoriul Cubei, dar cu puțină răbdare puteam găsi mereu frecvențe libere și ascultam diferite emisiuni, întărindu-ne sufletește prin intermediul acestor audiții ilegale.

Deținuții creștini și politici foloseau semne făcute cu mâna pentru a-i avertiza pe cei ce transcriau veștile transmise la radio.

De obicei sistemul acesta funcționa fără probleme. Într-o după-amiază stăteam în fața lui Dominguez pentru a-l camufla în timp ce el asculta o transmisiune din Key West. Susan Grey, comentatoarea postului de radio, era cea mai valoroasă sursă de informații pe care o aveam, deoarece stația lor se află foarte aproape de Cuba și transmite pe frecvențe de unde medii. Juan stătea ghemuit jos, într-un colț al celulei, ascultând concentrat. Deodată am auzit un zgomot de pași în spatele meu. Mi-am întors capul încet, cu atenție, și l-am văzut pe unul dintre gardieni că se apropia! Se afla deja la numai doi-trei metri distanță, iar noi nu fuseserăm avertizați în nici un fel! Mi-am bătut repede pe umăr cu două degete – semnalul nostru. Juan și-a strecurat pe loc radioul în cămașă, s-a ridicat în picioare și a pornit în direcția opusă celei din care se apropia gardianul. La rândul meu am început să-i vorbesc acestuia din urmă, blocându-i vederea.

„Deci, când mai ieșim și noi săptămâna asta? am întrebat eu pe un ton rugător. A trecut deja ceva vreme de când am fost ultima dată afară.”

A ridicat din umeri și a mers mai departe fără să-mi răspundă nimic.

M-am întors și am plecat după prietenul meu; spre stupefacția mea am văzut firul de la „căști” atârându-i în spate asemenea unei cozi. Și totuși scăpaserăm fără să fim prinși! Radioul era din nou în siguranță!

Până la urmă, conducerea a evacuat întreaga aripă de la etajul patru al Blocului Unu, în încercarea de a găsi micuța cutie care reprezenta un așa mare pericol pentru regim. Toți deținuții au fost mutați în Blocul Doi, unde ne-au cercetat pe fiecare, în detaliu. Radioul nu a fost găsit asupra niciunui dintre noi. Fusesse ascuns undeva în Blocul Unu.

Apărătorii credinței comuniste au petrecut câteva luni bune spărgând pereții cu ciocane pneumatice pentru a găsi micuța cutie

de plastic care ataca „societatea lor pură” cu rachete spirituale și ideologice. Nori de praf se ridicau zilnic din pavilionul respectiv. Muncitorii au descărcat tone de ciment și de nisip în fața clădirii, pentru a le folosi la reparațiile nenumărate care trebuiau făcute ulterior. Gardienii au scanat pereții și coridoarele cu detectoare de metal. Era aidoma unei vânători de vrăjitoare, de data aceasta însă cu vrăjitoarele în rolul celor care vânau. Oricum, noi am fost convinși că nu l-au găsit.

Am ținut asupra mea un sul de scrisori timp de câteva luni. L-am cusut pe cracul interior al chiloților mei și astfel îl aveam mereu cu mine. Dacă trebuia să lipsesc temporar de pe palierul nostru, îi lăsam chiloții respectivi lui Rafael, care îi purta până la întoarcerea mea.

Într-o după-amiază ni s-a făcut o *riqueza*, adică un control amănunțit în celule. De obicei aflam despre astfel de acțiuni înainte ca ele să aibă loc, prin intermediul sistemelor de comunicare specifice deținuților. De această dată însă am fost luați prin surprindere. Toate ușile celulelor din aripa în care ne aflam s-au deschis rapid, una după alta. În acel moment eu scriam. Am sărit instantaneu de pe patul-banchetă și m-am aruncat efectiv spre gaura mizeră din podea care ținea loc de toaletă și care era plasată în spatele celulei. Cu tot regretul a trebuit să arunc scrisorile pe care tocmai le scrisesem. În fine, am scăpat și de această dată! Gardienii au plecat. Locotenentul era furios, dar ce putea face? Nu i-ar fi folosit la nimic să mă bată. Însă în timp ce eram înghesuți cu toții într-o încăpere comună pentru ca gardienii să ne poată controla nestingheriți celulele, l-am întâlnit pe Rafael. În acea zi purta el chiloții cu pricina.

„Ai chiloții pe tine?” l-am întrebat eu în șoaptă.

„Nu, n-am avut timp să-i pun pe mine. Au intrat prea repede!” mi-a răspuns el furios.

Mi s-a strâns stomacul de groază. În pachetul cusut în chiloți era o scrisoare în care sugeram noi căi de introducere a literaturii

creștine în Cuba. Dacă aceasta ar fi fost găsită, foarte probabil n-aș mai fi părăsit niciodată locul în care mă aflu. Chiar în acea perioadă se făceau zboruri noi pe deasupra insulei. John Lessing întreprinsese deja unul, iar soția lui îl ajutase cu aruncarea literaturii din avion.

M-am așezat pe cadrul metalic ruginit al patului împreună cu Glen și am început să ne rugăm. I-am spus și lui Mel și s-a rugat și el alături de noi. Ne rugam cu ochii deschiși, astfel încât spionii omniprezenți printre deținuți să nu-și poată da seama că suntem îngrijorați de ceva anume.

„Oh, Doamne, cred că Tu m-ai adus în Cuba, am șoptit eu. Dacă vrei să rămân aici și să-mi închizi pentru totdeauna ușa spre libertate, Îți accept voia și fie ca ei să găsească scrisoarea!”

M-am uitat afară să văd ce se mai întâmplă. Gardienii aruncau pe hol toate lucrurile noastre pe care le găseau, întârziind destul de mult prin celule; chiar și saltelele erau tăiate și cercetate.

„Unde ai lăsat chiloții? Sunt măcar ascunși?” am insistat eu.

„Nu, sunt atârnați la capul patului meu, la vedere”, a suspirat Rafael aproape paralizat de spaimă.

Mă gândeam că, la cât de greu atârna pachetul cu fotografiile și scrisori, dacă vreun gardian doar ar fi atins sau ridicat acea piesă de îmbrăcăminte i-ar fi trezit imediat suspiciunea.

„O, Doamne, chiar dacă ridică vreunul dintre ei chiloții, fă în așa fel încât să nu observe pachetul! Fă-i orbi, Doamne, chiar și dacă îl ating!”

După două ore interminabile ne-am întors în celule. Chiloții nu mai erau acolo. Rafael tremura ca varga. Din fericire, după foarte puțin timp i-a găsit. Fuseseră aruncați în cealaltă parte a celulei. Pachetul era intact, neatins. Ca întotdeauna, Dumnezeu era în control.

Așteptam acum cu nerăbdare o vizită din partea familiei. Oriunde s-ar afla închiși, deținuții percep aceste vizite ca pe niște

clipe petrecute într-o altă lume, ca pe o gură de aer curat. Pentru noi însă, vizitele aveau o semnificație specială. Veștile de pe o altă planetă – lumea liberă – pe care le primeam, le comentam cu ceilalți, le transmitem în jur, le analizam, le luam din nou la puricat – și asta indiferent dacă erau încurajatoare sau dacă ne aruncau în depresie. Mulți deținuți plonjau de la înălțimea celor mai optimiste teorii în adâncurile celui mai pesimist fatalism. Unii deveneau aidoma unor legume mentale, incapabili să se mai ridice din pat și complet necomunicativi.

Cu fiecare zi care trecea, eram tot mai recunoscător pentru că acel dar minunat al credinței lăuntrice – conștientizarea prezenței lui Isus – mă ajuta să rămân în cea mai mare parte a timpului într-o stare de pace și împăcare sufletească. În total am primit cinci vizite din partea familiei. Fiecare călătorie pentru cei care veneau costa aproximativ șapte sute de dolari, un preț destul de mare având în vedere că ne erau dăruite doar trei ore de întâlnire. Mai mult decât atât, familiilor noastre nu li se permitea să zboare pe cont propriu spre Cuba pentru a ne vizita, ci li se impunea să vină doar ca membri ai unui grup organizat de turiști.

Ofelia, fratele meu mai mare, mama și tatăl meu mi-au dăruit pe rând și cu mare sacrificiu câte o vizită a dragostei. Pe lângă bucuria de a-i vedea, am reușit să trimit cu ei sute de scrisori, poze și filmul nedevelopat cu fotografiile făcute în spital. Au devenit astfel contrabandiști. Eu îi numeam însă „purtători de lumină”. Scrisorile pe care le-au scos din închisoare nu au fost doar ale mele, ci și ale mai multor americani și cubanezi, tovarăși de detenție. Conțineau lacrimi și suspine fără număr, veselie, glume și sărutări transmise de mulți bunici care nu-și văzuseră niciodată nepoții.

Când fratele meu a venit în vizită, aveam pregătit filmul făcut în spital. Spre deosebire de „coletele poștale” anterioare, de această dată nu mai era vorba doar de o legătură oarecare de scrisori, ci de

ceva care putea să ne creeze oricărui dintre noi probleme foarte serioase. Dacă descopereau filmul cu fotografiile a doi bărbați scheletici îmbrăcați în pijamale, din spitalul închisorii, autoritățile puteau încadra fapta la categoria de crime împotriva statului.

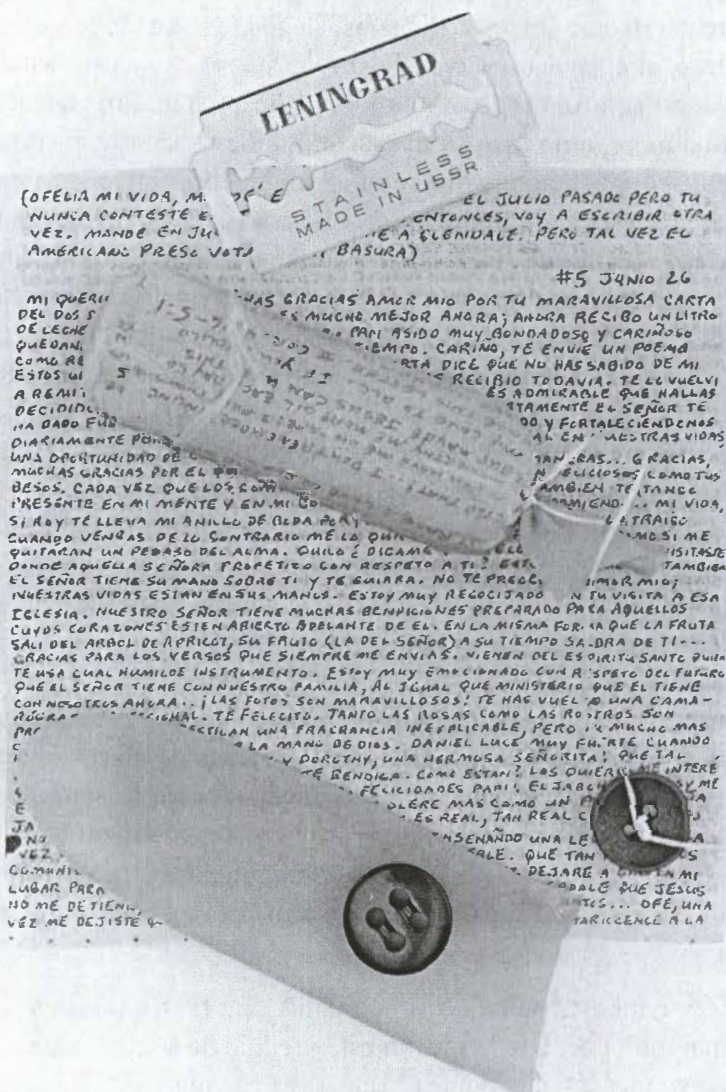
În sfârșit a sosit și mult așteptata zi a vizitei. Au fost strigate numele celor ce urmau să-și întâlnească vizitatorii. M-am repezit împreună cu alți americani spre biroul locotenentului Calzada, unde eram dezbrăcați și controlați. De departe, din aripa în care erau închiși cubanezii – cărora nu le era permis să primească vizite – cei care ne cunoșteau ne făceau cu mâna. Gardianul care m-a luat în primire pentru a mă controla era „Cucuveaua”, poreclit astfel din cauza ochilor săi încercănați. Era mai mereu beat, probabil din cauză că îl apăsa urâtenia slujbei pe care o avea. Era cel mai răutăcios și mai puțin cooperant dintre toți gardienii, care de multe ori făceau ei înșiși glume pe seama lui.

După cum am spus, pachetul pe care-l aveam asupra mea era mai consistent decât de obicei, conținând un număr destul de mare de scrisori, plus rola de film. Unul dintre pachetele introduse în colonul meu era atât de lung încât mă deranja când încercam să mă așez.

„Dezbracă-te!” mi-a ordonat cu asprime „Cucuveaua” când mi-a venit rândul la control.

Eram unul dintre puținii americani care vorbeau spaniola, astfel că am încercat să-i distrag atenția conversând cu el. Dar și să vorbesc îmi era greu. Sub limbă aveam o bucată de lamă de ras învelită în hârtie de împachetat, cu care trebuia să tai degetele mânășii de cauciuc în care băgasem pachetele.

„Și, cum mai merge treaba, Abel?” l-am întrebat zâmbind prietenos. Nu prea avea chef de vorbă, răspunzându-mi cu supărare: „Îți dai seama că rău, din moment ce trebuie să lucrez și sâmbăta, nu?” (Cât de mult mi-aș fi dorit să se bucure de ziua lui liberă!) Părea că s-a mai înmuiat puțin fiindcă îi vorbeam în spaniolă, însă

Autorul a reușit să dea această scrisoare soției lui după ce a introdus-o clandestin în intestinul gros înăuntrul unui deget de mânășă

în același timp am continuat să mă rog.

Chiar dacă eram complet dezbrăcat, Abel n-a observat micuțul nasture negru care-mi ieșea din anus. Degetele mănușii de cauciuc introduse în corpul meu erau legate cu un fir de acest nasture. După acest control corporal, dar înainte de a mă întâlni cu fratele meu mai mare, am reușit să mă ascund undeva, să trag nasturele și să-mi scot pachetelele din colon. Am tăiat apoi învelișurile de cauciuc și am scos conținutul, pe care l-am ascuns apoi în buzunare.

După reușita acestei operațiuni, înmânarea lucrurilor ascunse către fratele meu a fost floare la ureche. Cu cel mai natural gest cu putință a luat cu calm și cu dexteritate ceea ce eu i-am strecurat cu grijă. După un timp, când m-a vizitat Ofelia, i-am strecurat patru astfel de „degete”.

La un moment dat, în timpul scurt pe care l-am petrecut împreună, Ofelia a scos din geantă un pachetel cu o pudră mov.

„Ce ai acolo, iubito?” am întrebat-o, neputând să-mi ascund curiozitatea.

„Este praf de suc de struguri, mi-a spus ea zâmbind. M-am gândit că am putea să servim împreună în felul acesta, ‘masa Domnului’.”

Am intonat în șoaptă câteva refrene de cântări și am rostit împreună texte biblice în limba spaniolă, texte pe care le aveam scrise pe hârtia de împachetat în care învelisem lama ascunsă sub limbă. Am cântat „În Isus este Viața” și apoi am citit Matei 10.37-39, pasajul care mă încurajase să rămân credincios acestei misiuni atunci când am fost tentat să mă complac în confortul casnic:

”Cine iubește pe tată, ori pe mamă... pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine... cine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.”

Aceste pasaje aveau o semnificație aparte pentru noi doi. În timp ce eu agonizam în închisoare, Ofelia își purta propria cruce.

Și ea își dăduse viața de dragul Domnului. Deși ne aflam încă la o distanță de mii de kilometri unul de celălalt și eram separați de zidurile temniței mele, ne „câștigam zilnic o viață” de o calitate pe care nu o cunoscuserăm niciodată înainte.

În timp ce am îngenunchiat în cămăruța în care primeam vizita Ofeliei, împărtășind împreună prețioasa aducere aminte a sacrificiului Domnului nostru, inima amândurora ne-a fost umplută de o pace cerească.

„Doamne Isuse”, s-a rugat Ofelia, „știm că prin toate aceste evenimente Tu îți împlinești voia desăvârșită. Și mai știi, Doamne, că atunci când va veni timpul să-l aduci acasă pe Tom, îl vei elibera fără nici o dificultate.”

„O, Dumnezeu nostru”, m-am alăturat și eu rugăciunii ei, „Îți mulțumesc pentru darul acestui timp petrecut împreună cu Ofelia! Îți mulțumesc pentru grija și protecția de care le faci parte Ofeliei și copiilor! Păstrează-i în mâna Ta puternică, bunule Isus! Nimeni nu este ca Tine! Când această școală prin care mă treci se va încheia, trimite-mă înapoi la ei, Doamne! Îți mulțumesc, Isuse!”

Ne-am despărțit fără nici o lacrimă, zâmbindu-ne recunoscători pentru bucuria pe care Domnul ne-o dăruia și pentru grija pe care El ne-o purta.

Vântul care face ocolul lumii

Îi voi purta întotdeauna recunoștință Domnului pentru acea furtună pe care a trimis-o în calea noastră în timpul ultimului zbor, deoarece vântul puternic stârnit de ea a dus mesajul Evangheliei direct deasupra localității Ciego de Avila. Acum însă, în jurul lumii bătea un altfel de vânt (despre care Mel și cu mine abia auziserăm câte ceva), un vânt care mișca inimile credincioșilor în rugăciune și strigăte de mijlocire pentru noi. Era vântul Duhului Sfânt.

Mulți oameni sinceri, în dorința de a mijloci pentru cei încercați, au impresia greșită că publicitatea făcută unui deținut dintr-o țară comunistă va determina autoritățile acelei țări să-l trateze pe respectivul înțemnițat cu și mai multă răutate. Din contră, lucrurile nu se petrec deloc astfel. Eliberarea noastră este o dovadă a acestui adevăr. În România, Vasile Răscol a fost eliberat înainte de termen din pușcărie, iar Georgi Vins a fost eliberat și exilat din Uniunea Sovietică în urma presiunii exercitate de opinia publică occidentală.

În Australia, după ce Merv Knight a avut o intervenție publică pentru susținerea cauzei noastre, cinci mii de australieni s-au adresat în scris primului-ministru cerând eliberarea noastră. Misiuni creștine din Olanda, Germania, Elveția, Anglia, Canada, Africa de Sud și India i-au îndemnat pe credincioși să-și arate iubirea prin rugăciuni înălțate pentru noi, prin scrisori și prin telefoane date pentru a cere eliberarea noastră. Creștinii din toată

lumea au strâns suma de 175.000 de dolari pentru a plăti răscumpărarea stabilită de Castro pentru noi. După ce a fost anunțat că banii fuseseră depuși într-o bancă neutră, care mijlocea transferul, Fidel și-a mărit imediat pretențiile la 300.000 de dolari. Această vânzare-cumpărare de oameni, care amintește de comerțul cu sclavi, reprezintă o activitate permanentă a guvernului Germaniei Federale, care anual cheltuiește milioane de dolari pentru a-i răscumpăra pe descendenții germani care trăiesc în Uniunea Sovietică sau în Germania de Est.

Părinții mei, dar și alții alături de ei, s-au rugat, au plâns și au bătut la nenumărate uși ale Congresului american. John McLario din cadrul Christian Legal Defense era pe punctul de a fi arestat în Havana pentru simplul fapt al menționării cazului nostru. Cu patru săptămâni înainte de a fi anunțată intenția autorităților cubaneze de a ne elibera, ediția din Miami a ziarului *Herald* a publicat fotografia mea din închisoare, precum și întregul comunicat oficial, de cinci pagini, pe care Mel și cu mine îl redactaserăm cu un an în urmă. Anterior, scrisoarea noastră apăruse în câteva publicații creștine și seculare. Fusese introdusă chiar și în numărul din 17 august 1980 al publicației *Congressional Record*, cu șapte săptămâni înaintea anunțării eliberării noastre.

În timpul campaniei electorale din Statele Unite, în care se înfruntau Carter și Reagan, Castro – care-l ura pe Reagan – s-a aflat permanent într-o stare de nervozitate vizibilă. A apărut în câteva rânduri la televiziunea cubaneză, vociferând și proferând tot felul de amenințări; printre altele, l-a numit pe Reagan „Adolf Hitler”. Cei mai mulți dintre noi credem că rezultatul acestor alegeri a fost factorul primordial care a dus la eliberarea noastră. Faraonul egiptean le-a dat drumul israeliților din motive politice, dar în realitate Dumnezeu este Cel care a făcut posibilă schimbarea.

Partea cea mai grea a acestui imens efort cred că a revenit acelor milioane de creștini din toată lumea care și-au pus în mișcare

inimile și buzele în cadrul celui mai eficace tip de război – rugăciunea. Am aflat mai târziu despre lacrimile care au udat obrajii fraților africani, filipinezi sau cubanezi din Statele Unite, ai doamnelor în vârstă din California, ai bărbaților și femeilor din Texas și din Oklahoma, precum și ai adolescenților din Florida. Toți aceștia s-au ridicat și au folosit cu îndrăzneală cea mai ascuțită sabie pe care au cunoscut-o vreodată oamenii – Sabia Duhului.

Data oficială a eliberării noastre a fost anunțată ca fiind 13 octombrie, dar, din cauza birocrăției și a lipsei de coordonare dintre guverne, am mai lăncezit în închisoare încă două săptămâni. Acest timp s-a constituit însă într-un foarte bun antrenament al răbdării noastre. Să fii atât de aproape, și totuși atât de departe, cu perspectiva a încă douăzeci și doi de ani și jumătate de închisoare! Dintre toți americanii închiși acolo, cazul nostru era de departe cel mai grav.

Îmi aduceam mereu aminte de cuvintele lui Castro referitoare la „circumstanțele noastre extraordinare”. În același timp, însă, știam că Dumnezeu putea să facă lucruri imposibile. A fost o perioadă de o mare încărcătură emoțională și de manifestări degradante pentru mulți. Toate prosoapele noastre, mici șervete sau obiecte personale pe care le-am lăsat în urma celor trei „eliberări” ale noastre au fost confiscate. De-a lungul holurilor s-a manifestat în acea perioadă multă mânie, teamă, speranță și bucurie.

Matt împreună cu alți americani mi-au arătat plini de încântare un mesaj trimis în urmă cu două luni de o biserică din Florida. Grupul de rugăciune din acea biserică se angajase să se roage pentru noi „până pe 15 octombrie”. Imediat după ce am aflat acest lucru, colonelul Pacheco Silva ne-a informat oficial că aceea este data hotărâtă pentru eliberarea noastră. Aha, deci Dumnezeu ținea lucrurile sub controlul Său, nu Pacheco!

Am continuat să-mi fac exercițiile zilnice împreună cu Glenn, să schimb impresii cu Mel referitoare la ultimele noutăți; în general

încercam să-mi duc viața obișnuită. Dar nerăbdarea creștea continuu, înlănțuindu-mi inima și imaginația. Încercam cu toții să nu ne construim castele din materia efemeră a speranței. Nu am fi vrut niciunul să fim răniți în așteptarea noastră în cazul unui final contrar acestei așteptări. Cu ocazia uneia dintre falsele noastre eliberări, după ce am fost siliți să ne întoarcem în celulele noastre, mulți și-au dat frâu liber mâniei și durerii. Eu mă străduiam să-mi „antrenez” și să-mi mențin permanent inima într-un exercițiu de odihnă în Domnul. Cea mai bună cale s-a dovedit a fi, din nou, cântul.

Imnul cântat la botezul meu a fost „Îl voi urma oriunde mă va duce”. Îl cântam peste tot pe unde mergeam. Mi-l aminteam pe măsură ce sentimente de tot felul mi se învâlmășeau în inimă – stărnite și de ceilalți deținuți, dar și de propriile mele frustrări. L-am „mestecat”, l-am „înghițit”, l-am crezut, l-am trăit.

În orice moment Mel și cu mine ne așteptam să fim șterși de pe liste. Comuniștilor le place nespuse de mult să pună în scenă astfel de jocuri psihologice. Unor creștini care se apropiau de momentul absolvirii universității, li s-a spus cu numai o zi înainte: „Voi nu veți primi nici o diplomă”. Deținuți cubanezi ale căror nume știam sigur că se află pe lista celor ce urmau să fie eliberați și-au împachetat lucrurile și s-au pregătit, pentru ca în ziua hotărâtă să li se spună cu un sadism cinic, nedisimulat: „Ne pare rău, numele voastre nu se află pe listă”. În mod diabolic, toată această mascaradă fusese plănuită dinainte.

Totuși continuam să ne pregătim în vederea eliberării noastre, pentru că ne gândeam că ea se poate produce în orice moment. Mel le-a dat pe furiș Biblia sa deținuților cubanezi. Deși literatura creștină este confiscată ori de câte ori este găsită asupra lor, în special materialele în limba engleză, ne-am rugat ca acea Biblie să rămână în siguranță în posesia cubanezilor. Biblia mea a ajuns și ea în mâinile unui alt deținut. Am pregătit pachetele cu scrisori ale fraților mei cubanezi și, când ultima chemare s-a făcut auzită, mi le-am introdus în ascunzișurile obișnuite ale corpului.

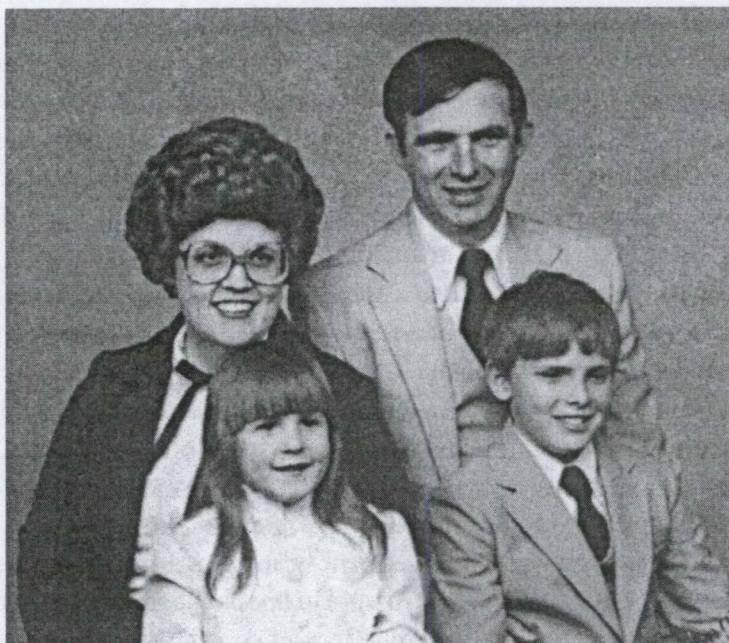
Autobuzele închisorii ne-au dus direct la Havana, unde ne-am îndreptat spre un avion charter aparținând companiei Air Florida, care ne aștepta pentru a ne duce acasă. Câteva dube pline cu agenți G-2 și alți funcționari au parcat în apropierea noastră. Vorbeam puțin și aveam încă inima strânsă, pentru că și acum, când eram gata să urcăm în avion, puteam să ne scoată afară din rând. „Ne pare rău, s-a făcut o greșeală! White! Bailey!” Dar nu, din fericire nimeni nu a spus nimic de felul acesta. Ne-am urcat la bordul avionului și ne-am prins centurile de siguranță, încântați și uimiți în același timp de mocheta curată, de aerul condiționat și de politețea și bunăvoința însoțitorilor de bord. Ne zâmbeau! Păreau că ne consideră niște ființe prețioase. Dar eram încă în Cuba.

Vuietul motoarelor ambalate m-a făcut să simt fiori reci pe șira spinării. Boeing-ul 737 în care ne aflam s-a îndreptat în viteză spre capătul pistei de decolare, a virat și apoi a început să înainteze repede, tot mai repede, și mai repede, până când plantele tropicale și palmierii au început să „zboare” pe lângă noi.

„Du-te, drăguțule, du-te! Înaintează... hai, sus... mână... mână, căluțule... hai, trage o dată de manșa aia!” Părea că strigătele și lacrimile noastre au determinat avionul să decoleze mai repede decât ar fi făcut-o normal.

M-am uitat cu tristețe în jos, spre insulă, gândindu-mă la Noble, Vargas, Armando și ceilalți – noii membri ai familiei mele, pe care îi părăseam în iadul acela.

Am aterizat în Tamiami, un aeroport mic la sud de Miami, apoi avionul a început să înainteze de-a lungul pistei spre mulțimea reporterilor nerăbdători și a camerelor de luat vederi. Două femei țineau sus o pancartă uriașă: erau Ofelia și Mary, soțiile noastre. Pe ea se putea citi: „Bine ați venit acasă, Mel și Tom, nu există alt Dumnezeu ca al nostru!” Pe iarba din fața pancartei se juca un băiețel în pantaloni roșii alături de surioara lui mai mare.

*Mel și Mary Bailey
Sheila și David*

„Hei, prieteni, am strigat spre ceilalți pasageri, îl vedeți pe băiatul acela? Uitați-vă la el! Da, cel de-acolo. E al meu! Îl cheamă Daniel. Și fetița este Dorothy și aceea este soția mea, Ofelia...”

Fiecare rugăciune, fiecare articol, fiecare literă scrisă despre noi în timp ce am fost în închisoare, fiecare cuvânt rostit acum îmi amintește de un tâmplar cu mâini puternice și aspre, care fixează un cui ascuțit deasupra unui semn X marcat cu cărbune. Extrem de abil, dar și cu multă determinare, el bate cuiul în placa de lemn. Încă un cui și încă unul, bătute cu răbdare, cu hotărâre și cu pricepere. Marele nostru Tâmplar vrea ca și noi să procedăm la fel, cu înțelepciunea deprinsă din studierea manualului nostru de instruire – Biblia – și cu abilitatea dobândită prin călăuzirea blândă

a Duhului Sfânt. Luăm în fiecare zi cuiele pe care ni le dă El și le batem în locurile deja marcate.

De când am plecat din Cuba, în multe momente de oboseală am fost tentat să las ciocanul deoparte și să pun cuiele într-un sertar. Viața din afara închisorii este mult mai complexă. Lucrătorul creștin și familia lui se confruntă în fiecare zi cu multe probleme de viață, toate la fel de importante.

Dar când privesc înapoi și zăresc mâna bună și plină de milă a lui Dumnezeu în viața mea, îmi dau seama că El mi-a încredințat un ciocan – unul pe care mâna mea poate să-l strângă bine și a cărui greutate pot s-o duc. Semnul X pregătit pentru mine este Cuba și alte țări comuniste, unde mii de frați și surori de-ale mele suferă în închisori. Zbaterea extrem de scurtă a vieții mele pe pământ nu va produce o schimbare în cursul marelui al nici unei națiuni. Dar Dumnezeu nu-mi cere asta. Îmi cere doar inima. Atât.

Cu câteva luni înaintea aceluia ultim zbor pe deasupra Cubei, am participat la un dineu, în cadrul căruia vorbitorul a folosit o ilustrație care m-a marcat decisiv și care s-a constituit într-un fel de profecie care încă se aplică vieții mele.

„O păsărică a intrat în panică din cauza unui mare incendiu izbucnit în pădure, și-a început el povestea. Pasărea a început să facă ture în zbor până la un izvor din apropiere și înapoi, la pădurea în flăcări. De fiecare dată când se întorcea, lăsa să-i cadă din cioc o picătură de apă. Focul nici nu se sinchisea de ce făcea ea. Din contră, aripile păsării s-au ars rău. Dar ea continua să se ducă la izvor și să se întoarcă, chiar dacă nu părea să obțină nici un succes în domolirea văpăilor. Până la urmă, prinsă într-un hățiș mai dens, pasărea a murit. Dar nu a pierdut bătălia. Dumnezeu nu-i ceruse să înfrângă focul. Îi ceruse să iubească pădurea. Și exact asta a făcut pasărea; așadar, a câștigat.”

Compașiunea arătată celor ce trăiesc în necazuri și suferință se găsește chiar în inima Evangheliei. Dragostea creștină presupune sacrificiu: „Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum

ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup, scrie Pavel, și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (Evrei 13.3, 16).

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, creștinii care au fost gata să protesteze împotriva persecuției la care naziștii îi supuneau pe evrei purtau Steaua lui David. Au fost dispuși să-și dea și viața pentru acei oameni oprimați. Frații noștri creștini care trăiesc sub persecuția și tortura practică de comuniști cunosc foarte bine ce înseamnă sacrificiul.

Am văzut rănilor pe care prigonitorii le provoacă poporului lui Dumnezeu. Multe dintre persecuțiile despre care citim în Biblie au loc astăzi în spatele Cortinei Trestiei de Zahăr și în toate celelalte țări comuniste din întreaga lume. Suferința cumplită prin care trec oameni, altminteri obișnuți, dă naștere unor exemple de credință pe care, odată ce le cunoști, nu le mai poți uita. Apostolul Pavel a scris un adevăr cu o semnificație enormă: „*Port în trupul meu semnele Domnului Isus Hristos.*”

Putem să ne arătăm prietenia față de martiri în multe feluri. O putem face în primul rând prin rugăciune. Dumnezeu face o lucrare extraordinară printre credincioșii din Cuba, însă tot El ne-a încredințat sarcina de a-i susține pe acești sfinți dragi prin rugăciunile noastre. Putem mijloci pentru slujitorii creștini, pentru biserici și pentru deținuți. Ne putem ruga pentru comuniștii aflați la putere și pentru cei peste zece milioane de cubanezi ținuti sub talpa cizmei lor.

În al doilea rând, putem gândi în mod creativ. Cu ajutorul acestui creier minunat cu care am fost dotați ne putem imagina, putem crea, planifica, construi și realiza lucruri cu adevărat mari. Mi-am dedicat viața ușurării poverilor Bisericii din Cuba. Avem de partea noastră Duhul, dragostea, tehnologia, energia și timpul necesar. Dumnezeu are resursele, puterea și înțelepciunea. Împreună putem dărui fraților noștri care sunt în lanțuri căldura și speranța Cuvântului Său.

În al treilea rând, putem scrie scrisori. Autorităților comuniste le este frică, dar în același timp sunt uimite de lumina noastră. Într-un fel ele recunosc puterea extraordinară a acestui gen de „rachete”. Scrisorile noastre transmit speranță și curaj credincioșilor însetați de comuniunea dragostei, conducându-i pe toți creștinii într-un ținut al libertății adevărate.

În al patrulea rând, putem investiga situația martirilor. Relatările care se contrazic și opiniile exprimate de unul sau altul în legătură cu starea reală a Bisericii aflată sub persecuție pot crea confuzie și o neînțelegere a responsabilității pe care o avem. Descoperirea și înțelegerea adevărului ne vor face mult mai eficienți în intervențiile noastre.

În al cincilea rând, putem susține grupurile de creștini care cumpără în mod legal timp de emisie pentru programe radio evanghelice în limba spaniolă. Acestea sunt transmise în Cuba. În tratamentul împotriva cancerului, tumoarea în cauză este „bombardată” cu radiații puternice. Aceste emisiuni de radio, alături de alte eforturi de a penetra Cortina Trestiei de Zahăr cu Evanghelia, reprezintă bombardamente necruțătoare împotriva „cancerului” comunist din Cuba. Niciun loc de pe pământ nu poate scăpa de „unde radio” ale lui Isus. Grație acestui predicator imposibil de oprit – radioul – Cuvântul lui Dumnezeu poate fi ascultat în cele mai îndepărate și greu accesibile colțuri din lume.

Dumnezeu ne poate folosi pe fiecare dintre noi – în fotoliul nostru de acasă sau în avioanele cu care călătorim – pentru a împlini Marea Trimitere, asemenea unei forțe de invazie spirituală! N-a mai rămas mult timp. Suntem în plină cursă. Avem ștafeta în mână, iar înainte ne stă linia de sosire.

Nu de mult am participat la o Conferință Națională a Stațiilor de Radio Religioase în Washington D.C. Acolo am avut o viziune. Stăteam pe un drum plin de noroi roșiat și-mi priveam picioarele. Dintr-un motiv anume purtam adidași, deși nu știu cum ajunsese

în picioarele mele. Șireturile erau desfăcute. M-am aplecat să le leg, trăgând ușor de șireturile albe, până mi-am simțit piciorul bine strâns în pielea moale a pantofului. Când m-am ridicat, i-am zărit pe fratele meu Noble, cu chipul său negru și zâmbitor, pe căruntul Cleto, pe Martell cel bătrân și slab și pe Vargas, cu părul lui alb, cum alergau vioi în spatele meu, undeva spre dreapta. S-au oprit o clipă lângă mine și le-am văzut uniforme de deținuți confecționate manual, precum și cămășile și tricourile croite din cearceafuri de pat. Nu spuneau nimic, doar se uitau la mine, având pe chip o expresie de așteptare intensă. Am început să alergăm înainte pe drum... împreună... în cursă.

M-am întrebat ce poate însemna acest vis.

O stație de televiziune din Statele Unite va începe curând să transmită vestea cea bună și speranța creștină spre Havana. Nu-i oare aceasta cursa la care suntem chemați?

Aproximativ 80.000 de turiști vizitează Cuba în fiecare an. Câți dintre ei vor dori oare să ducă în buzunar o mică Evanghelie a lui Ioan? Nu-i oare aceasta cursa la care suntem chemați?

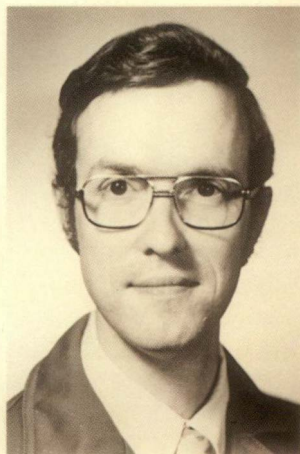
Cine se va sacrifica? Fără îndoială, alergarea îți produce disconfort, dar îți face atât de mult bine!

Cuba este o insulă înconjurată de „lanțuri” de apă. În închisoare, cântarea noastră preferată, care reprezintă de fapt o realitate spirituală permanentă (și uneori chiar și una fizică), era „Christo Rompe Las Cadenas!” (Hristos rupe lanțurile!). Văd acum cursa pe care o am de alergat în acea stație de televiziune, în acei turiști, în scrisorile noastre, în rugăciunile creștinilor și în multe alte modalități în care Dumnezeu ne va descoperi cum putem să aducem libertatea pe acea insulă a robiei.

Probabil că la sfârșitul acestei întreceri nu vom rupe cu pieptul o panglică roșie ca semn al victoriei noastre. Cu toate acestea, pieptul nostru, plin de Duhul Sfânt, va rupe multe lanțuri pe parcurs.

Forumul Civic Creștin colaborează cu misiunea internațională *Voice of the Martyrs* (Vocea Martirilor), fondată de către Pastorul Richard Wurmbrand în anul 1967, în Statele Unite ale Americii, misiune creștină care activează în prezent în peste 36 de țări ale Lumii Libere. Întrebări despre Biserica încă persecutată în țările comuniste precum China Roșie, Vietnam, Coreea de Nord, Cuba etc. sau în multe țări musulmane pot fi trimise la:

Forumul Civic Creștin
CP 10-51 București, România

ALTE TITLURI PUBLICATE LA:

EDITURA

Living Sacrifice Book Company, SUA
clo FORUMUL CMC CREȘTIN
C.P. 10-15 București, Romania:

- *Cu Dumnezeu în Subterană* -
Richard Wurmbrand
- *Soția pastorului* -
Sabina Wurmbrand
- *Torturat pentru Hristos* -
Richard Wurmbrand

ISBN 978-0-88264-046-4

Autoritățile Statelor Unite au trecut printr-o criză politică majoră când se aflau la un pas de amenințarea rachetelor nucleare staționate în Cuba lui Fidel Castro. Cuba comunistă, la rândul ei însă, era îngrozită de un alt tip de rachete.

Timp de șapte ani, Tom White a condus o adevărată invazie contra comunismului în Cuba, introducând în mod clandestin evangheliile, încercând să aducă pacea lui Dumnezeu în această insulă umplută de mizerie sub dictatura comunistă. Peste 400.000 de broșuri și cărți creștine, adevărate rachete ale iubirii lui Dumnezeu, au fost lansate aerian ori pe ocean înspre Cuba, ajungând în mâinile populației.

La data de 27 mai 1979, după ce răspândise toată literatura deasupra Cubei, avionul în care se afla a aterizat forțat. Tratamente brutale din partea securității comuniste cubaneze, luni de celulă solitară și o condamnare de 24 de ani de muncă silnică sunt numai o parte din această povestire. În această școală a suferinței trăită în spatele „Cortinei Trestiei-de-Zahăr”, în cea mai temută închisoare din Cuba, *Combinado del Este*, în mod surprinzător, tânărul creștin Tom White a intrat extrem de bine pregătit, fiind inspirat de personalități ale creștinismului care au suferit dincolo de Cortina de Fier, precum pastorul Richard Wurmbrand, care petrecuse 14 ani în închisorile comuniste din România și mulți alții, pe câțiva dintre ei întâlnindu-i personal. Îndurarea Providenței a făcut ca Tom să fie eliberat după numai 17 luni de închisoare, când Castro, crezând că-l poate influența pe nou-alesul președinte american Carter, a amnistiat mulți americani din aceste închisori comuniste cubaneze.

Aceasta este descrierea unui martor ocular al biruitoarei iubiri creștine, a protecției divine și a unor experiențe spirituale unice în iadul lui Fidel Castro.